

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**KORKU BİR
HAPİSHANEDİR**

M.A.B.E.T.

M.A.GRIFFIN

**DEHŞETİN ASLA
BİTMEDİĞİ YER**

M.A.B.E.T

M.A.B.E.T

Özgün Adı | *Lifers*

M. A. Griffin

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayıma Hazırlayan | Su Akaydın

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Nisan 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-05-1

Türkçe Çeviri © Murat Padar, 2017

© Yabancı Yayınları, 2018

© M. A. Griffin, 2016

Sertifika No: 11407

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

M.A.B.E.T

M.A.GRIFFIN

Çeviren
Murat Padar

Jake, Maya, Eva, Aggie ve Amelia için...

Tıkırtıları duyabildiğine göre ortalık epey sessiz olmalıydı.

Sesler, plastik bir bardaktaki zarların tıkırtısına benziyordu ilk başta.

Back Half Moon Sokağı'nın diğer ucundaki karanlıktan geliyordu. Preston kendini paslanmış bir çöp bidonunun üstüne iterek karartılara doğru dikkatle baktı. Ses şimdi tutuk bir *çıt-çıt* gibiydi ve bu sesle ilgili bir şeyler fena halde yanıştı.

Preston'ın kürek kemiklerinin arası buz kesti, sırtı dikleşti ve karnı gerginleşti.

Preston bacaklarının güçten düştüğünün farkına vardı. Aşağıda ne olduğunu kestirmek zordu. Saat gecenin ikisiydi ve etraf zifiri karanlıktı. Üstünde bir yangın merdiveninin silüeti vardı. Rüzgârda sürüklenen bir kola kutusu ayaklarının dibinden geçti. Ara sokak sola doğru kıvrılıyordu ve Preston da oraya yöneldi. Birkaç adım ötesindeki bina onu durdurdu ve gölgelerin arasında, yüksek demir parmaklıklarla çevrili bir alan belirdi. Uzakta bir yerlerde sirenler yankılandı fakat sonra azalarak sessizliğe karıştı.

Çıtı-çıt-çıt.

Preston'ın göğsü panik hissiyle dolup taşıtı. *Tanrım. Sokağın sonundaki canavar.* Korkusuyla başa çıkmaya çalışarak yavaş yavaş ilerledi ve gözlerini parmaklıkların ardına dikti. Parmaklık-

ların diğ er taraf ı aşağı doğru iniyordu ve onun da  otesinde, ana binanın arkasına doğru genişleyen, yüksek duvarlarla çevrili çukur bir bahçe yer alıyordu. Pencerelerin panjurları indirilmi ti ve karanlıktı. Birkaç tane ek bina (her ikisi de beyaz sıvalıydı), güvenlik bariyeri ve bir de ofis vardı ama hiçbirinde  ı k yoktu. Aşağıdaki  ukur alanda siyah bir Lexus park etmişti.

Burayı daha önce hiç görmemişti.

Manchester'ı keşfetme peşinde geçen on dört yıla rağmen Back Half Moon'un sola kıvrılan kısmını hiç takip etmemişti. Fakat niye edecekti ki? Her gün binlerce çalışan, bankacı, sokak müzisyeni veya esnaf, bu ara sokağın  otesinde ne olduğunu merak etmeyi bile düşünmeden geçip gidiyordu.

Zaten kendisi de daha önce hiç gece yürüyüşü yapmamı tı.

Sanki bir ta ı çevirip altına bakınca tuhaf ve yabancı bir şeyle kar ıla mak gibi, gece her şey farklıydı; genellikle yok sayılıp ihmal edilmiş, görülmemiş bir şeye bakmak gibi.

Ses, o  ıttı-çıt sesi, aşağıdaki karanlıkta bir yerlerden hâlâ gelmekteydi. Preston, Alice'in hatırasının geceyi aydınlatmasına izin verip sadece gittiğini hatırlayarak önünde uzanan dar sokağı inceledi. Alice ortadan kaybolalı kırk sekiz saatten fazla olmuştu. Onu bulmak zorundaydı.

Preston yüksek parmaklıkların ardındaki binaları son bir kez gizlice kontrol etti. Daha sonra parmaklıklara tırmanarak diğ er tarafa geçti ve aşağıya inmeye başladı. Alice de tam aynı-sını yapardı, bundan kesinlikle emindi.

Çukurdaki bahçe sandığından daha a ağıdaydı. Preston kendini boşluğa bıraktı ve   melir pozisyonda yere indi. Yukarı baktı. Parmaklıkların tepesine    metreden fazla vardı. Geldiği yoldan geri dönemezdi. Bir an durup parmaklıkların yanlış tarafında korkunç bir yaratıkla sonsuza kadar kapana kısılmamı  olmak için dua etti.

Gözleri karanlığa alı tı. Lexus oradaydı, etrafında da    tane boş park yeri. Budanmı   alılar, bir havuz, bir vazo ve

içinde şık bir biçimde şekil verilmiş ağaçlar olan çelik saksılar vardı. Yol boyunca sıralanmış, yarım yanan işlemeli ışıklar göze benziyordu. Ev değildi burası. Bir şirket ya da bir kurumdur. Pencerelerin ofis ya da laboratuvarlara ait olduğunu düşündü Preston. *Nasıl bir yer burası? Eczacılıkla mı alakalı?* İleri doğru yöneldi. Ses artık daha yüksekti.

Binanın arka tarafı beyaz sıva ve çelikten oluşan dört katlı bir yapıydı, pencereler aynalı camdandı. Pazartesi sabaha karşı sürprizi olarak en üst kattaki ışıklardan biri yanıyordu ve Preston tepeleme dosyaları, kâğıtları ve dua edermiş gibi eğilmiş masa lambasının silüetini görebiliyordu. Yukarıda geç saatlere kadar çalışan biri bulunuyordu. Bina dışında, omuz hizasında çivilenmiş küçük ve parlak işaretler vardı; tıpkı avukat bürolarının kapılarında olan pirinç levhalara benziyordu. Yaklaştıkça bunun bir kısaltma olduğunu fark etti: M.A.B.E.T.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. *Mabet*. Daha önce Alice'in defterinde de görmüştü bunu.

O, buraya gelmişti.

Ürkünç ve sinir bozucu o ses gitgide yükseliyordu. Preston çakıllı yoldan aşağı sessizce yürüdü. Yağmur yağıyor, üstten aydınlatılmış aşk merdivenlerinin yelpaze şeklindeki yaprakları parlıyordu. Etrafa tekrar bakınmak için geri döndü.

Sonra onu gördü.

Aşağıya doğru inen merdivenlerin basamakları zemin seviyesindeki bir girişe ulaşıyordu. Ortasında o demir çubuktan bulunan ve sadece çıkmak için yapılmışa benzeyen çelik bir yangın çıkışı vardı. Kapı ardına kadar açıktı ve içerisi karanlıktı ama Preston'ın baktığı şey o değildi.

Preston, gözüne koruyucu gözlük takmış olan çocuğa bakıyordu.

Kapıdan iki basamak yukarıda, topuklarının üzerine çömelmiş, kamburca duran şey, siyah giyinmiş bir oğlan çocuğuydu. Preston, çocuğun ağzının içinde takırdayan dişlerinin

sesini duyabiliyordu. Sanki üzerinden elektrik akımı geçiyormuş gibi orada cenin pozisyonunda titreyerek bir tür kriz geçiriyordu. Ayakları kaydı. Görünmez bir güç her yanına binlerce iğne batırıyormuş gibi sarsılıyor, bin tane korkunç iğnenin batışı yüzünden titriyordu. Çenesini göğsüne bastırmıştı.

Preston yere çöktü ve kanının donduğunu hissetti. Doğal olmayan, anormal bir şey gördüğünden bir saniye bile şüphe etmedi. Bu bir çeşit sara krizi değil, daha kontrollü bir şeydi. Bir de çocuğun ağzından gelen ses vardı, dişlerinden gelen mekanikli tüfek ritmindeki ses. Ara sokakta duyduğuyla aynı ses.

Preston arkaya doğru sendeledi. Çukur bahçenin çevresindeki duvara güm diye vurduğunu hissedene kadar yarı koşar halde geri çekildi. Çarpmanın etkisiyle dengesini kaybetti ve sertçe yere oturdu. Başka tarafa bakmak istedi ama yapamadı. Çocuk dönüp titrerken izlemek zorundaydı.

Artık yavaşlıyordu. Bir süre sonra çocuk hareketsizleşti ve ondan yana döndü. Dişleri durmuştu. Preston yutkunmaya çalıştı ama boğazı kumla doluydu. Kalbi sanki patlayacakmış gibiydi. *Çocuk bayılmış mıydı? Yoksa Preston biraz önce birinin ölmesini mi izlemişti?*

Yangın çıkışı, boş çelik yankısıyla çerçevesinin içinde tanrıdadı. Preston yağmurun durmuş olduğunu fark etti. Yüzünü bir süre elleriyle kapattı, başını salladı ve tekrar çocuğa baktı. Uykusuzluğun sıklıkla halüsinasyonlara neden olduğunu okuduğunu hatırladı.

Buraya kadarmış, diye düşündü. Deliriyordu sonunda. Olan biten şeylere karşı geliştirdiği bir çeşit reaksiyondur. Önce annesinin gidişi. Derken babasının kafayı yemesi. Şimdi de Alice'in sırta kadem basması.

Avuçlarını ayaklarının altındaki çakıllara bastırdı ve keskin taşların tenine batışını hissetti. Hayal ya da bir tür sinir bozukluğuna benzemiyordu bu. Çocuk ki Preston'ın tahminince muhtemelen ölmüştü, hâlâ oradaydı. Yeni doğmuş bebek gibi

kıvrılmıştı. Preston dengede durmak için duvardan destek alıp ayaklarını test ederek ayağa kalktı. Vücudunu bir bulantı dalgası sardı ama sonra kayboldu. Bir süre bekledi ve sonra öne doğru ilerledi. Spor ayakkabıları çakılın üstünde çatır çutur sesler çıkarıyordu. Yangın çıkışına inen basamakların tepesine geldiğinde adımları yavaşladı. Endişeli bir korku sırtından aşağı bir ürperti yayıyordu. Çocuk nefes almıyor gibi görünüyordu.

Tuhaf bir hali vardı. En son gelen kriz, yüzündeki koruyucu gözlüğü fırlatmıştı. Preston binayı kontrol etti. En üst kattaki ofisin ışıkları hâlâ yanıyordu ama aşağıya bakan kimse yoktu. Eğildi ve gözlüğü aldı. Çocuğun teninin sıcaklığı hâlâ gözlüğün üzerindeydi. Daha önce gördüğü hiçbir gözlüğe benzemiyordu. Camları çay tabağı kadar büyüktü. Preston gözlüğü yüzüne götürmek üzere değildi. Çılgınca bir korku bunu yapmasına engel oluyordu ama eğer yapsaydı koruyucu gözlük, alınının ve her iki yanağının çoğunu kaplar, neredeyse üstdudağına ulaşırdı. Çerçevesi garip bir şeyden yapılmıştı: siyah, yumuşak ve esnek ama kauçuk değil. Camları acayip bir şekilde kalın ve ağırdı. Preston'ın büyük bir dikkatle kaldırdığı gözlükle bir şeyler görmenin imkânsıza yakın olduğu açıktı. Astronomların bir yıldızın kaynayan merkezine bakmak için takacağı türden bir şey olduğunu düşünebilirdiniz. Gözlüğü merdivenlere, yerde kıvrılmış yatan çocuğun yanına düşürdü ve aniden başka yerde olmak, binadan uzaklaşıp Back Half Moon Sokağı'nın sonundan, barların, kitapçıların, paket servisi yapan restoranların ve belki de taksi sırasında bekleyen normal insanların olduğu Deansgate'te olmak istedi çaresizce. Çocuğun nefes alıp almadığını kontrol etmeliydi. Bunu yapması gerektiğini biliyordu ama hem çocuk hem de gözlük dehşet vericiydi.

Preston bahçe duvarının oraya geri gitti. "Çıldırımıyorum," dedi fısıldayarak ve avuçlarını kot pantolonuna sürttü. Bulutlar bir anlığına dağıldı ve ay ortaya çıktı. Böyle daha iyiydi. Bir süreliğine ekseninden kayan ve delirmiş olan dünya tek-

rar normal görünüyordu. Siyah bir Lexus'un olduğu boş bir otoparktaydı, başka bir gezegende değil. "Çıldırımıyorum." Soğuk tuğla duvara dayandı ve montunun koluyla yüzündeki yağmur damlalarını sildi. "Çıldırımıyorum," dedi son bir defa, sadece emin olmak için.

O sesi işte tam da o zaman duydu.

"Çocuk."

Derinlerden gelen, aceleci ve çatlamış bir sestti. Yukarıdaki karanlığın içinden geliyordu. Preston sesin kaynağını bulmaya çalışarak baktı.

"Çocuk," dedi yeniden. Ona acıyormuş gibi bu defa daha yumuşaktı ses. Preston korkuyla çığlık atmamak için eliyle ağzını kapatmış olduğunu fark etti. Kalbi o kadar güçlü atıyordu ki sanki göğsünü yarıp çıkacaktı.

Derken üstündeki parmaklıklarda bir yüz belirdi; omuzuna kadar saçları ve başında askeri şapkası olan bir adam. Seri hareketlerle parmaklıkların üstünden geçip kendini aşağı bırakarak Preston'ın yanına atladı ve kaşlarını çatarak doğruldu.

O da simsiyah giyinmişti: sıkı bir asker pantolonu, ağır botlar, gri renkli büyük eldivenler, göğsüne çaprazlama asılmış bir çanta. Yüzünde derin çizgiler vardı ve pürüzlü cildi birkaç günlük gri sakalla kaplıydı. Preston, kırk yaşının epey üzerinde ama yapılı ve güçlü olduğunu fark etti. Adam sert sert baktı. "Burası okul çocuklarına göre bir yer değil," dedi. Sert bir kuzeyli aksanı vardı. "Gitmen gerek."

Preston cevap veremeyecek kadar şaşkındı.

Adam ona dikkatle baktı. Tedirgin görünüyordu. Açık olan yangın çıkışına, küçük bir bohça gibi yatan çocuğa doğru baktı ve yukarıdaki ofiste yanan ışığa döndü. Yüzü gergindi. Ceke-tinin sol kolundaki cırt cırtlı bandı söktü ve küçük bir telsiz çıkardı.

"Burada bir sorunumuz var," dedi telsize doğru. Telsizden parazitli ve kesik kesik cızırtılar yükseldi. Adam telsize sertçe

vurdu ve küfretti. "Tekrar söyle." Preston, polis gibi konuşmadığını düşündü; pis bir kabalık vardı üstünde. Güvenlik görevlileri de böyle görünmezdi. Onlar genellikle kötü dövmeleri olan ve nefesleri bira kokan iri adamlardı.

Telsiz tekrar vızıldadı ve bu sefer adam beklediği cevap her neydiyse onu duydu. "Aynen," dedi ve telsizini tekrar cebine koyarken Preston'a döndü.

"Çocuk, her ne gördüysen unutmalısın."

Preston kekelemeye başladı. "Ne? Ben bir şey görmedim."

Adam tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Emin misin?"

Preston, evet anlamında başını salladı. Biraz fazla hevesli olmuştu, farkındaydı. "Cidden." Yapılmamış ev ödevi için öğretmene uydurulan mazeret gibi yalan kokuyordu. "Ben bir şey görmedim. Bir arkadaşımı arıyordum." En azından bu kısmı doğruduydu. "Onun peşindeydim. Buraya gelmiş olduğunu düşündüm."

Adam onaylarcasına başını salladı. "Peki. Artık eve dönmem lazım." Adam tokalaşmak ister gibi elini uzattı. "Hadi bakalım." Tuhaf bir davranıştı; şehrin göbeğindeki bir otoparkta eldivenli elini uzatan bir yabancı. Preston uzatılan eli neden sıkıldığını bilmiyordu. Baskı? Korku? Aptallık? Sıkı bir tokalaşma oldu ve sonrasında adam hafifçe gülümsedi. Ne demekti bu şimdi? Rahatladığı için miydi? Preston'ın avucunun ortasına, sanki elinde eşekarısı varmış gibi bir şey battı. İrkildi.

"Kusura bakma çocuk." Adam omuzlarını silkti. Sonra da, "İyi uykular," dedi. Preston avucunu inceledi. Bir damla kan vardı. Başı döndü ve delirdiğini düşündüğü bir an boyunca, elinin ortasında tıpkı Alice'in defterindeki gibi küçük bir göz olduğunu sandı. Ancak yoktu, sadece kanıyordu. "Hiç uyumadım," dedi dalgınlıkla. "Alice gittiğinden beri."

Daha sonra Preston çenesinin artık çalışmadığını fark etti. Görüşü kaydı ve yere devrildi; yerdeki çakılları yanağında hissettiğinde bile adamın hâlâ onu izlediğini fark edecek kadar bi-

lini yerindeydi. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi telsizinki gibi karmaşık bir homurtu olarak çıktı. Öksürük tuttuğunu hissetti. Sonra gözleri kapandı ve uykuya daldı.

Preston geç uyandı. Kıyafetleriyle uyumuştı. Dizleri zedelenmişti ve hareket ettikçe hafif bir acı hissediyordu. Odasının tavanına bakarak bir süre hareketsizce yattı, baş ağrısı gözlerinin arkasına vuruyordu.

Ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Yatağının başucundaki suya uzanırken pozisyon değiştirdiği için cebindeki telefonunu hissetti. Cebinden çıkardı. Parmakları çok hantaldı, şifreyi doğru girmek için üç defa denemesi gerekti.

Okunmayı bekleyen bir mesaj vardı. Bir yandan uyanmaya çalışırken ekrana tıkladı. Mesajı gördüğü zaman göğsünün alev alacağını sandı. Aman Tanrım! Mesaj Alice'tendi. Bir süreliğine nefesi kesildi. Mesajı açtı.

Üzgünüm, diyordu. İçeri giriyorum.

Hepsi bu kadar. Üç günlük sessizlik. Üç kelime. Mesaja bakıp telefonu bıraktı, sonra tekrar eline alıp mesaja tekrar baktı. Dün gece, saat üçü biraz geçe gelmişti. Yalnızca birkaç saat önce.

"Press." Telefonu aceleyle elinden fırlattı ve dirseklerinin üzerinde doğrulmak için çabaladı. Babası kapıdaydı. "Dün gece geç geldin," dedi adam. "Geldiğini duydum ama yatıyordum."

Preston dudaklarını yaladı, çatlamışlardı. Derken gülümse-di. "Pardon baba," dedi aklına gelen ilk yalana sarılarak. "Macerelerdeydim. Saatin kaç olduğunu unutmuşum."

PC Faulkner sırtını dikleştirdi, şapkasını çıkardı ve eliyle başını sıvazladı. Üniformalıydı. Eşi gittiğinden beri kilo vermişti, bu yüzden üniforma ona çok bol görünüyordu. Üst düğmesi iliklenmiş ütölü gömlek, önemli bir işi olduğu anlamına geliyordu: Belki bir toplantı ya da büyük bir intikal. *Yatıyordum* lafı, çok içtiği için hiçbir şey hatırlamadığı anlamına geliyordu. Preston da hiçbir şey hatırlamıyordu. İkisi de konuşmadan ve dün geceyi hatırlayamadan bir süre birbirlerine baktılar. *Eski hayatımıza dönmemiz gerek*, diye düşündü Preston.

Mutsuzca ceketinin manşetlerini incelerken, "Bu sabah görüşmen var," dedi babası. "Karakolda, hatırladın mı? Başkomiserle. Ben götüreceğim seni."

Preston ayaklarını yataktan aşağı savurdu. Korkuyla beklediği şey tam olarak buydu; senaryosuna Mace'in yardım ettiği, Başkomiser Sinclair'le olan görüşme. Çoğunlukla yalanlardan oluşacaktı. "Bir dakika sonra hazırım," dedi. Mesajı tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu.

Ancak babası kapıda dikilmeye devam etti. Tereddüt içinde konuştu. "Sadece doğruları söyle ahbap. Herhangi bir belaya bulaşmanı istemem..."

Preston onaylarcasına başını salladı. "Başkomiser senin patronun. Anladım."

"Bir de Alice için üzgünüm. Gerçekten."

Preston bir anlığına babasının bir şekilde mesajdan haberi olup olmadığını merak etti. Gözlerini ovuşturdu ve babasını yolladı. "Evet," dedi. "Biliyorum."

Preston başi zonklarken görüşme odasına oturuyordu.

Ağzında ekşi bir tat vardı. Eli de acıyordu. Masanın altından eline bakınca irkildi. Avucunun ortasında küçük bir madeni para boyutunda, sanki bir kıymık delip geçmiş gibi bir yara vardı. Yaranın kabuğunu soydu ve taze kan aktı. Yara küçük ve temizdi. Bir şey mi sokmuştu? Hatırlayamadı. "Alice Wilde

hakkında konuşmak için buradayız,” dedi Başkomiser Sinclair. Konuşurken Preston’a bakmamış, kurşun kaleminin ucunu hafifçe masaya vurmuş ve masanın üstüne koyduğu dosyanın köşesini kaldırmıştı. Preston sandalyesinde kımıldadı ve avuçlarını birbirine sürttü. Daha önce hiç sorgu odasında bulunmamıştı.

Alice hakkında konuşmak için burada olduklarını tabii ki biliyordu. Bir süredir provasını yapıyordu. “Biliyorum,” dedi o yüzden.

Sinclair ona baktı. Orta yaşlı, yüz ifadesi yorgun olan, koyu renk gözlü ve siyah-gri dağınık saçlı bir kadındı. Sol elinin başparmağıyla çenesini kaşıdı. “Bay Faulkner,” dedi uzun bir göz kırpmanın ardından. “Burada oyun oynamıyoruz. Televizyonda değiliz. İş birliği yapmanızı öneririm.”

Preston utançtan kızardığını hissetti. Ukalalık yapmak gibi bir niyeti yoktu. Babasını rezil etmek istemişti ancak Alice kaybolduğundan beri doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordu; özellikle de dün gecedен sonra. Özellikle de aniden ortaya çıkan mesajdan sonra. Sinclair dijital ses kayıt cihazını çalıştırdı ve tarihle saati söyledi. Sonra masanın üzerinden Preston’a doğru bir fotoğraf itip başparmağıyla sabitleyerek çevirdi. “Preston Faulkner’a, Alice Wilde’in güncel bir fotoğrafı gösterildi,” dedi Sinclair. Preston, Alice’in yüzüne baktı ve bedeninin korkuyla gevşediğini hissetti.

Fotoğrafı elbette biliyordu; Mace’in aralık ayında ikisini birden çektiği fotoğraflardan biriydi. Arka planda yer alan St. Ann Meydanı’ndaki Noel ağacından gelen renkli ışığın ufak bir parıldaması vardı. Alice tam anlamıyla Alice’ti: Geniş, sıcak bir gülümseme, çilli burun, kocaman kahverengi gözler, arkada toplanıp bağlanmış saçlar, kulaklıklılı tüylü bir şapka, “Mutluluğu Yakala!” diyen bir rozet.

Fotoğraf ortadan ikiye kesilmiş, Preston tıraşlanmıştı. Sadece kışlık montunun omzunu görebiliyordu. Alice’in yanına

oturmuş ve çarşıdan aldıkları sosisli sandviçleri yemişlerdi. Gece alışverişine çıkmışlardı. Okulu kırmadan önceki perşembe olabilir belki. Alice bisikletini St. Ann Meydanı boyunca itmiş, Mace en berbat Noel şarkılarını listelemiş, sonra da sırayla hepsinden bir parça söylemiş ve taklit ettiği koro-çocuğu sesiyle hepsini güldürmüştü. Preston gözünden yaş gelmek üzere olduğunu hissetti. Başka tarafa bakmalıydı. Planda ağlamak yoktu. *Tut şunu*, dedi kendi kendine.

“Alice Wilde’ı en son ne zaman gördünüz?” dedi Sinclair. Preston zorlukla yutkundu ve tırnağını kemirdi. *Nefes al*, dedi kendi kendine. *Şu işi doğru dürüst yap. Mace’in dediğini hatırla: En iyi yalan, gerçeğe en yakın olandır.*

“Birkaç gün önce, cuma günü. Ayın on dördünde.” Bu hikâyeyi şimdiye kadar birkaç defa tekrar etmişti ama sadece banyodaki aynanın karşısında, kendi başına. En ufak bir tutarsızlıkta Sinclair tepelerine biner ve tüm gerçek ortaya çıkana kadar soruşturup dururdu. Sonrasında da dışarı çıkıp babasına oğlunun bir yalancı olduğunu söyler ve büyük Faulkner bir daha karakola ayak basamazdı. Preston, oğlu patronu tarafından sorgulanırken dışarıda üniformayla bir aşağı bir yukarı dolaşmanın oldukça kötü olduğunu, ki öyleydi, kavradı.

Bir de Alice vardı tabii. Onu da yarı yolda bırakamazdı; söz vermişti. Bu aşamaya gelebileceği aklına bile gelmemiştir.

“Bana son görüşmenizden bahsedin,” dedi Sinclair. Bakışları soğuk ve sabitti.

O an gelip çatmıştı. Preston derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. “Cuma gecesiydi,” dedi. “Sonbahar tatilinin başlangıcı. Sanırım altı buçuk gibiydi. Okuldan sonra gelmişti.”

“Bunu sık sık yapar mıydı?”

Preston evet anlamında başını salladı.

“Lütfen o akşamki davranışlarını tarif edebilir misiniz Bay Faulkner?”

* * *

Kolay: Tuhaf davranıyordu. Tamamıyla sağlıksız. Ne olduğunu ağzından almaya çalışmıştı ama Alice konuşmak istememişti. Onun yerine radyo istasyonları arasında dolaşmış, yarım yamalak Netflix izlemişti. Huzursuzca pencereye gidip geliyor, iş çıkışı trafiğine bakıyordu. Preston üstüne gitmeye devam etmişti. Birbirlerini üç yaşından beri tanıyorlardı. Aynı binanın aynı katındaki koridorda karşılıklı oturunca (Alice'le annesi 23 numarada, Preston'la babası 25 numarada) böyle oluyordu. Karşındakini yle iyi tanıyordun ki bir şeyler sakladıklarını anlayabiliyordun. Ayrıca Alice'in uzun zamandır aklı başında değildi. Haftalardır. Aslında Ryan'la takılmaya başladığından beri.

Sonra, tam çay içmek için eve gitmek üzereyken verdirdiği söz vardı. Yalvaran gözler. Preston'ın ellerini kendi ellerinin arasına almış ve parmakları beyazlaşıncaya kadar bileklerinden sıkıca tutmuştu. Çok itendi. Korkmuştu.

"Alice o gece gayet normaldi," dedi Preston ve dn gelip aynı şeyleri soran polis memuruna gösterdiği içi boş gülümsemenin aynısını sergiledi. "Biraz müzik dinledik, biraz da televizyon izledik. devinden bahsetti. Tatili iple çekiyordu. İkimiz de çekiyorduk aslında. Sonra gitti."

Sinclair'in yüzü ifadesizdi. Duyduklarından hoşlanmamıştı ama bu hissi sesi ve bakışlarından uzak tutmaya çalışıyordu. Doğrusu bu aynasız, dünkü memurdan daha akıllıydı. Preston bundan emindi. İşin aslını anlayacaktı. "Daha iyi düşünmenizi istiyorum," dedi. "nemli olabilir. Alice size olağandışı herhangi bir şeyden bahsetti mi? Herhangi bir..." Duraksadı, doğru ifadeyi arıyordu. "Son söz?"

Evet,  kelime. Bu sabah mesaj olarak geldiler.

Ellerini sıkıca tutarak, "Press," demişti Alice geçen cuma akşamı. Ona çok yakın bir şekilde ayakta duruyordu. Ayak başparmakları neredeyse birbirine değiyordu. "Beni dinle. Ya gece yürüyüşe çıkıp geri dönmezsem?"

Ve bu sözlerden sonra Preston uyumamıştı. Onun yerine, bütün şehir rüya görürken saatler boyu yatağında dönüp durmuş ve Alice'in sorusu tekrar tekrar kulağında çınlamıştı. "Ya gece yürüyüşe çıkıp geri dönmezsem?" Bunu ilk söylediğinde Preston gülmek dışında bir tepki vermeyi akıl edebilmeliydi. Alice sınavlardan önce bir şeyler düşünürken yaptığı gibi dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp ince bir çizgi haline getirmişti yine.

Üstelik yüzleri hiç olmadığı kadar birbirine yakındı. Gerçekten çok küçüklüklerinden beri, çok uzun zaman önce, birbirine yakın yüzlerin bir anlamı olmadığı zamanlardan beri. Göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyor, nefesini dudaklarının üzerinde hissediyordu. Kimyevi bir şeyler kokuyordu. Beşinci ders, sonbahar tatilinden bir önceki gün. Lisedeki son senesiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Gece yürüyüşü, diye düşünürken içinde bulanık bir yarı kavrayış serpiliyordu; aralarındaki ilişkinin artık eskisi gibi olmadığı hissi.

"Farz et ki keşfetmeye gittim," dedi Alice.

Onu hafta sonları şehirde sürdüğü hurda BMX'in üzerinde düşündü. "Neyi keşfetmeye?"

Omzunu silkti Alice. "Gözlenmemiş yaşamı," dedi. Sanki hazır bir metinden okuyormuşçasına o akşam her söylediği bilmece gibiydi. "Gelip beni bulursun, değil mi? Bulmaz mısın?" Neredeyse fısılda-yarak söylemişti. Kulağa tehdit gibi geliyordu.

"Tabii ki." Preston'ın sesinde tereddütten eser yoktu. "Seni bulurum." Bu konuda gayet ciddiydi.

"Bay Faulkner," dedi Sinclair yavaşça. "Bir soru sordum."

Preston, anının sıcaklığının kaybolduğunu hissetti. Faulkner olarak çağrılmak hoşuna gitmemişti. PC Faulkner babasıydı, o değil. "Olağandışı bir şey söylemedi. Sadece 'yarın görüşürüz' ya da ona benzer bir şey. Aslında tam olarak hatırlamıyorum ama..." Sesi azalarak kayboldu. Mace fazla konuşma konusunda uyarmıştı onu.

“Bundan emin misiniz?”

“Evet, eminim.”

“Ama sesinizden hiç de öyle anlaşılmıyor.” Sinclair sandal-yesinde geriye doğru yaslandı. Takım elbisesinin ceketi dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Beyaz bluzu buruşuktu. Tepelerindeki lamba şiddetle vızıldamaya başladı.

“Eminim,” dedi Preston. Bu defa sesinin daha kararlı çıkmasını sağladı.

Sinclair küçük bir homurtu çıkardı ve dikkatini önündeki dosyaya vererek düşünceli şekilde sayfaları çevirdi. “O zmandan beri bir temasınız olmadı yani?”

“Hiç.” Yalanını yakaladığı kesindi. Preston kot pantolonunun sol ön cebinde, bacağına baskı yapan telefonu hissetti. *Üzgünüm. İçeri giriyorum.* Sanki telefon aşırı ısınmış gibi bir sıcaklık hissetti. Peki ya başkomiser telefonunu masanın üstüne koymasını isterse ne olacaktı? Kıpırdamamaya çalıştı. “Hiç,” dedi tekrar.

“Aradıktan ya da mesaj gönderdikten sonra bundan kimseye bahsetmemeniz için söz verdirmiş olabilir mi?” Sinclair’in konuşmaya ara vermesinin zamanlaması mükemmeldi. “Polise mesela?”

Preston dilini ısırdı. *Cuma gecesi,* diye düşündü. *Cuma gecisini kastediyor.*

Okul çantasını sırtlayıp kapıya yönelmişti. Hâlâ gergin ve korku doluydu ama aynı zamanda bir amacı olduğu zaman beliren o parıltı vardı yüzünde. “Son bir şey Press,” dedi. “Bana bir söz verebilir misin?”

İşin ciddiyetini hâlâ kavrayamamıştı. Daha sonra, siren sesleri ve apartmanın olduğu caddedeki öğrencileri dinleyerek geçirdiği uzun ve yalnız uykusuzluk saatlerinde anlayacaktı onu. “Elbette. Ne istersen.”

“Eğer polisler gelirse bundan bahsetme.”

Preston gülmüştü ancak Alice'in yüz ifadesinde eğlence belirtisi yoktu. Gözleri kocaman açılmıştı ve ciddiydi. Düzgün parmaklarını çantasının askısının etrafına sıkıca geçirmişti. Bunun üzerine Preston'ın da yüzü düşmüştü. "Tabii ki," dedi kekeleyerek. "Seni hayal kırıklığına uğratmam."

İki saat sonra, hiç tahmin edemeyeceği bir şekilde onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Gece uykusundan uyandırıp işkence çekmesine sebep olacak şekilde.

"Hayır," diye yalan söyledi Preston. "Polisten hiç bahsetmedi. Neden bahsetsin ki?"

Sinclair aradığı kâğıdı bulmuştu. Kaldırıp kendine doğru döndürerek incelemeye başladı. O ifadesiz gülümsemesini koruyarak, "İşimiz hemen hemen bitmek üzere," dedi kafasını kaldırıp. Preston ahmakça davranarak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Rahatlamanın ateşi, gardını indirmesine sebep olmuştu. "Sizi babanıza teslim etmeden önce bize bununla ilgili söyleyebileceğiniz bir şeyler var mı, merak ediyorum Bay Faulkner."

Sinclair kâğıdı masanın üstüne, ikisinin arasına koydu.

Preston yüreğinin hopladığını hissetti. Ağzının açılıp gözlerinin büyüdüğünü. Sinclair onu yakalamıştı. Alice'e söz vermiş olduğu her şeyi sorgunun son dakikalarında kendi elleriyle berbat etmişti.

Açılmış parmakları ve avuç içiyle bir el resmiydi. Avucun ortasında bir göz ve altında da başkomiserin Preston'a göstermek istediği kısım yer alıyordu. Sinclair onun yazıyı tanıdığını biliyordu.

Jüpiter'in Eli, yazıyordu. Altındaysa Alice'in son görüşmelerinde seçmiş olduğu o garip sözler. *Gözlenmemiş yaşamın gözlemcileri*.

Lambanın ışığı titredi ve vızıldadı. *Gözlenmemiş. Tuhaf bir kelime seçimi*. Oda bir anlığına karanlığa gömülmüş gibi göründü. Preston gözlerini ovuşturdu.

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu Sinclair. Elinde kalem, hazırda bekliyordu.

Cevap istiyordu.

Eli ve gözü ilk kez geçen sonbaharda görmüştü.

Başkomiser Sinclair'in soruları, anılarını canlandırdı. Garip bir şekilde Alice, Mace ve onun hep beraber mutlu oldukları son gün olabilirdi. Tıpkı ilkokulda oldukları gibi tamamıyla, aptalca ve umarsızca mutlu oldukları gün.

Dükkânların olduğu yerden dönerken oyun sahalarında yürüyorlardı. Çimler yarı çamurluydu ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kutu içeceklerle jelibon ayıcıklardan almış ve sırlıklam montlarıyla bilgisayar odalarının sıcaklığına doğru yönelmişlerdi.

Yan yana duran üç masaüstü bilgisayardan bağlantı yapmıştı üçü de. O gün etrafta birkaç öğrenci daha vardı: tekstil projesini bitirmeye çalışan çocuk ve internetten video izleyip kıkırdayan iki kız. Mace, Alice'in jelibonlarını çalmaya çalışmış ama onun yerine eline gelen kitapla yetinmek zorunda kalmıştı. Alice'in yanında her zaman bir kitap olurdu. Bu seferki, kapağında hapishane hücreesindeki sakallı bir adam olan kalın ve yıpranmış bir kitaptı. Önemli sayfalarının arasına not kâğıtları yapıştırılmıştı.

"O ne?" dedi Preston.

Alice rahatsız olmuş bir şekilde ekrandan kafasını kaldırarak bakmış ve "Monte Cristo Kontu," demişti. "Dantes isimli bir adama bir suçla ilgili kumpas kuruluyor. Adam Fransa'nın güney kıyılarındaki kâbus gibi acayip bir hapishaneye tıkılıyor. Klasik. Sizin küçük beyinleriniz için fazla karmaşık gençler." Mace hızlı hızlı sayfaları çevirerek saçma sapan bir ses tonuyla kitaptan bölümler okumaya başlamıştı. "Elliot Mason," diye açıklamıştı Alice tekdüze bir ses tonuyla, "bazen seninle hiç tanışmamış olmayı istiyorum gerçekten." Bir web sayfasını açmış ve son birkaç dakikayı sessizce o sayfayı inceleyerek geçirmişti.

Mace hâlâ sırtarak göz gezdiriyordu. "CIA'in Amerikalı mahkûmlara ne yapmaya bayıldığını biliyor musunuz?"

Preston ve Alice hep bir ağızdan iç geçirmişti. "Bize söyleyeceğinden eminim," demişti Preston.

"Yüzde yüz yirmi eminim kardeşim. Zihin kontrolü deneyleri. Yirmi yıldan fazla bir süredir yapıyorlar, ta ellilerden beri. Cidden..."

Mace bu moda geçtiği zaman kendini kapatma konusunda uzmanlaşmıştı Preston. Kendini Alice'in omzunun üstünden ekranını okurken bulmuştu. "Kent kâşifleri?" dedi siteyi incelerken. "Kenka? Ne bu?"

Alice çenesini elinden kaldırarak ekranı işaret etmişti. "Eğer doğru şekilde bakmayı bilerseniz, gerçek dünya yeterince ilginçtir. Bakışlarınızı kaldırın." Sonra gerçekten rica edencesine tekrar etmişti. "Bakışlarınızı kaldır Press."

"Neye bakıyoruz biz?" demişti Preston.

Alice sayfayı aşağı doğru kaydırıp geriye doğru yaslandı. Böylece onlar da görebildiler. Bir topluluk sitesiydi. Çok sayıda üyenin yollamış olduğu fotoğraf ve yazılardan oluşan gönderiler vardı. Fotoğraflar terkedilmiş binalar, merdiven ya da asansör boşlukları, çatı gibi yerlere benziyordu. Aşağı indikçe yüksek binaların tepesinden gece çekilmiş şehir manzaraları görünmeye başladı. Sonra bir vincin sinyali yanıp sönen tepesinden çekilmiş bir tane. Sonra da bir gökdelenin sallanan zirvesinden çekilmiş bir tane.

Alice onlara doğru dönmüş sırtırken gözleri ısıltı ısıldı. "Kent kâşifleri dünyaya başka bir gözle bakar," dedi sesini fısıltı seviyesine indirerek. "Şehirlerin gizemli kısımlarının peşine düşüyorlar."

"Burası neresi?" dedi Mace, yapışkan işaretparmağını ekrana bastırarak. Alice omzunu silkti ve sayfada biraz daha aşağı gezindi.

"Manchester da var mı?"

"Hı hı. Bir sürü." Alice onları tekrar ana sayfaya yönlendirmişti ve orada daha karmaşık kategorilerdeki gönderilere erişim sağlayan bir dizi sekme vardı. Preston listeyi hâlâ hatırlıyordu: vinçler, hastane ve sığınma evleri, gökdelenler, kanalizasyon ve bodrumlar.

Bir ısıltı koyuverdi. "İyiymiş."

Alice girdileri mekânlara göre filtreliyordu şimdi. Manchester'ı buldu ve gönderiyi açtı. Listenin başındaki gönderi, kendine Kenka808 diyen birine aitti. Telekom kulesinden çekilmiş bir dizi fotoğraftan oluşmaktaydı. Şehir, güneşin ufuk çizgisini hâlâ belli belirsiz aydınlattığı puslu bir sonbahar akşamının parıltısı altında altın ışıklardan bir örtüyüdü. Hiç şüphe yok ki cesurca ve etkileyici şeyler, diye düşündü Preston. Telekom kulesi cidden çok yüksekti.

Mace yediği jelibonları az kalsın boğazına kaçıracaktı. "Aman Tanrım!" demişti. "Oraya nasıl çıkmışlar?"

Alice hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Gördünüz mü?" dedi hepsinin görebilmesi için ekranı çevirirken. "Eğer nereye gideceğinizi bilerseniz her şey farklı görünür. Hiçbir şey sıkıcı değil. Bizim sorunumuz nereye bakmamız gerektiğini unutmuş olmamız. Bakışlarımızı kaldırmayı unuttuk."

Sonra bir sessizlik oldu ve Alice ana sayfaya geri dönmek için kliklemeye başladı. Site, tüm o gotik süslemelerle çok tuhaf bir şekilde tasarlanmıştı. Ekranın tepesinde sıra dışı başlığı yer alıyordu: Jüpiter'in Eli. Yazının sağında da Sinclair'in aylar sonra gösterdiği resim vardı: kıvrılmış parmaklarıyla avucu açık bir el. Göz, siyah bir bozuk para gibi avucun ortasına yerleşmişti. Resmin altındaysa şöyle yazmaktaydı: "Gözlenmemiş yaşamın gözlemcileri." Bu laf Preston'a saçma ve komik, hatta aynı zamanda biraz da kendilerini fazla önemsiyorlarmış gibi gelmişti. Okuyunca pis pis gülmüştü. Bu elemanlar her kimse kendilerini bayağı beğenmiş olduklarını düşünmüştü.

Ancak şimdi öyle düşünmüyordu. O resim ve o garip cümle Preston'ı soğuk ve endişeli biri yapmıştı. Altında pusuya yatmış uğursuz bir şeyler vardı. Tehlikeli bir şeyler.

"Bu sayfayı nasıl buldun?" demişti.

"Ryan," demişti Alice. Omuzlarını silkmiş, şapkasını çıkarıp saçlarını kabartmıştı.

Ayrıntıya girmemişti.

O konuşma isteksizliğinin Ryan'la bir ilgili vardı; babası onu karakoldan eve götürürken arka koltukta böyle düşünmüştü Preston. Ta o zamanlarda, birbirlerinden uzaklaşmaya başlamadan önce de Ryan'la görüşüyordu. Bunu onlara söylememiş, gizlemişti. Yeni yıl yaklaşana kadar bundan haberleri olmayacaktı ama onunla birlikteydi.

Alice'i bu işlere bulaştıran oydu.

Babası onu apartmana geri bıraktı ve ekip arabası park edilmesi yasak olan yere çekilmişken, Preston asansöre binene kadar lobide bekledi.

Babası yorgun bir halde, "Gitsem iyi olur," dedi, aynı anda hem "dur" hem de "güle güle" anlamına gelen, avucu dışa dönük bir şekilde elini kaldırarak. "Bundan sonra gececiğim, hatırladın mı?" diye ekledi. "Politikacıların peşinden koşturmaca. Yarından sonraki gün şu Yeni Muhafazakâr Parti'nin kurultayı var." Şapkasını tekrar başına geçirdi.

Preston gülümsemeye çalıştı. "Günün güzel geçsin baba."

Yukarıya, dairelerine çıktığında odasına girip kapıyı kapattı. Bir süre eşyalarına baktı, kendini her nasılsa etrafındaki şeylerle alakası yokmuş gibi hissediyordu. Kitapları gözüne tuhaf göründü. Birkaç tane fotoğraf kılavuzu, annesinden gelen (onu her zaman heyecanlandıran şeyler) bir sürü gezi yazısı ve kimi çizgi romanlar. Masasının bacağıнын yanındaki dergi yığını gözüne çocukça göründü niyeysse. Kaykay ve üstünde çıkartmalar olan bisiklet kaskı da öyle. *Eğer bir erkek kardeşim olsaydı*, diye düşündü Preston, *odası tıpkı bu şekilde görünürdü*. Odası sanki başka bir çocuktan ödünç alınmış gibiydi. Yatağa oturdu ve yüzünü sildi.

Alice'in, Ryan'la takılmayı tercih etmesine şaşmamalı, onunla gizli planlarını paylaşmasına. Defterine çizim yapmasına.

Preston'ın zihni bir anda aydınlandı. Alice'in defteri. Ortaya çıkmak için sanki bu ânı bekliyormuş gibi aklına gelmişti.

Bir önceki hafta çarşamba sabahı o, Alice ve Mace dersler başlamadan önce okul kantininde kâğıt tabaktan yağlı patates mücveri yiyorlardı.

Alice sıcak çikolata almak için ayaktaydı ve çantası masanın üstünde önlerindeydi. Kitabı, Monte Cristo Kontu, Alice'in beğendiği sayfaları gösteren post-it'leriyle masanın üstünde açık duruyordu.

Mace etrafta aptal aptal dolanıyordu. "Ooo!" dedi sırtarak Alice'in eşyalarına doğru giderken. "Bir günlük!" Ardından Alice'in çantasının arka tarafından bir defter çekip çıkardı. Kalem takmaya yarayan esnek çıtçıtıyla gerçek bir yetişkin defteriydi. "Sevgili günlük," diye başladı Mace sesine kadınsı bir tizlik vererek. Defterin esnek çıtçıtını açtı. "Bugün hayatımın gerçekten anlamsız olduğunu fark ettim. Tek bir beyin hücrelerini paylaşan iki tane onuncu sınıf velediyle takılmak beni çaresizliğe sürükledi sonunda..." Preston bu performans karşısında gülmüştü. Mace haklıydı. Eğer aynı apartmanda oturmasalar, Alice'in onların yanına yaklaşmasının imkânı olmadığını sıklıkla söylüyorlardı. Bir yaş küçük iki oğlan çocuğu ve hayat boyu daha az karizma.

Daha sonra Mace defteri açtı ve performansına devam etmek yerine yüzü can sıkıcı bir şekilde sertleşti. Açık defteri masanın üstüne, ikisinin arasına koyarken, "Bu ne?" demişti. Preston midesinde hissettiği suçluluk duygusuyla Alice'i o zaman kontrol etmişti. Sıraya girmiş, içeceğini almak için bekliyordu. Eşyalarını bu şekilde karıştırmamaları gerekiyordu. Preston öne doğru eğildi.

Haritalar vardı. Elde, kurşun kalemle çizilmiş, sayfalar dolusu harita. Manchester sokakları, güzergâhlar, şehrin yuvarlak içine alınmış kısımları.

"Yerine koy şunu Mace," dedi Preston.

Mace suratını astı. "Korsan hazinesi!"

Haritalardan bazıları renkliydi; kırmızı, mavi ve siyah keçeli kalem çizgileri vardı. Bir ya da iki tanesi iptal edilmişti. Üzerleri kara-

lanmış ya da komple yeni versiyonlarıyla değiştirilmişti. Bir sayfada boydan boya mabet yazıyordu ve keçeli kalemle daire içine alınmıştı. O zaman bile, Back Half Moon Sokağı'nın sonunda sıkışmanın garip olduğunu düşünmüştü Preston. Bir başka sayfadaysa Alice avucunda göz olan açık bir el çizmişti. Sinclair'in ona göstermiş olduğu el. Web sitesindeki el. Bu ev ödevi, düzeltme ya da sınavlarla ilgili bir şey değildi. Her ikisi de içgüdüsel olarak defterdekilerin özel bir mesele, gizli bir proje olduğunu biliyordu.

Alice yavaş adımlarla yorgun bir şekilde yanlarına geliyordu artık. "Koy şunu yerine," demişti Preston ve sonra defteri bir süre ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine verdiler beceriksizce. Böylece Alice, daha onlar defteri çantaya geri koyamadan olan biteni gördü.

Acayip olan ne miydi? Çok sinirlenmişti. Eşyalarını bir hamlede toplamış, sıcak çikolatasını da dökmüştü. "Tanrım! Bazen size inanmıyorum çocuklar," diye tıslamıştı sinirle. Gözlerinin kenarında dökülmeye hazır yaşlar belirmişti. Usanmış ve sıkıntılı görünüyordu. "Acınacak haldesiniz!" demişti normalde olması gerekenden daha yüksek bir sesle ve bir hışımla çekip gitmişti. Bir üst sınıftan iki çocuk, bu dramatik sahneden keyif alarak tezahürat yapıp alkışlamıştı. Preston kendini utançtan düğümlemiş gibi hissetmişti. Bu ne salaklıktı böyle! O defterin Alice için bir anlamı vardı. Karıştırarak işleri tümünden berbat etmişti.

"Hadi dağılın! Burada göreceğiniz bir şey yok!" Mace, Amerikan polisi sesiyle kalabalığa bağıırıyordu. Arkadaşına dönmüş ve burnunu silmişti. "Sana hiç Lazeria Haritası'ndan bahsetmiş miydim?" Sonra cevap beklemeden safça açıklamaya girişmişti. "Kuzey Kutbu'nun altında. Kanıtlandı bu. Yüzde yüz otuz eminim kardeşim. Eriyen suyun içine aktığı üç yüz metre derinliğinde bir kanyon var. Alaska'nın altı aslında oyuk ve Amerika Birleşik Devletleri Hükümeti..."

Preston başını ellerinin arasına aldı. "Mace," dedi yorgunca.

Mace bir-iki saniyeliğine kekelemişti ama sonra tekrar canlandı. "Ellwood veledine ne diyorsun?" diye devam etti. "Hakiki bir Manchester gizemi."

Preston iç çekti. Mace bu hikâyeyi daha önce de anlatmaya çalışmıştı. "O artık dünün haberi," dedi sonra dikkate almayarak. "Bir başka kayıp şahıs vakası yalnızca. Boş ver."

Mace kızgınlıktan kahvaltısını boğazına kaçırıyordu. "Bir başka kayıp şahıs vakası mı? Kaybolan politikacı çocuğuysa değil. Bence hâlâ çözülemedi."

İkisi de sessizliğe gömülmüş ve bir süre mücveri yiyip sıcak çikolatanın kalanını paylaşmışlardı. Sonra Mace, "Onu gerçekten sinirlendirdik, değil mi?" demişti. Yüzünde her zamanki haylaz ışıltıdan eser yoktu.

Bu anı kendini boğulacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Şiddetli yağmur penceresinde takırdıyordu ama Preston camı açtı ve yutkundu. Arabalar su birikintilerinde tıslayarak Victoria İstasyonu'nu geçip uzakta Strangeways güzergâhına doğru gidiyorlardı. Aşağıda bir yerlerde, bir komşunun radyosu haberleri veriyordu.

"Manchester polisi, kaybolan Manchesterlı öğrenci Alice Wilde'in yeni bir fotoğrafını yayınladı," dedi, "ve on altı yaşındaki kızı cuma gecesi dokuz ile on arasında görmüş olabilecek görgü tanıklarına çağrı yaptı. Bir görgü tanığı kızı Deansgate'te gördüğünü iddia etti..." Radyo istasyonu değişirken çıkan cızırtılı parazit sesi duyuldu, sonra da seksenlerin müziği. Preston kalbinin bir gemi gibi yalpalayarak battığını hissetti.

Cuma gecesi, Alice, Deansgate'te. Sanki bir şeyler olmasını bekler gibi gergin, okul çantasını omzuna atıp Preston'ın şu an ayakta durduğu odayı terk ettikten yalnızca birkaç saat sonra. "Bana bir söz verebilir misin? Eğer polisler gelirse bundan bahsetme."

Preston yaralı eline baktı.

"Ya gece yürüyüşe çıkıp geri dönmezsem?"

Tam olarak hatırlayamadığı bir şey vardı, bundan emindi. Kafasının içinde bir yerde saklanıyordu. Başına bir şey gelmişti.

Plastik bardaktaki zarlar gibi dişler, diye düşündü. Bakışlarını kaldır. Çay tabağı gibi gözlükler. İyi uykular.

“Ve elbiselerimle uyandım,” diye bitirdi anlamsız bir omuz silkmeye.

Elliot Mason’a hatırlayabildiği her şeyi anlatmıştı. Mace’in yatak odasında gece olmasını beklerken çikolatalı süt içip takılıyorlardı. Mace’in ailesinin dairesi Green Quarter’ın kıyısında, sinemaların ve kumarhanenin arka tarafındaydı. Dar bir mutfak, üç yatak odası ve bir de televizyon odası. Saksıda bitkilerin olduğu bir balkon ve Strangeways manzarası. Küçük ve sıcak, yemek kokan bir evdi. Gri bir günü soğuk ve çiseleyerek sonlandıran bir pazartesi akşamıydı. Mace’in annesi onlara çayın yanında yemek için bir şeyler hazırlıyordu. Daha sonra hep birlikte gece yürüyüşüne çıkacaklardı.

Mace’in komplo teorileri dosyası meydana çıkmıştı. İçindeki malzemeleri yeniden grupluyordu. Preston’ın görebildiği kadarıyla ufolarla ilgili bir yığın şey vardı. Aralarında 51. Bölge ve Roswell olayıyla ilgili olanlar göze çarpıyordu.

“Ama şehir merkezinde olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Yağmurda yürüdüğünü. Back Half Moon Sokağı mı demiştin? Ve MABET mi?”

Preston omuzlarını silkti. “Hı hı.” Aslında gün boyunca hafızası parça parça geri gelmişti. Back Half Moon Sokağı, yangın çıkışı, ilerideki köşeyi dönüp karanlığa doğru giden ara sokaktaki kıvrım. Yüksek parmaklıklar. Plastik bir bardakta takırdayan paramparça dişler.

Mace sırtıttı. “Ben de öyle düşünüyordum. Şuna bir bak,” dedi odasının kapısını her zamankinden daha dikkatli ve sıkı bir şekilde kapatırken. “Bunlar gizli topluluk ve gruplar.” Dizlerinin üstüne çökmüş, yerdeki belge koleksiyonunu karıştırıyordu.

“Lütfen,” dedi Preston alaycı bir gülümsemeyle; dua eder

gibi ellerini birleştirmişti dalga geçercesine. “Yine Illuminati dersi vermeye kalkma, tamam mı?”

Mace eliyle zafer işareti yaptı ve bir an için sırtttı. “MABET’in ne olduğunu araştırıyordum,” dedi boğazını temizleyerek. “Ve konuyla ilgili çok az bilgi var.”

Preston sırtını kalorifere vererek yere oturdu. “Devam et. Şaşırt beni.”

“Bu bir kısaltma: Manchester Adli Bilim ve Enformasyon Teknolojileri. MABET. Uzmanlaştığı konu...” Hızlıca karalamaların arasında ileri-geri giderek notlarını kontrol etti. “Hah! ‘Adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme,’ diyor burada.”

Preston üst kat penceresindeki ışığı hatırladı. “Adalet sistemi. DNA testi ya da onun gibi şeyler mi?”

“Olabilir,” dedi Mace. “Bunu ben de düşündüm ama web sitelerinde alakalı hiçbir şey bulamadım.” Mace’in dizüstü bilgisayarı yerde, araştırma materyallerinin arasında açık vaziyette duruyordu. Bilgisayar canlanana kadar boşluk tuşuna bastı. Preston sitede aşağı-yukarı gezinip kimi sayfalara tıkladı. MABET’in web sitesi, bir şirketin gizli kapaklı iş çeviriyormuş görüntüsü vermeden yapabileceği kadar yavan ve işe yaramazdı. İtaliye yazılmış, şehirlerimizi daha güvenli hale getirmek gibi bir sloganla biten, anlaşılamaz bir “misyonumuz” cümlesi; hiçbir anlamı olmayan, başka sitelere link verilmiş isim listesine giden “Yönetim Kurulu Üyeleri” bölümü; mutlu görünen beyaz önlüklü çalışanların olduğu laboratuvar resimleri. “Bize Ulaşın” bölümünde bile pek bir şey yoktu. Ne bir telefon numarası ne de e-posta adresi.

Kendini, “Bir tür paravan mı bu?” diye sorarken buldu Preston.

Mace ellerini çırpıttı. “Kuşkucu ikna oldu!”

“Alakasız yok. Berbat bir web sitesi. Binlerce şirketin sitesi böyle.”

Mace parmağını kaldırdı. "Bir şey daha var." Arkadaşının ses tonu hafifçe sinirliydi. Dizüstü bilgisayara doğru eğildi ve başka bir sekmeyi açtı. Preston bunu hemen tanıdı: şehrin uydudan çekilmiş görüntüsü.

Yukarıdan bakınca Manchester yere düşürülmüş bir tabak gibi görünüyordu. Sanki maskeleme bandı ve yapıştırıcıyla birbirine tutturulmuş gibi, sanki iki şehir tavuk oyunu' oynarken birbirine çarpmış da Irwell arada sıkışmış gibi. Annesinin yazılarında bahsettiği yerlerin aksine anında tanınabilen bir kaos. İşte yine aniden aklına gelmişti. Gülümseyerek bir yerlerdeki bir kaynak suyuna eğiliyor veya Akdeniz Körfezi'ne doğru bakıyordu. Preston bir süre avucuyla gözlerini sakladı. *Tut şunu!*

Omuzlarını silkti. "Yani?" dedi zorlukla yutkunarak.

Mace görüntüyü büyüttü.

Şehir yaklaştıkça belirginleşti. Geniş Deansgate hattı, alışveriş merkezinin şahsiyetsiz dış cephesi, Exchange Meydanı'ndaki büyük dönme dolap ve Shudehill'deki silah dükkânları görünüyordu. Yeni Muhafazakâr Parti politikacılarının toplandığı Midland ve büyük kongre merkezi Manchester Central, sokaklar, meydanlar, mahalleler, Irwell ve Ship Canal'ın etrafında sıkıca toplanmıştı. Hepsi de güncel ve doğrudu.

"Anlamadım. Neye bakıyorum tam olarak?"

"Buraya," dedi Mace sessizce ve kaleminin ucuyla ekrana tıklattı. Preston Back Half Moon Sokağı'nı, Alice'in defterinde daire içine alınmış kısmı tanımıştı. Mace'in garip bir şekilde sessizliğe bürünmesinin nedenini anladı sonra.

"Aman Tanrım," dedi. "Bu mümkün değil."

Ama öyleydi. Kendi gözleriyle görüyordu.

Ekranda Back Half Moon Sokağı görünüyordu, evet ama boş bir arsada son bulan kısa bir ara sokaktı. Ne sola, karanlığa

* İki sürücünün karşı yönlerden birbirine doğru gelmesine ve direksiyonu ilk kıranın tavuk olarak adlandırılmasına dayanan bir oyun. -çn

dönen kıvrım ne yüksek parmaklıklar ne çukur bir bahçe ne de kapısı olan otopark ve laboratuvarlar vardı. Sadece işe yaramaz metruk bir arsa.

Açıklama bekleyerek dikkatle ekrana bakarken, “Eski tarihli olabilir mi acaba?” diye denedi şansını. Mace cevap olarak Chetham’s ve Victoria istasyonlarını gösterdi; her ikisi de yeni restore edilmişti. İnşaat işleri yalnızca birkaç ay önce bitmişti ama burada yeni ve ışıllı ışıllardı. Durum böyleyken, Deansgate’in bir kilometre yukarısında, MABET’in olması gereken yerde bir boşluk vardı. “Ama bu imkânsız,” diye boş yere tekrar ederken buldu kendini Preston. “Nasıl yapabilirsin ki bunu?”

Mace, ilk defa verecek bir cevap bulamamıştı. “GPS sistemi Birleşik Devletler’de doksanlı yıllarda geliştirildi,” dedi omuz silkerek. “Nispeten eski teknoloji sayılır ancak bir de Avrupa versiyonu var: Galileo Pozisyonlama Sistemi. Bir şeyleri gizlemek için arama motorlarına Galileo sisteminin eski verilerini gönderiyor olabiliriz.”

“Yani on yıl önceki Back Half Moon Sokağı’na mı bakıyordunuz?”

“Beş ya da on, öyle bir şey. Aslında görüntüler üst üste bindirilmiş olabilir. Böylelikle şimdiki zaman yerine geçmişini görüyoruz.”

5

Macelerde kalmak, son birkaç yıldır gizlemek istedikleri her tür şey için kullandıkları cümle olmuştu: "South King Sokağı'nda ki bir kulübe mi sızmak istedin?" "Macelerde kalacağım." "Gilligan'ın uyduruk punk grubunu izlemeye gidip sonrasında da Quinn'le elma şarabı mı içeceksin?" "Macelerde kalacağım." Ancak Macelerde kalmak, bir devlet binasına gizlice girmek için bahane olarak kullanılmamıştı daha önce. Ayrıca o bina kuşkusuz ki devlete ait, diye düşündü Preston. Back Half Moon'un kenarından çatıya doğru çıkan yangın merdivenine dik dik bakıyordu.

Başka kim uydu görüntülerinin değiştirilmesini ya da silinmesini ayarlayabilir ki?

"Tanrım," diye haykırdı Mace, omzunun üstünden arkaya doğru bakarken. "Bu sokağı daha önce hiç fark etmemişim. Tıpkı Narnia gibi."

"Garip değil mi?" dedi Preston gözlenmemiş yaşam diye düşünerek. "Sana bahsettiğim parmaklıklar hemen şu köşeyi dönünce."

Mace el yordamıyla telefonunu buldu, bir uygulamayı açtı ve konuşmaya başladı. "Ekim ayında bir pazartesi gecesi," dedi kısık sesle. "Saat on bire yaklaşıyor. Hafif yağmur çiseliyor. Manchester, Deansgate'teki Back Half Moon Sokağı'ndayız."

“Ne haltlar karıştırıyorsun Mace?”

Mace yaklaştı ve telefonunu gösterdi. “Sesli not.”

“Onu anladım da niye?”

“Kardeşim,” dedi Elliot Mason alaycı bir sabırla. “Burada büyük bir keşfin eşiğindeyiz. Kayıt altına almak istiyorum. Sakıncası mı var?” Telefonu ağzına götürdü, tek kaşını kaldırdı ve konuşmaya devam etti. “Parçalı bulutlu. Görüş mesafesi iyi. Ara sokak çöp kutuları ve moloz yığınyla dolu...”

“Moloz mu?” Preston güldü. “Kimsin sen, David Attenborough mu?” Birden durdu ve sözcükler ağzında kurudu. Çukur bahçede bir şeyler oluyordu.

Aşağıda, birbirini takip eden yarı aydınlatılmış zemin ışıklandırılmalarının belirginleştirdiği MABET binasının beyaz cephesinin önünde, karanlık perdesinin ardına gizlenmiş durumdaydı hâlâ ancak bu sefer birileri de vardı. Preston kendini sokak duvarına yapıştırarak gizlenmeye çalıştı.

Mace yanında bitiverdi. “Ne oldu?”

Preston başıyla aşağıdaki karanlık alanı işaret etti. Hafızası her zamankinden daha berraktı şimdi. “Dün gece,” diye fısıldadı, “orada bir çocuk gördüm. Gözünde koruyucu gözlük vardı.” Preston nefesinin titrediğini hissetti.

Mace onu ciddiyetle dinledi. “Kim bu adamlar peki?” Gözlerini kısarak baktı. “Üç tane adam,” dedi telefonuna. “İkisi koyu renk giyinmiş.”

O ikisi, eldiveninde uyuşturucu iğne olan adama benziyordu. Merdivenleri kontrol ediyorlardı. Diğer adam laboratuvar teknisyeni gibiydi; açık mavi tişört üstüne giyilmiş beyaz ön-lük, beyaz saçlar ve geniş bir burun. Preston emin olamadı ama tam da gözlüklü çocuğu gördüğü noktada duruyorlardı sanki.

“Sana bahsettiğim ölü çocuğu gördüğüm yeri inceliyorlar,” dedi Preston ve der demez aklına yeni anılar gelmeye başladı. Çocuğun takırdayan dişleri, titreyen omuzlarının kıvrımları. *Burası okul çocuklarına göre bir yer değil. Neredeyse sadece kendi*

duyabileceği bir ses tonuyla, "Neler döndüğünü öğrenmem lazım," dedi. Duvara sürtünerek parmaklıklara doğru ilerledi ve yere çömeldi. Görülmeyeceğinden oldukça emindi.

Arkasındaki Mace bir an için tereddüt etti. Güvenli bir mesafede spor ayakkabılarıyla bir su birikintisinin köşesini tek-meliyordu. "Kahretsin," dedi sonra ve arkadaşına doğru sokuldu.

Preston yerde kalmaya devam etti ve yüzünü yağmurdan ıslanmış parmaklık direklerine dayadı. Adamların konuşması sona ermek üzere gibi görünüyordu. İçlerinden biri çoktan binaya girmişti; laboratuvar önlüklü adam yangın çıkışı kapısını açık tutuyordu. Preston kapının arkasında ne gibi odaların olduğunu merak etti. *Laboratuvarlar? Depo alanları?*

Mace avucuna birkaç tane şerit sakız aldı ve başını geriye savurarak ağzına attı. Preston ona gözleri kocaman açılmış bir şekilde baktı sessizce. Mace sakızları çiğnedi, iki elini havaya kaldırdı (*sakin ol*) ve biraz daha sokuldu. "Sana hiç şeyden bahsetmiş miydim..." diye başladı.

Preston, "Tanrım! Biraz susabilir misin?" dedi tıslarcasına. Merdivenlerin başındaki adam, bakışlarını başlarının üstündeki binaların silüetine dikmişti. Eğer bakışlarını sokağın girişine indirirse görülürler ve bir açıklama yapmaları gerekirdi.

"Bu aşağıdaki herifler sağlam iş çeviriyorlar," diye fısıldadı Mace. "İşleri böyle gizli kapaklı yürütmek falan... Sence de öyle değil mi?" Telefonunu çıkardı ve kamerayı açtı. "Biraz çekim yapacağım."

Bir süre laboratuvar önlüklü adamın gözcü gibi duran silüetini izlediler. Diğer silüetle olan sohbetini bitirmekte ve içeri girmesi için ona işaret etmekte gibi görünüyordu. Binanın içinde yanan ışıklar loştu. Silüetler içeri geçmişti ama yangın çıkışı hâlâ açıktı. Preston kapı kapanmadan önce bir şeyin anlık görüntüsünü yakaladı. Metalik bir şey. Büyük bir şey.

"Yakaladım!" dedi Mace sokağa doğru geri çekilirken.

“Neyi yakaladın?”

“Göstereceğim. Dur da biraz yavaşlatayım.” Mace’in telefonunun etrafında toplandılar. Görüntü kalitesi kötüydü. Kayıt titriyordu ve ön plandaki parmaklık demirleri, görüşü kapatıyordu. Yangın çıkışı piksel piksel ve bulanıktı.

“Gördün mü?” dedi Mace işaretparmağıyla ekrana dokunarak. “Makine.”

Her neydiyse tavan yüksekliğindeydi. Kendisini sabitleyen endüstriyel görünümlü demir kirişleriyle, koyu gri bir odaydı. Preston’a, uzun trenlerde görebileceğiniz şu nakliye sandıklarının hatırlatmıştı. Kapı kapanmadan önce, biraz ötesinde bir sıra bilgisayar gördüler.

“Ne bu?”

“Görünüştünden hoşlanmadım kardeşim,” dedi Mace. “Nevade Çölü’nde gizlenen bunun gibi bir düzenek var. Yüzde yüz otuz ciddiğim. Amerikan ordusu...”

“Her neyse,” dedi Preston, “gidip bakmamız lazım.” Alice’in mesajı aklından bir türlü çıkmıyordu. *Üzgünüm. İçeri giriyorum.* Başkomiser Sinclair’le olan görüşmesinden beri iki kere yanıtlamaya çalışmıştı ama mesajları iletilemedi. Preston nedenini anlayamadı. Alice’in ne demek istediğini de. Nereye giriyordu? Gözlerini kısarak Mace’in titreyen kaydına tekrar baktı. O kapının arkasında kesinlikle bir şeyler vardı.

“Deli misin?” dedi Mace. “Eğer aşağı inersek bizi mutlaka görürler.”

“Belki başka bir yol vardır.” *Bakışlarını kaldırı*, diye düşündü. Çatıların üstünden, fırl fırl dönen bulutlardan sızan şehir ışıkları karınlarını sarı renge boyuyordu. Daha yukarılarda bir uçak, geceye düz bir buhar çizgisi çekiyordu. Gerçi hepsinden önce yangın çıkışı vardı.

Preston kapıyı inceledi. “Beni takip et.”

Yangın merdiveninin tepesinde göğüs hizasında bir duvar, ardında da MABET binasının düz çatısı vardı.

Mace, tırmanışlarının ardından Beetham Kulesi'ne doğru uzanan Deansgate'e bakan arkadaşının yanına geldiğinde hızlı hızlı soluyor ve sakız çiğniyordu. Yine telefonunu çıkarmış, saat, tarih ve hava durumunu kaydediyordu. "Şehrin silüetine, gıcırdayan çelik halatlar hâkim olmuş durumda," diyordu ağlamaklı gözlerle etrafa bakarken. "Manchester. Vinçlerin ve yağmurun şehri. Castlefield'ı, Spinningfields'ı, Old Trafford'u ve Gorse Hill'i bir uçtan bir uca kaplayan kuleleri topraktan katbekat yükselten vinçler. Barbirolli Meydanı'ndaki kongre merkezinin ve depoların ardındaki vinçler. Salford üzerinde dikilen vinçler..."

"İlerleyebilir miyiz artık?"

Mace kaşlarını çattı. "Meslektaşım Preston Faulkner da hazır bulunmakta."

Çatıdaki hava serin ve tazeleyiciydi. Gecenin sesleri yankılanıyordu: elektrikli tramvayın çıkardığı yoğun tiz vızıltı, polis arabaları ve ambulansların siren çığlıkları, taksilere inip binen sarhoş Deansgate kızlarının çığlıkları. Yukarıda, hava kirliliğinin ötesinde yıldızlar, toza bulanmış elmaslar gibi parıldıyorlardı.

“Tam olarak ne yapıyoruz şimdi?”

Preston durakladı, seçenekleri değerlendiriyordu. Çatı rüzgârlı ve ıslaktı ama etrafı duvarla çevriliydi. Çatının diğer tarafında, yine güvenlik şeridi olan bir kapı vardı. Gözüne bir şey çarptı ve sessizce kapıya doğru ilerledi.

İşaret karanlıkta bile belli oluyordu. Preston eğilip daha yakından baktı. Tuğlanın üstüne spreyci boyayla şablon kullanılarak yapılmıştı: uzun, kıvrılan parmaklarıyla açık bir el ve avucunun ortasında bir göz. Jüpiter’in Eli. Preston parmak uçlarıyla şekli yokladı. Bu, Ryan’ın ekibi demekti ve Ryan nereye gittiye Alice de oraya gitmişti.

Ryan. Belki de bütün bunların merkezinde o vardı.

Defter hadisesinin sonrasıydı. Arka bahçede uyduruk bir futbol maçı, ki bu nadiren olan bir şeydi, başlamıştı ve Preston elleri ceplerinde, Mace’in kantinden cips getirmesini bekleyerek maçı izliyordu.

Ryan fark ettirmeden omzunun dibinde bitmişti. Konuşmaya başladığında Preston yerinden sıçramıştı. “Başkalarının eşyalarını karıştırmak,” demişti, “boktan bir şey.”

Preston ne diyeceğini bilememişti. Sinirlenmişti. Ryan’ı ilgilendiren bir halt yoktu ortada. Arkadaşlıklarını nasıl sürdürecekleri konusunda yorum yapma hakkını nereden alıyordu? Birkaç aydır çıkıyorlardı yalnızca. Onlar Alice’i yıllardır tanıyorlardı, beraber büyümüşlerdi. Preston, bir süre onun dalgalı saçlarına ve küpesine dik dik bakarak içten içe köpürdü. Ardından çocukça bir şey söyledi.

“Hey,” demişti Ryan alaycı bir ifadeyle. Gözlerinin önüne düşen kâkülünü üfledi ve kollarını kavuşturdu. “Koca adam. Dur, yapma. Beni korkutuyorsun.”

Preston utanç içinde kıvranmıştı ama belli etmemeye çalıştı. Bu gibi zamanlarda gözlerinde biriken yaşlardan nefret ediyordu. “Madem öyle en yakın arkadaşımı çalmasaydın...” demişti ama sonra kendini tuttu.

Ryan pis pis sırıtmıştı. “Arkadaşını çalmak mı? Tanrı aşkına Fa-

ulkner, veledin tekisin sen." Başını salladı ve maçı izlemeye devam etti. Üstü başı sigara kokuyordu. "Git zıbar," demişti.

En kötüsü de Preston tüm bu lafları yutmuştu. Hak ettiğini vermek yerine dönüp gitmişti ki Ryan onu yenik halde göremesin. Kantindeyse Mace onun cipsini unutmuştu.

Mace işaretin yanında ona katılırken, "Buradalardı. Alice buradaydı," dedi Preston. Bu kötü anıyı unuttınaya çalışıp sırtını duvara döndü. Çatı, üst kattaki odalara mümkün olduğunca çok ışık girmesi için tasarlanmış cam piramitlerle kaplıydı. Bazıları şehrin kiriyle toza bulanmış ve girilmesi imkânsız dev levhalardı. Diğerlerindeyse açılabilir pencereler vardı. Belki bir tanesini açma şansları olabilirdi.

"İçeri girmemiz lazım," dedi, "ve neler olup bittiğini öğrenmemiz."

"Bundan emin misin?"

"Tabii ki eminim." Ryan nereye gittiyse Alice de gitmişti. O yol, bu yoldu. Emindi. İçeri giriyorum derken burayı kastetmişti.

"Eğer içeride kısılp kalırsak 404' olduk demektir."

Preston başını salladı. 404, kaybolmak ya da bitap düşmek için kullanılan bir bilgisayarçı geyiğiydi. Mace ne zaman bilgisayarındaki uzaklaşsa ya da internet bağlantısı olmasa huzursuzlanırdı. "Beni dinle Mace," dedi. "Alice burada bir yerde, biliyorum."

"Tanrım," dedi dişlerinin arasından küfrederek. Korkmuş görünüyordu. "Her şey sıçtığımanın Alice'iyile ilgili zaten. O gitti Press. Aniden bir odaya dalıp onu kurtaramayacaksın, sen de biliyorsun. O gitti!"

Preston ellerini kalçalarına dayayıp nefes verdi. "Yani? Vazgeçiyoruz yani, öyle mi?"

"Başka ne yapabiliriz ki? Delilik bu. Binada adamlar var..."

* İnternet sayfası açılmayınca çıkan hata kodu. -yhn

Parmak ucuyla kapıya dokundu. "Bizi öldürebilecek adamlar."

Preston gözlerini devirdi. "Lütfen ama!" diye tısladı. "Yine mi 'Yeni Dünya Düzeni' ya da 'hükümetin gizli kapaklı işleri'?"

"Beni bu işin içine sokmana izin vermemeliydim." Mace tırnaklarını yiyerek dolanıyordu şimdi. "Lanet olası Alice," dedi yeniden. "Onu unutmalsın."

"Eğer o lafı tekrarlarsan ağzını burnunu kırarım." Preston hissettiği öfke karşısında şaşırды. Yumruğunu sıkarken elleri titriyordu. Aylardır Mace'le kavga etmemişti. Daha doğrusu... haftalardır.

Mace göğsünü şişirip bir sıçrayışta yanına gelerek, "Hadi o zaman koca adam," dedi.

Preston ağzının ortasına yumruğunu geçirdi.

Mace iki büklüm oldu. "Tanrım," dedi haykırarak. Sanki dağılıp eline gelecekmiş gibi yüzünü tutuyordu. "Bu acayip gereksizdi!"

Preston çığlık atmamaya çalışarak şehre baktı. Bir şeyi itiraf etmesi gerekiyordu. Daha fazla içinde tutamayacaktı.

"Acayip gereksiz!" diye tekrarladı Mace yarılmış dudaklarını işaret ederek.

"Anlamıyorsun," dedi Preston. Güçlkle yutkundu. Söylenmesi lazımdı. "Bunların hepsi benim suçum."

Ne olduysa, cuma gecesı, Alice gittikten hemen sonra olmuştı. Telefonunu almayı unutmuştu. Sonra babası yemek işiyle bulaşıkları halletmesi için tepesine binmişti. Daha sonra da yatma vakti gelmiş ve telefonu geri götürmemişti.

Preston, saat ona gelmeden biraz önce kıyafetlerini çamaşır sepetine atıp, atlasını yerine koyup, eşyalarını toplayarak yatmaya hazırlanıyordu ki telefonu tekrar görmüştü. Şu şık, siyah olanlardan; gerçek bir yetişkin telefonu. Tam da Alice'e yakışacak cinsten, diye düşünüyordu telefonla oynarken.

Sonra ekranı parlamış ve telefon titremişti.

Preston başlangıçta telefonu yatağının yanındaki sehpaye ters bir şekilde koymuş, tıngırdayarak yavaşça dönüşünü seyretmişti. Alice'in mesajları onu ilgilendirmezdi; gizli defter olayından sonra dersini almıştı. Ancak zamanla dayanamadı. Telefonu eline aldı ve çevirdi.

Ekranda bir mesaj vardı; Ryan'dan geliyordu. Yardıma ihtiyacım var, diyordu. Gel beni al. Şaka yapmıyorum.

Preston mesaja baktı. Şaka gibi görünmüyordu ama gerçektir. Demek ki Ryan'ın başı bir çeşit beladaydı.

Preston bir anlığına Alice'in anne babasını arayıp haber vermeye niyetlenmişti. Her şeye rağmen o en eski arkadaşıydı ama sonra bir şey oldu. Telefonu karyolasının ayağında asılı duran kot pantolonunun cebindeydi. Gidip almadı. Alice'i aramadı. Boxer şortuyla dikilip telefondaki mesaja bakarak onu ve Ryan'ı düşündü. İçinde buz gibi ve sıkıca düğümlenen bir şey hissetti.

Cevapla tuşuna tıkladı. Git zıbar, yazdı.

Başparmağı bir süre havada kaldı ve nefesi kesildi.

Derken göndere bastı.

Utanç duygusu çok çabuk gelmişti. Utancın ateşinden terledi.

Giden mesajı sildi. Bir şeyi değiştireceğinden değil, mesaj zaten gitmişti ama Alice'in görmemesi gerektiğini düşünmüştü. Telefonu geri verdiğinde Ryan'dan gelen mesajı görecekti o zaman da. Preston o mesajı da sildi. Tanrım, işler daha da kötüye gidiyordu. Telefonu elden vermek yerine posta kutularına bırakması lazımdı.

Durdu. Sanki suç mahallindeki bir silahmış gibi salakça telefonu temizledi ve geri koydu.

Cevabın öfkeli titreşimini bekleyerek telefonu izledi.

Cevap gelmedi.

Onun yerine, odasında birini göreceğini hayal etti. Yüzü olmayan birinin silüetini. İhanetti bu, yatağının ayak ucunda zincirlerini şakırdatan belli belirsiz bir hayalet.

"Tanrım," dedi Mace ağzındaki kanı silerken. "Gerçekten yaptın mı bunu?"

Preston hiçbir şey söylemedi. Olan biteni anlatmak onu tüketmişti.

“O zaman... sence Ryan gerçekten tehlikede miydi?”

“Olabilir,” dedi sessizce. En sonunda bunu söylemiş olmak bir bakıma rahatlama sayılırdı.

“Şimdi de Alice onu aramaya mı gitti yani?”

Preston gözlerini kapattı. İşte bu yüzden her şey onun suçuydu. “Belki.”

“Ama Ryan, Alice’in ona ‘git zıbar’ dediğini sanıyor.” Preston’ın kalbi azapla doldu. Başını evet anlamında salladı. “Kahretsin Press. Aklında ne vardı ki?”

Preston uzun ve belirsiz bir nefes aldı. “Özür dilerim.”

“Özür dilemen gereken ben değilim...” diye başladı Mace. Sesi gederek yükseliyordu, bir anlığına ortada başka bir mesele varmış gibi görünmüştü.

Derken bir ışık yandı.

İkisi de içgüdüsel olarak dizlerinin üstüne çöktü. Yakınlardaki cam piramitlerden biri aydınlanmıştı. Altlarında biri hareket ediyordu. Oğlanlar birbirlerine baktılar. Mace kan tükürdü ve montunun koluyla dudağını sildi. Preston, dikkatlerinin başka yöne çekilmesinden memnun, dikkatlice pencerelerden birine doğru süründü. Bu durumu düzeltmenin bir yolu varsa, o da Alice’i bulmaktan geçiyordu.

Altlarında tuş takımlarıyla şifre korumalı kapılar olan bir koridor vardı. Laboratuvar ve ofisler. Preston çabucak geri çekildi. Aşağıdaki açıklıkta biri vardı. Üniformasına bakılırsa bir çeşit güvenlik görevlisiydi. Kalçasının yanında sallanan bir telsiz, bir de silah vardı ve yürürken ayakları dışa bakıyordu. Bir-iki dakika sonra ışıklar söndü. Preston, yakınlardaki bir merdivenden aşağı inen adamın çıkardığı tangırtıyı duyabiliyordu.

*Ne tür bir binada yirmi dört saat silahlı güvenlik görevlisi olur?
Ve her kapısında şifre?*

Mace de izlemek için onun yanına süründü. "Silahlı bir adam!" dedi yarık dudağıyla.

Preston ayağa kalktı ve kot pantolonundaki küçük taşları silkeledi. "Ama alarm, hareket sensörü ya da başka bir şey yok, değil mi?" Alice'i düşündü yine. Bu işi çözmek zorundaydı. "En azından etrafa bakabiliriz o zaman."

Pencereyi zorlamaları yirmi dakika sürdü. Ev anahtarlarını çerçevenin altına sokup dikkatlice çevirip aynı anda kaldırarak, küfredip lanet okuyarak, en sonunda parmaklarını altına sokup kapalı pencereyi birden sertçe kendilerine doğru çekerek açana kadar tekrar deneyerek geçen yirmi dakika. Tünedikleri çatıdan zemine epey mesafe vardı ve sessizce yere inmek çok zordu. Preston içeri girince işaret edip arkadaşını çağırırdı.

Mace başını salladı. Tıslayarak, “Gözlemlerimi buradan da kaydedebilirim,” dedi. “Çatıda bir adam faydalı olabilir.”

“Sakın bir yere ayrılma.”

Mace pencereyi kapatırken kaşlarını çatı. Doğru düzgün kapatabilmek için iyice itmesi gerekti.

Preston, sıcak ve vızıltı sesleriyle dolu bir binadaydı. Bilgisayar sunucuları ve işlemciler etrafa ısı yayıyorlardı. Telefonunun fenerini açtı ve önündeki açık alana doğru ışığını takip etti. Burası en üst katın resepsiyon alanıydı. Tamamen camla kaplı olan bir duvar, aşağıdaki otoparka ve bahçelere bakıyordu. Üstünde seyahat dergileri olan bir sehpanın etrafına yeşil kanepeler konmuştu. Arka tarafta üzerinde dizüstü bilgisayar, diyaforon, mesaj ışığı yanıp sönen birkaç kablolu telefon ve bir miktar kartvizit olan bir masa vardı. Preston, aşağıda birilerinin yukarı bakıp ışığın titreşimini görüp görmediğini merak

ederek fenerini avucuyla kapattı. Masanın çekmeceleri kilitliydi. Telefonun yanında boyun askısına takılı bir kimlik kartı vardı. Alıp cebine attı.

Birden koridorun sonunda bir kapı açıldı. Preston korkudan buz keserek masanın altına sindi. Sandalyenin önünde bir top gibi büzüştü ve çocuk gibi gözlerini kapatıp nefesini tuttu. Nabızı davul gibi atıyordu. *Buraya kadarmış. 404 oldum kesin.*

"Evet, güvenli hattayım," dedi bir ses. "Devam et." Ayak sesleri geldi. "Program dışı mı?" Bir süre sessizlik oldu. "Evet. Evet." Şimdi de kızgın bir iç çekiş. "Kurallar var..." Daha da uzun bir sessizliğin ardından ses tekrar konuştu. Erkek sesiydi. Preston güvenlik görevlisi olmadığını düşündü. "Hizmet düzeyi anlaşmasında ne yazdığının farkındayım Sayın Bakan ama bence hiç..." Yine duraksama ve sonra bir, "Pekâlâ," geldi.

Preston bekledi. Konuşan kişi şimdi neredeydi? Pencereden dışarı mı bakıyordu? Preston duymuş olduklarını anlamlandırmaya çalıştı. Konuşma kısa ve kafa karıştırıcıydı ama *kurallar, anlaşma, bakan* kelimeleri kesinlikle tek bir şey ifade ediyordu, öyle değil mi? Hükümet. Şirketin web sayfasında *adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme* yazıyordu. Hükümet bağlantısı anlam kazanıyordu o zaman. İlk olarak DNA testlerini düşünmüştü. Birleşik Krallık'ta eksiksiz bir DNA veri tabanı var mıydı? Avucunun ortasındaki iğne bununla mı alakalıydı? Binadaki vızıltı sesi ve koridorlardaki sıcaklığa bakılırsa devasa bir şeyi çalıştıracak kadar yeterli teçhizat vardı. Preston dudağını ısırıldı.

"Benim." Yine o adamdı. Çok yakındaydı. Preston'ın başının hemen üzerindeki resepsiyon masasının parlak yüzeyine doğru eğilmişti. Preston'ın tüm vücudu dehşetle titriyordu. "Bir sorumuz var," dedi ses. "Armstrong yolda. Bir sonraki teslimatı görmek istiyor." Bu sefer adam o kadar yakındı ki Preston neredeyse telefonun ucundaki diğer kişinin cevabını duyabiliyordu. "Bir saatten az." Sessizlik. "Hayır, daha da fazlası. Valfi görmek

istiyor.” Yine sessizlik. “Evet, son rakamlar elinde. Üstelik har-cama raporu da açıklanacak. Hiç iyi görünmüyor. Evet. Evet. Bu sefer her şeyin saat gibi işlemesi lazım. Doğru.” Görüşmeden sonra telefonun bir yüzeyde kayarak çıkardığı tıkırtıdan emin-di. Preston adamın derin ve yavaş nefes alıp verişini duyabili-yordu. “Hay aksi,” dedi kendi kendine. Preston, adamın gitme-sini umarak adımlarını dinledi ama gitmedi. Masanın altında büzüşmek işkence gibiydi. Saniyeler dakikalara dönüştü. Bazen adamın gittiğini düşünüp ayağa kalkarak baldırlarını ovalama-nın eşiğine geliyordu, sonra adam yine pozisyon değiştiriyor ve Preston donup kalıyordu. Pencere kenarında ziyaretçileri bekle-diğini tahmin etti Preston.

Cebindeki telefonun titreştiğini hissetti.

Telefonu çıkardı ve saate baktı. Gece on biri henüz geçmişti. *Kapılar açıldı, içeri arabalar giriyor, diye mesaj atmıştı Mace.*

Mantıklıydı. Telefonda konuşan adamın beklediği ziyaretçi olmalıydı. İsmi ne demişlerdi? Armstrong? Neyse ki adam da hareketlenerek (gelenleri karşılamak için diye tahmin yürüttü Preston) koridorun diğer ucuna doğru ilerledi. Cam güvenlik kapısından gelen bipleme ve tıslama sesiyle merdivenden aşağı inen adamın uzaklaşan ayak seslerinin yankısı duyuldu.

Preston, koridorun diğer ucundaki laboratuvar ve ofisler arasında gidip gelerek çalışan birkaç beyaz önlüklü adamın olduğu odalardan gelen ışığı kontrol ederek masanın altından çıktı; bacakları tutulmuştu.

Odalardakilerin görüş alanının içinden geçerek yerden du-vara cam kaplı pencereye yönelip kanepenin kolçağının arka-sına mümkün olduğunca eğilerek çömeldi. Camdan uzak du-rarak bir şeyler görebilmek için boynunu uzattı.

Doğrudan çukur bahçenin üzerindeydi. Çocuğun öldüğü yangın çıkışını göremiyordu ama yol kenarındaki aydınlatma-ların güçsüz ışıklarını, güvenlik kulübesinin oradaki kalkmış bariyeri ve araç konvoyunu görebiliyordu. Camları karartılmış-

şsa benzeyen üç tane Mercedes vardı. Durdular. Üçüncü arabasının arka kapıları açıldı ve iki taraftan da birer adam indi. Her ikisi de koyu takım elbiselerinin üzerine dize kadar gelen palto giymişti ve evrak çantası taşıyorlardı. Bir tanesi şapka takmıştı ve elinde şemsiye vardı.

Otoparkı geçtiler ve binadan çıkıp uzun adımlarla onlara doğru gelen beyaz önlüklü iki adamla buluştular. Samimi, güç gösterisi anlamına gelen, yeterince sıkı ve sağlam türden tokalaşmalar olduğunu anladı Preston; el sıkışmaları gerçekleşti. Buluşmayla ilgili her şey bunun, istenen bir buluşma olmadığına işaret ediyordu. Preston'ın telefonu vızıldayıp parladı. Işığını saklamak için montuna bastırarak ekrana tıkladı. Çatıdan mesaj vardı.

Hükümet, diyordu.

Dört kişilik kalabalıktan oluşan şahıslar, başları birbirine doğru eğilmiş şekilde bir süre konuştular. Preston hangisinin Armstrong, hangisinin en üst kattaki masada telefon görüşmesi yapan adam olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra beşinci bir şahıs daha ortaya çıktı ve Preston onu hemen tanıdı. Bu geçen gece gördüğü adamdı: Siyah botlu, sırt çantalı ve eşekarısı iğneli tokalaşması olan adam. Bu sefer eldivensizdi. Binayı ve etrafındaki alanı göstermek için döndü, kapıları ve parmaklıkları işaret etti. En üst kattaki ofis ve laboratuvar pencerelerine doğru baktı ve kolunu savurdu. Preston kanepenin yanında donakaldı. Görünmeyecek kadar alçaktaydı; bundan emindi. Üstelik oda karanlıktı. Camlar yansıtırdı ama yine de kalbi endişeyle çarptı. Adam konuşmaya devam etti. Her kimse, MABET'in çalışanı gibi görünüyordu, hem de önde gelenlerinden biri. Bir süre sonra beşi de döndü ve içeri doğru yürümeye başladı. Preston, içeri girdiklerinde şemsiyenin zeminde çıkardığı *tok tok tok* seslerini duyabiliyordu sadece. Adamlar ortadan kaybolunca farlar yandı ve araçlar su birikintisinden geri dönüp güvenlik bariyerinden geçerek dışarı yöneldiler.

Otopark sessizliğe gömüldükten bir süre sonra Mace'ten gelen mesaj, Şimdi ne olacak? diyordu. Preston düşündü. Telefondaki adam ne demişti? Birisi bir sonraki teslimatı görmek mi istiyordu? Valfi görmek? Belki biraz daha beklerlerse ne olduğunu görme şansları olabilirdi. Belki de çözmeye çalıştığı düğüm gevşemeye başlardı. Bu, onları Alice'e götürebilirdi.

Masanın olduğu bölümün arkasında penceresiz bir kapı vardı. Preston kapıyı itti. Kilitliydi. Pervazı kontrol ederken manyetik okuyucuyu gördü ve bulduğu kimlik kartını dokundurdu. Klik sesi geldi. Kapıyı iterek bir-iki santim araladı. Soğuk ve tozlu bir servis merdivenine benziyordu. İçeri süzüldü. Hava, nefesinin buğulanmasına yetecek kadar soğuktu.

Pazartesi gecesini geçirmek için ne güzel bir yol, diye düşünürken, İçeri giriyorum, diye mesaj yolladı Mace'e. Sonra telefonunu kot pantolonunun cebine tıktırdı ve cesaret edebildiği kadar hızlıca hareket ederek aşağı doğru inmeye başladı. Bina dört katlıydı, bunu biliyordu ve aradığı şey *(onu makine diye adlandırmıştı Mace)* bodrum katındaydı.

Duvara monte edilmiş servis lambaları, merdivenlere gri bir parlaklık veriyordu. Pek sık kullanılmamıştı; yangın söndürücüler ve teslimatlar için birkaç forklift dışında başka bir şey yoktu. Her katta manyetik kart okuyuculu, kilitli kapılar vardı.

Preston zamanla bodrum kata ulaştı. Soğukkanlılığını korumak için çabalıyordu. Alice'in küçük harita ve çizim defterini düşündü. O da buraya gelmiş, bu koridorlardan geçmiş miydi? Yoksa tüm bunlar muazzam bir hata mıydı? Kordona bağlı kimlik kartını çıkarırken eli ayağına dolaştı. Sakinleşmek için nefes aldı. Öyle ya da böyle öğrenecekti.

Bodrum katın kapısı klikledi. İtti ve kapı açıldı.

İçerisi karanlıktı. Karanlık, sessiz ve çok sıcak.

Preston içeri girdi; kapının ardından kapandığını ve kilidin devreye girdiğini duydu. Fırçalanmış beton zeminli devasa bir oda ve hepsi de titreşen dizi dizi bilgisayar sunucuları vardı. Ter bastığını farkedince montunun düğmelerini çözdü. Mekân bir futbol sahası uzunluğundaydı ve arka duvar, yanıp sönen ve vızıldayan teknolojik aletlerle doluydu. *Kapasitesi muazzam olmalı*, diye düşündü. Sanki yer altında gizli, karanlığın içinde gözünün görebildiği yere kadar uzayan, tüm ülkeye elektrik verebilecek bir şeymiş gibi düşündüğü bir süper bilgisayardı. Kablolar yerde yılan gibi kıvrılıyor, bilgisayarların kısımlarını atardamar gibi birbirine bağlıyordu. Duvardan inen plastik borular, kabloları ayırmaktaydı. Tüm bina zemin kattaki bu uçsuz bucaksız makineye bağlıydı. *Aman Tanrım*, diye düşündü Preston, *lanet olası bütün şehir bile buna bağlı olabilir*.

Bir de odanın sonundaki o şey vardı.

Mace'in telefonuyla videoya çekmiş olduğu makinenin kocaman bir gövdesi vardı. Otobüs boyutundaydı. Dökme beton zemindeki metal direklerle desteklenmiş, koyu renk, demirden yapılmış bir otobüs. Hatta neredeyse bir ev kadardı. Ön tarafında, ağzı varmış gibi görünen, garip bir girişe doğru yükselen merdivenler bulunuyordu. Sanki uzay yürüyüşü eğitimi için

sıfır yer çekimli bir oda ya da belki doktorların yüksek riskli hastaları tedavi etmesi için yalıtılmış bir karantina bölmesiymiş gibi içine girilebileceğini tahmin etti Preston. Aniden üst kattaki adamın sözleri geldi aklına. *Armstrong yolda. Bir sonraki teslimatı görmek istiyor. Valfi görmek istiyor.*

Bu, şimdiye kadar görmüş olduğu en tuhaf şeydi. İçerideki nemli havaya rağmen sırtı korkuyla ürperdi. O şey, içinde gitme isteği uyandırdı. Göreceğini görmüştü.

Gitmek için döndü. Kartı manyetik okuyucuya doğru beceriksizce tutarken elleri titriyordu. Bacaklarında derman kalmamıştı. Valf her ne idiye, Manchester'da bir zemin kata ait değildi. Hiçbir yere ait değildi. Oturaklı silüeti, açık ağzı, şekli ve verdiği hissiyat, ondan olabildiğince uzaklaşma isteği uyardırmıştı. O şey olduğunda kapıdan sıvışmak üzereydi.

Oda birden ışıkla doldu. Parlak ışık, yukarıdaki pencerelerden düz ve geniş bıçaklar gibi döküldü. Dışarıdaki otoparka bir araç gelmişti, motoru şiddetle homurdanıyordu. Şatafatlı bir Mercedes değildi bu. Sese bakılırsa daha büyük bir şeydi, kamyon belki. Kapılar çarpılarak kapandı. Derinden uğultu halinde sesler geliyordu.

Bundan sonra Preston'ın fark ettiği ilk şey, yangın çıkışı kapısının kilidinin dönmesi ve ağır kapının dışa doğru çekilerek açılmasıydı. Odaya soğuk hava doldu. *Tanrım.* Preston gözlerini kısarak mekânın köşelerine gizlenmiş yarı karanlığa baktı. Saklanacak bir yere ihtiyacı vardı, hem de bir an önce. Eğer şimdi tüyecek olursa muhakkak görülürdü. O yüzden eğilerek, hızlıca ve korku içinde koşarak bodrum duvarının gölgelerine saklandı. Bu, örümcek ağlarının tuğlaları beyaza boyadığı soğuk bir duvardı. Ağlar omuzlarına yapışmıştı. Gölger onu oldukça iyi saklamıştı.

Bodruma bir grup silüet girdi. Bir tanesi valfin ağzında alçak bir sehpanın üzerine koyduğu dizüstü bilgisayar çalıştırırken, diğeri etrafında dolaşıp bağlantıları kontrol ediyor,

kablolarla düğmeleri inceliyor, çeşitli kolları kaldırarak valfi çalıştırıyordu. Büyük, iri kıyım konteyner hafif bir gümbürtüyle canlanarak zorlukla nefes almaya başladı. İçeri biri girdi, evrak çantası taşıyan, takım elbisesinin üzerine uzun bir pardösü giyen bir adam. Yürüdükçe kaba ayakkabıları tok sesler çıkarıyordu. En üst kattaki pencereden görmüş olduğu silüetlerden biriydi bu, ziyaretçi olan. Mace'e bakacak olursan bir çeşit hükümet görevlisi. Armstrong dedikleri adam.

Bir sonraki teslimatı görmek istiyor, diye düşündü Preston. Valfi görmek istiyor.

Bunun yangın çıkışındaki konuşmayla, gözlüklü çocukla bir ilgisi olmalıydı. Valfin sesi rahatsız edici boyuttaydı artık; garip ve yükselen bir uğuldama halini almıştı. Preston böyle düşündüğü için kendi kendine küfretti ama makine nefes alıyormuş gibi ses çıkarıyordu; genişleyip büzüldükçe hırıldayan demirden bir akciğer ya da metal bir kalpmiş gibi.

Adamlardan biri dizüstü bilgisayara eğilmiş, sertçe tuşlara basıyordu. Küçük ekranın mavi-yeşil ışıkları, yüzünün hatlarını keskinleştiriyordu. Kapıda iki adam daha belirdi. Çelik yelekli ve siyah üniforma giymiş, silahlı polislerdi bunlar. Takım elbiseli adam, evrak çantasını yanındaki masaya koymuş ve ellerini arkasında kavuşturup arkası Preston'a dönük şekilde konumlanmıştı. Dışarıda, kamyoneti (sürgülü kapı sesi gelmişti) boşaltmaktaydılar.

Sonra manzara daha da tuhaflaştı. Preston nefesini tuttu. Bir dizi silüet kapıda sıralanmıştı. Sıradakilerin hepsi çocuktu; erkek çocuklar. Başları öne eğilmişti ve yorgun görünüyorlardı. Elleri arkadan kelepçelenmişti. Kimisi daha büyük, on yedi yaşında gibi görünüyordu; silüetleri daha dolgundu ancak diğerleri kendi yaşına daha yakındı ve hatta bir tanesi ağlıyor, ağladıkça omuzları acayip bir şekilde sarsılıyordu.

Ayrıca hepsinin yüzü korkutucu ve orantısızdı. Plastik maskeleri andırıyorlardı. Preston'ın ne görmekte olduğunu

idrak edebilmesi biraz zaman aldı. Baktıkça nabızı şiddetle atmaktaydı. Çığlık atıp kaçma arzusunu bastırıyordu.

Camları çay tabağı kadar olan tuhaf ve kocaman gözlükler takmışlardı...

...ve içeri girerken kontrol ediliyorlardı. Bilgisayarın başındaki adamın elinde portatif bir tarayıcı vardı. Kelepçelerindeki etiketi okuttukça lazerin kırmızı ışığı titreşiyor, bilgisayar ekranındaki liste güncelleniyordu. Sıranın başındaki çocuk tarandığında, adamlardan biri kolundan tutarak onu makineye yönlendirdi. Kelepçeli çocuk tereddütle yürüdü ve valfin ağzına giden basamaklarda tökezledi. Preston koruyucu gözlüklerin camının ne kadar kalın olduğunu ve her şeyi ne kadar koyulaştırdığını hatırladı. Dirseğinden tutan adam durakladı ve bir şeyler söyledi. Çocuk duymak için başını eğip evet anlamında salladı ve kompartımanın ağzına doğru ilerledi.

Onları valfin içine koyuyorlardı.

Sıra ilerledi. Preston boynunun ve sırtının ter içinde kaldığını hissetti. Burada çok yanlış bir şeyler oluyordu. Elleri mahkûmlar gibi kelepçelenmiş, siyah gözlüklerle kör edilmiş genç oğlanlardan oluşan bir sıra taramadan geçiriliyor ve metal bir yük konteynerinin içine sokuluyordu. Preston, dolunca ne olacağını merak ediyordu. Konteyner, bodrumdan çıkarılıp başka bir yere nakledilecek gibi durmuyordu. Tüm bu düzenek çok daha kalıcı bir şey gibiydi: Kauçuk yastıklı gibi görünen beton temel, makineye girip çıkan kablolar, enerji kaynağı... Bütün hepsi bodrum katını asla terk etmeyecek bir depoyu işaret ediyordu.

Valf... MABET'in adamı öyle demişti. Preston tırnaklarını yiyerek valfin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Valf ne işe yarardı? Bir kompartıman ya da odadan daha fazlasıydı. Borulardan oluşan bir sistemi ve sıvılarla alakalı hareketli parçaları olurdu. Tıpkı musluk gibi basınca tepki verip akışı düzenlemiyor muydu?

Preston korku ve dehşetten buz kesmiş bir şekilde on beş tane çocuğun taramadan geçirilerek merdivenlere yönlendirilişini izledi. En küçükleri, zayıf olan yol boyunca ağladı. Uzun boylu, yapılı olan sonuncular, son kez yalvarırmışçasına başlarını kaldırdılar umutsuzca. Dışarıdaki minibüsün farları tekrar yanmıştı. Motor çalışıyor ve birisi arka kapıları kapatıyordu.

Daha sonra, kelepçeli silüetlerin en sonuncusun ardından valfin ağır, metal kapısı sıkıca kapatıldı. Bilgisayarın başındaki adam birkaç tuşa bastı ve biraz bekledikten sonra bilgisayarı kapatarak kapağını indirdi. Takım elbiseli adam bir şeyler söylemek için onun yanına gitti; kısa bir konuşma oldu. Ardından geriye kalan üç silüet konuşarak dışarı çıktı. Yangın çıkışını arkalarından kapattılar. Preston, onu tekrar bodruma kilitleyen anahtarın kilitteki dönme sesini duydu. Adamlar resepsiyona doğru gittikçe sesler alçaldı.

Preston kurumuş dudaklarını yaladı ve yutkunmaya çalıştı; gözleri hâlâ valfin üzerindeydi. Tekrar uğuldamaya başlamıştı. Valfin üstünde hırıltılı bir inilti peyda oldu; sonra da madeni bir tınlama sesi geldi.

Preston telefonunu çıkardı ve titreyen parmaklarının çalışmasını umarak onu avucunun içinde sıkıca tuttu. Örümcek ağı, üzerini tül gibi kaplamıştı. Birkaç örümcek montunun kollarında aceleyle kaçıştı. Silkelenerek onları özgürlüğüne kavuşturdu. *Pencerede buluşalım*, diye yazarak göndere bastı. Burada daha fazla kalmasının mümkünatı yoktu.

Manchester'da, bir bodrum katındaki bir kutuya hapsedilmiş on beş çocuk vardı. Polislerin ilgilenmesi gereken bir durumdu bu.

Merdivenleri hızlıca tırmanmaya başladı.

Yukarı çıktıkça bodrumdaki odanın, parmaklarıyla kendisine eriştiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki valf ve sessiz mahpusları onu yukarı doğru takip ediyor ve kalan son nefeslerini kullanarak geri çağırıyorlardı.

En üst katta her şey sessizdi. Preston üçüncü tavan penceresinde durdu ve yukarı baktı. İçeri girmiş olduğu pencere kapalıydı ama kilitlenmemişti.

"Mace," diye fısıldadı. Artık daha sakın hissediyordu kendini. Daha güvende.

Cevap yoktu. Lanet olası bir sırtış ve havaya kalkmış bir başparmakla pencerede belirmesi gereken surat ortaya çıkmamıştı. Birkaç dakika geçti. Preston koridorun sonundaki kapıyı gözetlemeye başladı. Eğer takım elbiseli adam laboratuvarları ziyaret edecek olursa o taraftan gelirlerdi ve açıkta yakalanmış olurdu.

"Mace!" dedi tekrar. *Nereye kayboldu acaba?* Birkaç dakika daha geçti. Preston tekrar telefonunu kontrol etti: On bir buçuk. Mesajdan bu yana on dakikalık bir sessizlik.

Sonra duymaktan korktuğu ses gelmeye başladı. Ayakkabıların merdivenlerde çıkardığı ritmik tıkırtı. Biliminsanları ve hükümet görevlilerinden oluşan delegasyon, en üst kattaki odalara doğru geliyorlardı. Siktir.

"Mace!" diye çağırdı Preston; sesi olması gerekenden daha yüksekti bu defa. Sonra, pullardaki kafalar gibi, korku dolu ve beti benzi atmış bir yüzle arkadaşı görüldü. Preston yaşadığı ferahlamayı iliklerine kadar hissetti. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "Biri geliyor!"

Mace pencerede beceriksizce uğraştı ve onu açtı. "Ne?"

"Çıkar beni buradan!"

Mace omuzlarıyla kıvrılarak pencere aralığından girdi ve sonuna kadar gerilmiş kollarını arkadaşına doğru uzatarak eğildi. "Bir dakika..." diye homurdandı. Yağmurdan sıırılsıklam olmuş montu hareketlerini kısıtlıyordu. Yüzünü ekşitti.

"Çabuk ol Mace!"

Preston kapıya doğru bir bakış attı. Giderek yaklaşıyorlardı. Cam kapının diğer tarafında gördüğü, duvarda oynayan şeyler gölge miydi? İçlerinden biri grubu yönlendirerek konuşuyordu ancak sözleri anlaşılmıyordu. Preston diğer tarafa, resepsiyona doğru baktı. Bir seçim yapması gerekecekti. Masaya doğru koşabilir ve bir süreliğine saklanarak güvende olabilir veya risk alıp pencereden kaçabilirdi.

"Hadi." Mace'in elleri ve yüzü gergindi, harcadığı güç yüzünden kıpkırmızı kesilmişti. Preston yukarı uzandı. Arkadaşının parmaklarına değebildi. Zıpladı; yakalamıştı. Mace'in eli onunkini güçbela tutuyordu. Ağırlığı yüklendikçe pencere aralığından biraz daha aşağı kaydı Mace. "Lanet olsun," diyebilirdi soluk soluğa. Sonra çekmeye başladı.

Çok yavaştı.

Mace, ağırlıkla cebelleşerek homurdandı. Dudağı yine kanamaya başlamıştı. Preston ayak seslerini net olarak duyabiliyordu artık ve merdivenlerin başında, adamlar koridora yaklaştıkça sesin tonundaki değişimi, insanın üstüne dehşetle çöken bir korkuyla fark etti. Biraz sonra kapıdan geçmiş olacaklardı. Ayakları saçma sapan bir şekilde sallanır halde koridorda asılı, önlerine serilecekti.

Kapının diğer tarafında bir ses, "Bir dizi bilgisayar sunucusunu yedi gün, yirmi dört saat açık tutuyoruz. Dolayısıyla binanın bu kısmına geldiğimizde sıcaklıktaki değişimi fark etmişsinizdir..." diyordu. Preston bir kimlik kartının manyetik okuyucudan geçirildiğini duydu. Monoton bir bip sesi geldi;

kart reddedilmişti. *Tanrı'ya şükür.* Sonra kartın sahibi tekrar denedi. Mace tüm gücüyle çekti ve Preston artık daha hızlı bir şekilde yükseldiğini hissetti. Yukarıdaki gece havasındaki taze yağmurun tadını alabiliyordu. Kimlik kartının manyetik okuyucudan geçme sesi bir kez daha duyuldu; kart bu defa kabul edilmişti. Kapı açıldı ama Preston'ın başı dışarıdaydı artık ve Mace sırtüstü uzanmış, soluk soluğaydı. Preston kendini yukarı doğru çekiyordu. Gecenin karanlığına doğru ilerlerken kasları yanıyor ve parmaklarıyla pencerenin kenarında tutunabileceği bir yer arıyordu.

Dışarı çıkar çıkmaz pencereyi yavaşça indirerek çerçevesinin üzerine bıraktı. Aynı anda aşağıdan bir grup insan geçti. Yukarı bakmadılar.

Görülmemişti.

Preston olduğu yere çöktü. Aynı anda eşit ve korkunç ölçüde dehşet ve rahatlamayla dolarak nefes almaya çalıştı.

Bir süre gökyüzüne bakarak ciğer dolusu derin nefesler aldı. Sakinleşirken adrenalin patlamasını ve kasırgasını hissetti. Ayın önünden geçen dağınık bulutları seyretti. Yanı başında arkadaşının güçlkle nefes aldığını ve kan tükürdüğünü duyabiliyordu; sonra Preston'a doğru döndü.

Mace hâlâ düzgün şekilde nefes almaya çabalayarak, "Hatırlat da," dedi, "bir daha böyle şeyleri denemeyelim, olur mu?"

Preston rahatlamayla sırtıttı. "Anlaştık." Dirseklerinin üzerinde yükselerek tekrar dengesini bulmaya çalıştı. Yangın merdivenini düşünüyordu şimdi; eve dönüş otobüsünü, duş almayı. *Belki, diye düşündü, bu gece doğru dürüst bir uyku bile çekebilirim. Bodrumdaki odanın karanlığını, makinenin tuhaf ağzını, valfi unut ve bir daha geri dönme.* Casusluk işi bitmişti. Daha ileri gidip kendini bu işe bulaştırmasının mümkünatı yoktu. Şimdi hızlıca geri çekilme zamanıydı. Alice'i kurtarmanın başka yolları da vardı. Şey yapabilir...

Yangın merdiveninden yukarı çıkan biri vardı.

Merdivenin tepesinde bir silüet belirdi, altındaki ara sokağı kontrol etti ve el fenerini yaktı. Dans eden ışığıyla çatıyı tarıyordu.

Preston birkaç saniye boyunca görmekte olduğu şeye inanmadı. Adam siyah giyinmişti. Göğsünde, çantasının asılı olduğu yerde boydan boya gri bir parlaklık vardı. Bu oydu ve silahı vardı.

“Çocuklar,” dedi yavaşça; bir elinde fener, diğerinde onlara doğrultulmuş bir silah vardı. “Kıpırdamayın.” Çaprazlama olarak onlara doğru geldi ve onlar da tekrar nefeslerini tutarak yağmur suyunun içinde sırtüstü beklediler. Mace ağzındaki kanı sildi ve hüsrana dolu bir şekilde iç çekti.

Preston, gözlerini kısıp bakışlarını kaldırarak, “Siktir,” dedi.

“Casusluk yapıyordunuz,” dedi adam. “O zaman aşağıda önemli ziyaretçilerimizin olduğunu da biliyorsunuzdur.” Onlara doğru yaklaşırken yavaşladı ve silahıyla işaret etti. Çocuklar yalpalayarak ayağa kalktı. “Bu yüzden mazeret uydurup ayrıldım,” diye devam etti. “Burada, yukarıda olabileceğinizi düşündüm.” Yüzü, sıkılı bir yumruk gibiydi; sert ve kızgın. Belinden telsizini çekip aldı. “Onları içeri getiriyorum.” Bir vızıltı duyuldu ve sonra telsizdeki ses bir şeyler söyledi. Adam yarı fısıldayarak, “Siz ikiniz benimle geliyorsunuz,” dedi. Başıyla yangın merdivenini işaret etti. Çocuklar döndü ve yola koyuldu. Mace, sanki mekik çekiyormuş gibi ellerini havaya kaldırmış, kulaklarının üzerinde tutuyordu. “Şu lanet olası ellerini indir,” diye tersledi adam. “Film çevirmiyoruz burada.”

Yangın merdiveninden inince, Back Half Moon Sokağı’nın karanlığında, demirleri paslanmakta olan kemerli bir fabrika kapısının altından ve siyah bir minibüs park etmiş olduğu Arnavut kaldırımına bir avludan yorgun argın geçtiler. Bitişikteki bina, dört katlı eski bir tekstil fabrikasıydı. Devasaydı ve aynı

kuruluşa ait olduğunu fark etti Preston. Kapıda üstüne kabartmayla MABET yazılmış aynı pirinç plaketten vardı. Adam giriş kartını başka bir kapıdaki elektronik okuyucudan geçirdi. Yeşil ışık yanıp söndü ve adam omzuyla kapıya yüklendi. Kapı içeri doğru gıcırtyla açıldı.

“Gerçekten eve gitmem lazım,” dedi Mace eşikte tereddütle oyalanırken. Sesi titriyordu.

Adamın suratında kocaman, alaycı bir sırıtış belirdi. “O zaman çatımızda dolaşmamanız lazımdı çocuk. İçeri.” Adam silahını kaldırarak Mace daha önce fark etmemiş gibi sergiledi. Başıyla girişi işaret etti.

“Biz sadece şey...”

“Kes artık şunu Mace.” Preston arkadaşına sert sert baktı.

Adam başıyla onayladı. “Akıllıca sözler. İçeri girin bakalım.”

İçeride beton zeminli küçük bir oda, metal dolapların ve gümüş rengi otomatik kapısıyla bir asansör olan bir duvar vardı. Buz gibi bir sessizlik içinde asansörle dört kat yukarı çıktılar. Preston yukarı çıktıkça keyfinin kaçtığını hissetti. Bu defa dev bir belaya bulaşmışlardı. Eğer bu adamlar polis ya da onun gibi bir devlet görevlisiyse kendini göz açıp kapayıncaya kadar gözaltında bulurdu. *Babam bu işe ne der?* Düşüncesi bile korkunçtu. Yanı başındaki Mace de aynı oranda şaşkın, korkmuş ve büyülenmişti.

Asansör kapısı açıldıkça Preston’ın fark ettiği ilk şey mekânın boyutu oldu. Yüksek tavanı çelik kirişlerle kaplı, kirli pencereleri olan, çıplak tuğla duvarlı bir depodaydılar. Kahve, sarma sigara ve toz kokuyordu. Önünde, her birinde parıldayan ekran ve klavyelerin olduğu, açık ofis şeklinde düzenlenmiş üç masa vardı. Fanlı ısıtıcılar uğuldadı. Duvara monte edilmiş iki büyük plazma ekranda, yirmi dört saat haber yayını yapan CNN ve BBC açıktı. Havaalanı ya da Piccadily Tren İstasyonu’na

ayarlıymış gibi görünen üçüncü bir ekran daha vardı. Tarih, zaman ve rakamlardan oluşan uzun listeler Preston'a, okulda sınav görevlilerinin dağıttığı aday numaralarını hatırlattı. Şehrin, renkli raptiyelerle işaretlenmiş büyük bir haritası vardı.

Ortakdaki masalar tulum giyen, yuvarlak yüzlü zenci kadının ki hariç boştu. Saçları arkadan toplanmış, klavyeyi tuşluyordu. Onlar girince bakışlarını kaldırdı. "Shade." Amerikalıydı. "Aklını mı kaçırdın?"

Shade bir nefes çekti. "Başka seçenek yoktu Esther. Bendeki İyiyukular partisi bozuk çıktı ve çocuğu öylece gönderemedim."

Tedirgin edici bir sessizlik oldu. Fanlı ısıtıcılar uğuldadı ve teknolojik aletler uğuldadı.

Derken biri konuşmaya başladı. "Büyük, açık plan bir oda," dedi titrek bir ses. "Mekâna üç masa grubu hâkim durumda..." *Mace ve lanet olası sesli notları.*

"Ne yapıyor bu?" dedi Esther. Sandalyesini geriye doğru tekmeleyerek ayağa kalktı. "Çocuk!" diye bağırdı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Mace'in beti benzi attı. Beceriksizce telefonuyla oynamaya başladı. "Durduruyorum," dedi. "Pardon. Durduruyorum."

Esther ona buz gibi bir bakış fırlattı. Daha sonra bakışlarını iş arkadaşına çevirdi. "Dozu vermiştin gerçi, değil mi?" Avuçlarını gözlerine götürüp ovaladı. "Tanrım," dedi sonra. "Burada iki tane okul çocuğu ha? Sırada ne var?"

Preston Amerikan aksanının kökenini belirlemeye çalıştı. Doğu yakası olabileceğini tahmin etti. Washington ya da New York belki. Düşüncelerini toparlamaya çalışarak yüzündeki yağmur damlalarını sildi. Uğuldayan bilgisayar sunucuları, yanıp sönen ışıklar, su sebili, yan tarafında sehpa ve küllük olan bozuk bir kanep, plastik kaplamalı sokak haritaları, çift yönlü telsiz ve plazma televizyonlar... Bir tür gözetleme odası mıydı burası?

Preston tanıdık bir dürtüklenme hissetti. Mace başıyla üçüncü masayı gösteriyordu. Üzerinde fotoğraf çerçevesi, bir yığın ataç ile not kâğıtları olan derli toplu ve düzenli bir alan. Esther ve Shade takımın tamamı değildi. Üçüncü biri daha vardı.

“Çifte doz,” diye devam etti Shade farkına varmadan. “Ama yine de geri geldi.”

Esther, tıbbi kapsül kutularının düzgünce istiflendiği masaya doğru geçerken, “Bu hiç mantıklı değil,” dedi. Kutuları dikkatle inceledi. “Geçen seferkiyle aynı. İlaç mı kalitesiz?”

Shade ellerini iki yana açıp öfkeyle omuz silkti. “Aynen. Masraf kısma meraklısı memur arkadaşlar birkaç kuruş artırmaya çalışırken bizi bu dertle baş başa bıraktılar.” Arkasında, odanın ısısına alışırken omuz omuza titreyen iki çocuğu gösterdi. “Gizlice etrafta dolanıyorlardı.”

Esther ellerini tulumunun ceplerine daldırdı ve botlarına baktı. Bir anlığına yerdeki toza tekme atarken çatık kaşları alınını buruşturdu. “Ne gördüler?” Shade ona baktı ve cevap olarak sessizce kafasını salladı. Preston ikisini izliyordu. Bu kötü haberdı. Esther gözünü ovuşturdu ve sonra gözünü kırıştırdı. “Lanet olsun,” diyerek tükürdü.

Shade çenesini esnetti. “Daha beteri var. Armstrong geldi.”

“Bu gece mi?” dedi Esther doğrularak. “Hafta sonuna kadar gelmesi beklenmiyordu.”

Shade başıyla onayladı. Çenesi gergin, bakışları ciddiydi. “Teslimatı görmek istedi. Orada dikildi ve şeyi izle...” Duraksadı. Gizemli bir surat ifadesine büründü. “Anlarsın ya.”

Valf, diye düşündü Preston. Eksik olan kelime valf.

Esther burun kemerini çimdikledi. “Dosyalar. Nakliye kayıtları. Pasif valfler. Evrakları kontrol ederse neyin peşinde olduğumuzu anlar. İşimiz bitik.” Volta attı. “Tanrım! Ne yaparız o zaman Jonathan?”

Shade ofisin diğer tarafında yer alan bir çift dosya dolabının oraya gitti, sonra öfkeyle kollarını havaya savurdu. “Bunla-

rı ortadan kaldırmamız lazım. Hard diskleri silmemiz gerek.”

“Bir de diğer valfler var,” dedi Esther. “Eğer onları açık tuttuğumuzu fark ederse...”

“Sıçtık.” Jonathan Shade yumruklarını sıktı ve dişlerini gıcırdattı.

“Üstelik bir çift davetsiz misafirimiz de var.” Esther hesap yapıyormuş gibi Preston’a baktı. Uzun bir sessizlik oldu. Aralardaki gerginliğin titreşimleri havada hissediliyordu. Sonunda Esther konuştu. “O zaman ben Castlefield valfini, Cooper Sokağı’nı kontrol etmeye gideyim. Gıda valflerinin düzgün çalıştığından emin olmak için Blackstone Edge’de Frankie’ye de uğrarım. Sonra pasif olanlara giderim.”

Shade, ceketini ve eldivenlerini çıkarıp parmaklarını esnetirken başını evet anlamında salladı. “Tamam,” dedi tereddütsüz ve net bir şekilde. “Ben de burasıyla ilgilenirim. Bunlar da yardım etmek zorunda,” dedi parmağıyla çocukların olduğu tarafı işaret ederek. “Tek yol bu. İşimiz bittiğinde onlara üç doz İyiuykular veririm.”

Esther, ofisin diğer tarafından ceket ve anahtarlarını almayaya giderken başıyla onayladı. “Anlaştık.”

Shade çocuklara baktı ve yüzünde o soğuk sırıtışlarından biri belirdi. “Beyler,” dedi, “sizler bizim yeni ve gayriresmî gece bekçilerimizsiniz.” Sonra ellerini ovuşturdu. “Yapacak işlerimiz var.”

Preston babasını düşünmemeye çalıştı. Gece vardiyasına başlıyordu. Bu da demekti ki gömleğini değiştirmek ve bir şeyler yemek için eve geri dönmüş, oğlunun odasını kontrol etmiş ve boş olduğunu fark etmişti. Eğer durum buysa küplere binmiş bir şekilde oğlunu aramak üzere demekti. Preston bu yüzden telefonunu kapatmıştı. Direnci uğraştırırsa da Mace de aynısını yapmıştı.

Shade onları sağlam çalıştırdı. Gece yarısı ve sonrasındaki birkaç saat süren ilk vardiya çok yorucuydu. Evraklarla dolu kutu üstüne kutunun, istiflenip kilitlenmek üzere yan taraftaki küçük odaya taşınması gerekliydi. Mekân düzensiz ve dağınıktı tabii ki; üç-dört yılın kaotik evrak işleriyle karmakarışık olmuştu.

Üçlü çoğu zaman hiç konuşmadan arı gibi çalıştı ve çocuklar da hadlerini bildiler. Shade sessiz ve merhametsizdi. Çılgın bir enerjiyle çalışıyor, düzenli aralıklarla saatini kontrol ediyor ve ekranda dönen haberlere göz atıyordu. Preston bekçilerin söyledikleri şeyleri düşündü. Bazı sözler aklına takılmıştı. Kapanışı, pasif valfleri, Blackstone Edge'deki Frankie'yi ve o yerin, babasının onu bir keresinde arabayla götürdüğü bozkır olup olmadığını düşündü. Nakliye kayıtlarını düşündü. *Ya neyin peşinde olduğumuzu anlarsa...* Bu, Preston'ın tahmin edebi-

leceğinden daha büyük bir operasyondur. Üstelik bu bekçilerin fena halde saklamak istedikleri bir şey vardı.

Shade, ilk iki saatin sonuna gelirken alnını sildi ve mola vermek için masasında arkasına yaslandı. İyi bir iş çıkarmışlardı. Üst üste yığılmış, sallanan kutu yığını deponun yarısını doldurmuştu. Preston ve Mace gece bekçisini dikkatle gözleyerek çalışmaya devam ettiler.

Shade elini çenesindeki hafif uzamış sakalının arasında gezdirdi. Işıltılı gözleri Preston'ın üzerindeyken, "Baksanıza," dedi çatlamış sesiyle, "sizi MABET'e getiren şey nedir? Bir arkadaştan bahsetmiştiniz."

Preston bir yandan kutuları taşıırken başıyla onayladı. Anlatılacak bir hikâye uydurmak için çok yorgundu. Gerçek de iş görürdü. "Bahse girerim haberlerde görmüşsünüzdür," dedi. Alice şimdiye kadar sadece yerel haberlere çıkmıştı ancak Preston'ın çalışırken Alice'in yüzünü görme umuduyla duvardaki televizyondan BBC haberlerine göz gezdirmeye şansı olmamıştı. Haberlerde Manchester'daki kurultay hazırlıkları ve Yeni Muhafazakârların başkanlığı için Armstrong'un olası adaylığıyla harcamalardaki son kesinti dalgası vardı. Gri takım elbiseleriyle ekonomi muhabirleri ve bir şey söylemeden oynaşan dudaklar. Televizyonun sesi kısıktı. "Adı Alice," diye devam etti. "Üç gündür kayıp. Gazetelerde var."

Shade homurdandı. "Gördüm. Üzgünüm. Nasıl bir duygu olduğunu bilirim."

Preston dişlerini gıcırdattı. Bütünüyle kuşkucuydu. "Bilir misiniz?"

Shade susup baktı. Preston'ın dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlaması biraz süre aldı. Boş olan masaya bakıyordu. "Evet," dedi Shade sonra. "Bilirim." Evet, masa derli toplu tutulmuştu ama belki de uzun zamandır kullanılmamıştı. Her halükârda ekibin üçüncü bir üyesi daha vardı. Üstelik o her kimse, sanki o da kaybolmuş gibi geliyordu kulağa.

Mace bir evrak kutusunu yere bıraktı. "Bay Shade," dedi gözünde parıltıyla, "Ellwood çocuğuyla ilgili herhangi bir şey biliyor musunuz? O da bu civarda olmuştu."

Shade tek kaşını kaldırdı. Anlamı belliydi. Mace kutulara doğru eğildi ve çalışmaya devam etti. Çocuklar ileri geri gidecek son kalan kutuları da taşıırken, "Birkaç ay önceydi, değil mi?" dedi Shade yavaşça. Dosya dolapları neredeyse boşalmıştı artık. Shade bilgi-işlem sisteminde çalışmaya başlamak için bilgisayar çalıştırıyordu. Bir yandan çalışırken konuştu. "Politikacının şu kaybolan çocuğu. I-ih, bilmiyorum. Taşıdıklarınızdan anlaşılacağı gibi MABET binalarına çok uzun zamandır göz kulak oluyorum. Pek dışarı çıkmam."

Preston, Alice'in defterindeki kelimeyi düşündü. Belki de yerleşkeyi keşfetmeyi planlamış ama vakti olmamıştı. "Güvenlik görevlisi misiniz yani?" diye sordu. Bu bir kumardı. Shade sesini kesmesini söyleyebilirdi ancak onda bir şeyler olduğunu düşündü Preston: Adrenalin yüklü bir panik ve onu konuşma haleti ruhiyesine sokan derin bir tükenmişlik.

Shade omuzlarını silkip klavyeyi tuşlamaya devam etti. "Öyle de denebilir. Gece bekçisiyim."

Mace, son evrak kutusunu sıkıştırıp gözünün önüne düşen saç üflerken, "Neye göz kulak oluyorsunuz?" diye sordu. "Makineyle mi alakalı?"

Shade'in bakışları donuklaştı. Dilini, dudaklarının üzerinde gezdirdi. Omuzları sanki kapanıyormuş gibi birazcık düştü. Birbiri ardına çok fazla soru sorulmuştu. "Yapmam gereken işler var çocuklar."

"Valf... Öyle söylediklerini duydum," dedi Preston. "Bodrum kata indim ve gördüm onu. Bir sıra çocuğu içine koydular."

Shade önündeki ekrana baktı. Klavyede dolaşan parmakları durmuştu. "Valf..." Sesi kırılacak gibiydi.

"Nedir o?"

Shade acı acı güldü, bir tuşa bastı ve tekerlekli koltuğunu geri itti. "Karmaşık bir soru," dedi duraksadıktan sonra. Huzursuzdu ve tükenmişti; Preston bunu gözlerinin etrafından anlayabiliyordu. Ne kadarını ifşa edeceğini düşünerek parmaklarını birbirine geçirdi. Tüm bunların sonunda uygulayacağı üç doz İyiuykular'ı düşündüğünü tahmin etti Preston. "O Kepler valfi," dedi sonra. "Ve evet, ona göz kulak oluyorum."

Preston ve Mace birbirlerine baktılar. Mace omuzlarını silketti; yüzü merak ve heyecanla parıltıyordu. "Kepler valfi nedir?" diye sordu Preston. Shade cevap vermeyince ısrar etti. "Büyüklüğü neredeyse bir otobüs kadar var. Ne işe yarıyor?"

"O bir prototip. Zamanla daha küçültürüm elbet."

"Sen mi yaptın?" dedi Mace.

Shade, dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak evet anlamında kafasını salladı. "Onun gibi bir sürü yaptım ve şimdi de hayatımı onlara zincirlenmiş şekilde geçiriyorum. Yaramazlık yapma ihtimallerine karşı onlara göz kulak oluyorum."

Preston titreyen çocuğu, dişlerinin takırtısını düşündü. Valf ve çocuk arasında muhakkak bir bağlantı vardı. "İnsanı öldürür mü?" diye sordu sessizce.

"Bazen." Sesi yalan söylüyor gibi çıkmıştı. "Ama çoğunlukla daha da kötüsünü yapar."

Sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra gözü televizyondaki habere takıldı. Masaların üzerinde televizyonun uzaktan kumandasını aramaya başladı. Bulduğunda sesi yükseltti.

Ekranda saçlarının bir tarafı grileşmiş, koca burunlu ve şişko bir adam konuşuyordu. Ellerini dudaklarına götürerek, "Armstrong," dedi Shade acı acı.

Preston onu tanıdı. Yağmurda aceleyle otoparkı boydan boya geçerken görmüş olduğu gruptakilerden biriydi. Valfi görmek ve inceleme başlatmak için buraya gelmiş olan adam. Televizyon ekranındaki görüntü belli ki daha erken saatte çe-

kilmişti. Armstrong parlak kravatu ve yağmurluğuyla meclis binasının önünde duruyordu.

“Şu anki hapisane sistemimizin çalışmadığını söylemenin tartışılacak bir tarafı olduğunu sanmıyorum,” diyordu. Ses tonu aşırı yapmacıktı. Konuştukça çenesi sallanıyordu. Ekranın altında adı belirdi: *Christopher Armstrong, Adalet Bakanı*. “Caydırıcılık özelliği gözle görünür ölçüde zayıfladı. Kalabalık ve çağ dışı konaklama büyük bir sorun. Wandsworth, Wormwood, Armley, Strangeways gibi eski usul hapisaneler kesinlikle amaçlarına hizmet etmiyor. Eğer hapisane sistemimiz bir önceki hükümet tarafından parçalanmadan önce olduğu gibi caydırıcı olacaksa, radikal tedbirler gerekmektedir. İngiliz kamuoyunu ilgilendiren suçlarda daha sert olmamız lazım.”

Bir soru soruldu. Preston ne olduğunu duyamadı; Shade gürültülü bir şekilde ekranla dalga geçiyordu.

Armstrong devam etti. “Hayır, söz konusu değil. Ne şekilde bakarsanız bakın, suç oranı düşüyor. Soygunlarda yüzde on beş azalma. Hırsızlıkta da benzer oranda bir düşüş. Önlemlerimiz işe yarıyor. Evet, daha alınacak mesafe olduğunun farkındayız. Evet, daha fazla tasarruf yapmalıyız ancak bugünkü rakamlar cesaret verici. Hükümetimizin suç karşısındaki sert duruşunun işe yaradığını apaçık göstermektedir.”

Klip sona erdi ve sunucu stüdyodaki konuğuna döndü.

Preston MABET’in web sitesindeki sloganı hatırladı. *Adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme*, demişti. Demek ki Armstrong o yüzden buradaydı. Hükümetin adalet bakanı burada, Manchester’daydı ve bunun MABET’le bir alakası olmalıydı.

Preston DNA veri tabanlarını düşündü tekrar. Valfler.

Shade sesi kısıtı ve uzaktan kumandayı masaya fırlattı. Armstrong’un sözlerini tekrarlayarak, “Daha fazla tasarruf yapmalıyız,” dedi. “Kameralara bir şeyler söyleyebilir ama akşama başka bir hikâye olacak. Esther haklı. Bizi kapatıyor.

Gerçekleşecek kurultayı da düşünecek olursak, çok tehlikeli olmaya başladı.”

“Kapanış kötü bir şey mi?”

Shade gözlerini kapadı, başıyla onaylamayı becerdi. Preston onu gözlemledi: Yorgun bir adam, kontrolünün ötesindeki bir şeylerin, koşullar ya da bilimin belki, tuzağına düşmüş. Neredeyse onun için üzülecekti. Derken telsizden tıslama ve çıttırtı sesleri geldi. Shade eline aldı. “Esther,” dedi. “Sen misin? Devam et.”

Esther’in sesinde aciliyet vardı. “İçeri geliyorum. Büyük bir sorunumuz var. Bir masa boşalt.”

Shade bembeyaz oldu. “Neler oluyor? Neler dönüyor Esther?”

“Boşalt şu lanet olası masayı! İşler çığırından çıktı.”

Telsiz sessizliğe büründü.

“Tanrım,” dedi Shade.

Sonraki birkaç dakika çılgıncaydı. Shade tıbbi kapsül kutularının olduğu yığını yere süpürdü ve boş masayı çalışma alanının ortasına çekti. Preston ve Mace bağırarak verilmiş kimi emirleri yerine getirdiler ve son kalan materyalleri de kucaklayıp olabildiğince çabuk bir şekilde sıkışık depoya taşıyarak her ne felaket geliyorsa ona yer açtılar.

Birkaç dakika sonra asansör canlandı ve aşağı doğru kısa süreli inişine başladı. Üçü de zorlukla nefes alarak asansör kapısına doğru döndüler. Preston aniden bedenine bir şeyler dolduğunu hissetti: Birbirine girmiş korku ve adrenalin. Mace tüfek gibi dimdik ayakta duruyordu, korkmuştu.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Preston.

Mace titrek bir nefes verdi. “Her neyse, iyi bir şeye benzemiyor.”

Kapılar açıldı.

11

Esther kollarında bir vücut taşıyordu. Başka bir oğlan çocuğunun vücutu.

"Geliyor musun?" dedi gıcırdayan dişlerinin arasından. Shade çocuğun bacaklarını tutarak masaya kadar yardım etti. Esther, çocuğu yavaşça boşalttıkları masaya sırtüstü yatırdı. Bir çeşit brandayla kaplıydı ve yağmurdan ıslanmıştı.

"Esther ne haltlar..."

"Buna inanmayacaksın." Esther kaşındaki teri sildi.

Shade gözlerini ovuşturdu. "Armstrong şimdi içeri girse işimiz biter."

Preston bakmaya mecbur hissedip yavaş yavaş ileri giderken buldu kendini. Çocuğun bedeni küçük ve cılızdı. On beş yaşlarındaki bir çocuğa ait olduğunu tahmin etti. Başı ve yüzü görünmeyecek şekilde sarmalanmıştı. Alttan bir çift bot çıkmıştı.

Esther boğazını temizledi. "Castlefield valfi, gece yarısından hemen sonra." Düzene giren nefes alıp verişlerinin arasında hikâyeyi anlatıyordu. "Tanrı'ya yemin ederim. Castlefield valfi. Depoların ve kanal havzasının öte yanında. Tanrı'ya şükür ki etrafta kimse yoktu. Eğer bilgisayarların rutin kontrolünü yapmamış olsaydım, çocuğun geldiğini göremeyecektim."

Shade dişlerini gıcırdattı. "Mümkün değil." Titreyen eliy-

le çocuğun sarmalanmış bedenine uzandı ve dizine dokundu. "Bu tarafa geçemiyor olmaları lazımdı."

"Kaç oldu şimdiye kadar? Altı mı?"

Shade brandaya tekrar dokundu ve gözlerini kıırttı. Preston gözlerinin yaşla dolduğunu gördüğüne yemin edebilirdi.

Esther, siyah parmak uçlarını dikkatle bükerek muşambanın kenarlarını tuttu. "Çocukları buradan çıkarmalıyız. Bunu görmemeleri lazım."

"Çıkarıp da nereye götürelim? Sonrasında üç kat fazla doz vereceğiz. Boş versene."

Preston gözlerini ayıramıyordu. Yanı başındaki Mace de öyleydi. Esther başıyla onaylayarak vücudu sarmalayan brandayı çözmeye koyuldu.

Brandanın altında yatan şeye bakmak zor ama bir o kadar da tanıdık ve korkunçtu. Çocuk ölüydü ve koruyucu gözlüklerden taktığı gün gibi ortadaydı. Preston'ın diğer çocuklarda da gördüğü; takana ölü bir sineğin büyük, parlak gözlerini veren, bütün yüzü kaplayan garip gözlükler. Yüzünü açığa çıkarmak için çapraz şekilde yukarı itilmişti. Ergenliğin ortasındaydı.

Shade, "Ben ne yaptım böyle?" dedi. Bir anlığına, sanki nasıl ayakta kalacağını unutmuş gibiydi. Masaya yaslanmak zorunda kaldı.

Esther çocuğun boynunda, gömleğinin altına elini sokacağı bir yer arıyordu. Parmakları titriyordu. "Kimlik lazım," dedi. Sessizlik odaya toz gibi çöktü. Bir süre sonra Esther'ın tırnağı metalik bir şeye takıldı. Amerikan askerlerinin taktığı köpek künyeleri gibi göründü Preston'ın gözüne ve onu çocuğun giysisinden koparıp aldı.

Yüksek sesle üstündeki bir dizi rakamı okudu.

Shade sessiz hüznünden silkinerek hareketlendi ve bilgisayarına doğru yöneldi. Veri tabanını taramaya başlarken farenin üstündeki eli titriyordu. Mace, Preston'ı dirseğiyle dürtüp

bakışlarını, sayı listelerinin olduğu ikinci televizyon ekranına yöneltmesini sağladı. Ekrandaki sayılar, biraz önce Esther'ın okumuş olduğuyla aynı uzunlukta idi. Preston, bunların tanı-lama kodları olduğunu fark etti.

Vücut her kime aitse, bir yerlerde daha fazlası vardı. Hepsi yukarıdaki ekranda listelenmişti.

"Evet," diye onayladı Shade. "Bizimkilerden biri. Birkaç ay önce VDT olmuş."

"VDT mi?" dedi Preston. Diğerleri ona baktı.

"Valfin diğer tarafı," dedi Esther. Shade ters ters baktı ona. Esther boğazını temizledi ve meydan okurcasına çenesini öne doğru uzattı. "Yani," dedi Shade'e bakarak. "Şimdiye kadar her şeyi gördüler nasıl olsa, öyle değil mi? Bunu da bilseler fark etmez."

"Neyi bilsek?"

İki gece bekçisi de cevap vermedi. Shade'in omuzları yük-selip alçaldı. Preston'ın anlamlandıramadığı kötü bir hissiyat tarafından tüketilmişti.

Sadece Esther'ın bakışları yumuşadı. Uzun parmaklarıyla yeniden saçını topladı. "Jonathan," dedi yumuşakça, "şu anda bu çocuklar bizim yanımızda. Onlardan kurtulmaya çalıştın ama geri geldiler. Eğer Castlefield'daki kaçak bizim düşündüğümüz şeyse yeterince sorunumuz var demektir. Armstrong burada. Belki çocuklarla açık açık konuşsan daha iyi olur."

"Valfin diğer tarafı mı?" diye tekrarladı Preston. "Bu da ne demek ki?"

"Şu demek," dedi Shade kendinden emin bir şekilde, "valf-ten geçerek. İçine doğru."

"O kutunun içine mi?"

"Kepler valflerinin içinde," Shade kelimelerini dikkatle seçerek parmak uçlarını inceledi, "bir yer var," dedi. "Ötesinde."

Mace geri çekildi, suratı düşünceli bir şekilde buruşmuştu. "İçinde mi? Oda gibi mi?"

“Onun gibi bir şey.”

“Ve bu çocuk oradaydı, öyle mi?”

Esther başıyla onayladı. “Evet.” Umutsuzca bir gülücük attı onlara. “Ama aslında bir kere içeri girince geri dönememeleri lazım.”

“O zaman niye gidesin ki?” dedi Mace. “Bir çeşit ölme arzun falan olması lazım.”

Preston aniden ve hızlıca algılarının açıldığını hissetti. MA-BET binaları ve gizemli sloganları: *Adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme*. Armstrong, adalet bakanı. Televizyonda ne demişti? *Eğer hapishane sistemimiz caydırıcı olacaksa radikal tedbirler gerekmektedir...*

Bu, DNA veri tabanı ya da adli kayıtlarla alakalı değildi. Cezalandırmayla alakalıydı.

Bu, hapishaneyle alakalıydı.

“Aman Tanrım,” dedi. Buz kesmişti. “Valfin diğer tarafına kimleri gönderiyorsunuz?”

Shade, sesindeki ne anlama geldiği belli olmayan alaycılıkla, “Bu çocukta iş var,” dedi. “Hakkını vermek lazım.” Dudaklarını yaladı. “Geri gelemeyeceğin bir valfin içine girmeyi sen seçmiyorsun tabii ki. Oraya gönderiliyorsun. Biz gönderiyoruz seni oraya.”

Mace avucunu alnına götürdü. “Ne? Hapishane mi bu?”

Shade acı acı güldü. Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üstünde yükseldi. Neşesi kaçmıştı. “Dünyayı değiştirmek istemiştim ancak bir hapishane icat etmiş oldum.”

Preston ekrana baktı. Sayılar, sonu gelmeyen altı rakamlı sayı listeleri, mahkûmlardı. Çocuklar. Belli ki düzinelerce, yüze yakın kişi vardı. Ovuşturarak gözlerindeki yorgunluğu dağıttı. “Kulağa aptalca gelebilir ama,” dedi, tuhaf bir şekilde başı dönüyordu, “tüm bu insanlar yan binanın bodrum katındaki metal bir kutuya nasıl sığabilir ki?”

Uzun ve sıkıntılı bir duraksama oldu. Sanki kimse cevap vermek istemiyormuş gibiydi.

“Yeterince büyük değil,” diye açıkladı Preston gereksizce.

Esther gülümsemeye çalıştı ama sonra vazgeçti. Yanaklarını şişirip uzun bir nefes verdi. “Kepler valflerinin içi, dışından daha büyük.”

Preston bir anlığına şaka yapıldığını sanıp gülümsediğini hissetti.

Ancak oda sessizdi; etraftaki yüzlerse soğuk ve ciddi.

"Parçacık hızlandırıcı üzerinde çalışıyorduk," dedi Shade sonradan. "Kardeşim ve ben." Kahve otomatından aldığı plastik bardaktan kahve içiyordu. Esther da kanepede yanında oturuyordu. Preston ve Mace ise sıcak içeceklerle kendilerini ısıtıyorlardı. Saat, sabaha karşı üçe geliyordu. "Esther, Penn State Üniversitesi'nden projeyi zamanında yetiştirebilmek için bize yardım etmeye gelmişti. O zamanlar üniversitede iki büyük Kepler valfi vardı. On beş kişilik bir fizikçi ekibi bizimle birlikte çalışıyordu, anlıyor musun? Sonra bir gün, bütün finansal sistem tıkanıp, borsalar çöktü ve para kaynağımız kurudu. Herkes bir tek CERN'e bütçe ayırabiliyordu. Birden dünkü haber olmuştu. Tüm bunların üstüne bir de valfler tutukluk yapmaya başladı ve artık parçacık hızlandırıcımız değil..." Shade dudaklarını sildi, hayale dalmış şekilde başını salladı. "Başka bir şeyimiz vardı. Bambaşka bir şey yapmıştık."

"Neydi o?" dedi Preston.

Shade gülümsedi. "Bir asansör. Bir mekik. Bir tür ışınlanma sistemi. Ne bileyim? Eğer detaylara girmeye kalkarsan elimizde çizelgeler ve tahta kalemıyla sabaha kadar burada anlatırız. Dört saat boyunca hesap makinesiyle Gödel uzay-zamanı çalışmak istemiyorsan boş ver. Bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak

lazım.” Shade duraksadı. Önce yarı örtünmüş ölü çocuğa baktı, sonra da boş masaya.

Preston da dönüp masayı inceledi. Sormak zorundaydı.

“Kimin masası bu?”

Shade konuştuğunda sesi çatallıydı. “Ağabeyimin.”

Ester çay bardağının üstünden baktı ve gergince gözlerini ovuşturdu. “Onları eve bırakmamı ister misin?”

Shade silkindi ve plastik bardağını avucunun içinde ezdi. “İyiuykular zamanınız geldi çocuklar,” dedi. Ayağa kalktı, kol ve bacaklarını ovdu. “Bu lanet olası gece hiç olmamış gibi her şeyi unutalım, olur mu?”

“Aaa hadi ama,” dedi Mace. “Buna hiç gerek...”

Daha fazlasını söyleyemedi.

Asansör kapılarının yanındaki diyafon çaldı. Shade’in yüzü asıldı. Odada sessizlik hâkimdi. Diyafon tekrar çaldı.

Shade asansöre doğru yöneldi, adımları yavaş ve temkinliydi. Geriye doğru, bir araya toplanmış ekibine baktı. İfadesi belirsizdi.

Sonra mikrofona doğru eğilip düğmeye bastı. “Kim o?”

“Jonathan Shade,” dedi ses. Soru cümlesi değildi bu. Preston, tıpkı Shade gibi anında tanıdı geleni. Migreni olan biri gibi yüzünü ekşitti Shade. “Christopher Armstrong. Ben ve arkadaşlarım yukarı gelmek isteriz.”

Shade dik dik yoldaşlarına baktı. Alev alev yanan gözlemlerinden çıkan sert talimatlar hemen anlaşılmıştı. Esther koltuğundan fırladı ve güçlükle nefes alarak çocuğun vücudunu brandaya sarıp depoya taşımaya başladı. Preston ve Mace korkudan donakalmış, olan biteni izliyordu.

Shade, “Gençler,” dedi tıslayarak. “Kaybolun.”

Preston, Mace’i kolundan çekiştirdi ve Esther’ın peşine takıldılar. Shade kendini toparlayıp diyafonun düğmesine basarken Preston omzunun üstünden heyecanla geriye baktı.

"Bay Armstrong. Biz de sizi bekliyorduk." Sesinde sahte bir neşe vardı. "Yukarı gelin." Kapının otomatığına bastı; Preston aşağıdan gelen kilit ve vızlama sesiyle birinin kapıyı itişini duydu. Armstrong ve meslektaşları çok kısa bir süre sonra asansörle yukarı çıkmış olurlardı.

Belki de kapanıştı bu.

Esther ellerini, küçük deponun kapısında dikilen çocukların omuzlarına koydu. Askıdaki çivilere asılmış keçeli kabanlar vardı. Aşağıda dizi dizi botlar hazır olda bekliyordu. Bir duvar boyunca dizilmiş üç dosya dolabı, dışarıdaki çalışma alanından temizlenip yığılmış evrak ve kâğıtlar, kendini aydınlatmaktan aciz bir ampul. Brandaya sarılı çocuğun arkadaşları duvar dibine nezaketsizce atılmış bedeni, havayı keskin bir metalik kokuyla dolduruyordu. "Arkadaşlar," dedi Esther yüzünü onlarınkine yaklaştırarak. "Burada kalmanız lazım. Biz çağırmadan dışarı çıkmayacaksınız, anlaşıldı mı?"

Preston başını evet anlamında salladı. Esther kibar ve sakin. Bir anlığına annesi geldi aklına. "Tamamdır."

Böylece Preston ve Mace, kendilerini bir cesetle süpürge dolabı büyüklüğünde bir odada, kapı ve çerçevesi arasındaki çatlaktan olan biteni izlerken buldular. Bir şey görebilmek zordu. Preston'ın ayağına kramp girmişti. Mace sakız çiğneyerek boynunu onunkinin yanına uzatıyordu. Armstrong gelmişti. Yanında dizüstü bilgisayarlar, kablolar, telefonlar ve modemler çıkaran bir çift asistan vardı. Buz gibi bir hoş geldiniz faslı yaşanmıştı.

Şimdi Armstrong konuşuyordu. Bir yandan kabanını çıkarıp takım elbisesindeki yağmur damlalarını silmelerken diğer yandan, "Ekibinin sicili hiç de iyi değil Shade," diyordu. "Son yaşanan kaçaklar tam bir felaket. Eğer basın bunlardan haberi olursa birinin kellesi gidecek ama seni temin ederim ki giden benim kelle olmayacak."

Shade bir şeyler söyledi. Ne dediği tam anlaşılmıyordu. Esther, Shade'in yanında ellerini arkadan kavuşturmuş, dimdik ve tam bir profesyonel gibi ayakta duruyordu.

Armstrong, işaretparmağıyla dışında tempo tutarak dinledi. Sonra uzun adımlarla durdukları yerin ötesine kadar yürüdü. Artık deponun kapısına çok yakındı ve Preston sözlerini net olarak seçebiliyordu. "Söylediklerin doğru olsa bile," dedi kravatını düzeltirken, "başbakan bu proje için harcanan paraya değer olduğuna hâlâ ikna olmuş değil. Halkın cebinin de bir dibi var Bay Shade ve fark ettim ki yine bütçenizi aşmışsınız. Arkadaşlar..." Asistanlarıyla konuşuyordu şimdi. Koyu takım elbiseli ve kısa saçlı bir zenci ile koyu çerçeveli gözlüğü ve evrak çantası olan sarı saçlı, genç kadın. "...VDT olan A kategorisi mahkûmlarının son yerleşim verilerini görmek istiyorum. Sistemlerin ve işleyişlerin sağlıklı olup olmadığını kontrol edin."

Böylece çalışma başladı. Dışarıdaki gerginlik neredeyse görünür vaziyetteydi. Hükümet müfettişleri kendilerini meşgul ederken Preston ve Mace onları izledi. Armstrong'un varlığı çok etkiliydi. Konuştuğunda soğuk ve tersti. Kimi zaman asistanlarından biri omzunun üzerinden eğilip kaşlarını çatarak bir şeyler gösteriyordu. Esther ona teşekkür etmediği bir kahve yaptı. Bir yudum aldı ve bir kenarda soğumaya bıraktı. Belki yarım saat geçmişti.

"Tam olarak kiminle uğraşıyoruz burada?" diye fısıldadı Mace sonunda. "Bu herifin tipini hiç beğenmedim."

"Politikacı," dedi Preston. Telefonunu yokladı. "Ne bekliyordun ki? Bakalım internette hakkında neler demişler." Babasından gelmiş olabilecek cevapsız çağrıdan korkarak telefonu açtı. Basit bir aramayla birkaç saniye içinde binlerce sonuç çıkmıştı: devlete ait web siteleri, gazete yorumları, ağır eleştiri ve iftiralar, konuşmalar ve video klipler. Preston, *Evening News*'ten yerel bir habere tıkladı. Başlığı şuydu: *Westminster*'li

politikacı polise soruşturmalarda yardım ediyor. Haber birkaç aylıktı ve yanında Armstrong'u gece geç saatlerde taksiye binerken gösteren bir fotoğraf da vardı. "Şuna bak," diye fısıldadı Preston. Mace çömelisini ayarlayıp yakına geldi ve haberi okumaya başladılar. Çoğunlukla bir trafik kazasını ilgilendiren rutin soruşturmayla ilgiliydi.

Ancak sonra Mace yavaşça "Tanrı aşkına," dedi. Preston da görmüştü.

Westminster yaveri Jacob Ellwood'un ölümünü soruşturan polis yetkilileri, önde gelen Westminster üyelerinden ve Adalet Bakanı Christopher Armstrong'dan araştırmalarında yardımcı olmasını istedi.

"Ellwood," dedi Mace. Preston'ın hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Mace'in son birkaç aydır hakkında teoriler ürettiği kaybolan çocuğun soyadı da Ellwood'du. Ölen adam, Jacob Ellwood onun babası olmalıydı.

Hapishane reformuyla ilgili kampanyanın güçlü bir destekçisi ve Manchester'daki Strangeways Hapishanesi'nin düzenli ziyaretçilerinden olan Bay Armstrong'un memnuniyetle yardım edeceği bildirildi. Armstrong, "Bu beklenmedik trajedinin ardındaki ayrıntıları açıklığa kavuşturmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. "Jacob Ellwood'la uzun yıllar beraber çalıştık ve onu bir meslektaş, stratejist ve bir arkadaş olarak fena halde özleyeceğim."

"Kayıp çocuktan ne haber?" dedi Mace alçak sesle tıslayarak. "Başka bir arama yap."

Birkaç defa denemeleri gerekti ama "kayıp şahıs", "Manchester" ve "Ellwood" kelimelerinin kombinasyonları sonunda onları istedikleri makaleye götürdü.

Giderek artan sayıda Manchester Büyükşehir Polisi, geçen ay Manchester şehir merkezindeki trafik kazasında hayatını kaybeden Westminster yaveri Jacob Ellwood'un kayıp kızı Chloe Ellwood'u arama çalışmaları için görevlendiriliyor.

Mace öne doğru eğilmişti, nefesi hızlanmıştı. Bu her ne haltsa önemli görünüyordu. Makalenin geri kalanına da göz gezdirdiler.

Basından temsilciler, Bayan Ellwood'un kaybolmasının babasının ölümüyle ilgili olabileceğini, hatta trajik bir intihar girişimi olabileceğini iddia etti. Ne var ki polis sözcüsü, Bayan Ellwood'un gerekçeleri ve niyeti hakkında kesin bir yargıya varmaktan kaçınarak, ailesinin geri dönmesi için yayımladığı mesajı tekrarladı.

“Ne demek oluyor bu?” diye fısıldadı Mace. Preston düşünmeye çalışarak elini gözlerinin önünden geçirdi. Armstrong’la şu trafik kazası ve trafik kazasıyla da kayıp çocuk Chloe Ellwood arasında bir çeşit bağlantı vardı. Bir tarafta bunlar varken diğer tarafta da MABET’in bodrumundaki şu çılgın şey, tuhaf bir hapisane prototipi olarak işlev gören valf vardı. Hiç şüphe yok ki Armstrong’un bununla da alakası olduğunu düşündü Preston. Başka bir düşünce daha vardı; daha karanlık, kaçınılmaz sonucuyla kanını donduran bir düşünce. Alice’ten gelen mesaj: *Üzgünüm. İçeri giriyorum.* Valf giriyordu, Preston bundan emindi. Ryan’ın peşinden gidiyordu. Şehir keşfi. Defter, Back Half Moon civarında yuvarlak içine alınmış sokaklar.

Preston internet aramasını sanlandırıp mesajlarını açtı. Sanki o kısa iletişim kırıntısına tekrar bakmak en kötü korkularını bir şekilde boşa çıkarabilirmiş gibi. Yorulmuştu. Parmakları birbirine dolandı. Telefonu elinde tutamadı ve elinden düşen telefon zeminde takırdadı. *Siktir.* Dışarıda, çalışma alanındaki

Armstrong'un asistanlarından biri gürültüyü duymuştu, bundan emindi. Takım elbiseli siyahi herifin dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktığını ve ayağa kalktığını görebiliyordu. *İki kere siktir.*

"Sıçtık. 404 olduk," diye fısıldadı Mace.

Preston gözlerini kaldırıp arkadaşının bakışlarını takip etti. Takım elbiseli adam odayı çaprazlamasına geçerek deponun kapısına doğru geliyordu. Bulmak istemediği bir şeyi bulmak üzere olduğunu bilen bir adamı akla getiren, yavaş ve hafifçe öne doğru eğilmiş bir yürüyüşü vardı. *Kahretsin.* Preston brandaya sarılıp köşeye bırakılmış çocuk bedenine göz attı.

Bu kötüydü işte. Bu gerçekten çok kötüydü.

Telefonunu cebine sıkıştırdı.

Deponun kapısı açıldı.

Takım elbiseli adam oradaydı. Tokat yemiş gibi baktı ve "Bu ne lan?" dedi.

Christopher Armstrong'u kanlı canlı bir şekilde yakından görmek tuhaftı. Deansgate sokaklarında posterleri olan adamdı bu. Haberlerdeki yüzdü; ince dudaklı ve duygusuz bakışlı politikacı, adalet ve rehabilitasyon hakkında konuşan gri takım elbiseli, koyu renk kravatlı adam. Armstrong, asistanı iki çocuğu saklandıkları yerden çıkarırken yumruklarını sıkıp hindi gibi kabarmıştı. Shade gözlerini kapatmış, bildiği tüm küfürleri içinden sıralıyormuş gibiydi. Esther tavana baktı. Televizyondaki haberlerin aktığı bant sessizce parıldadı.

Armstrong dikkatlice kel başını sıvazladı; bir şeye karar vermeye çalışıyordu. "Tanrı aşkına bu nedir?" dedi sakince. Kimsenin cevap vermeye hazırlıklı görünmediği bir sessizlikten sonra Armstrong tekrar konuştu. "Bay Shade, bu yerleşkenin majestelerinin hükümetine ait olduğunu ve bu itibarla halkın erişiminin yasak olduğunu size hatırlatmak isterim!" Duraksadı, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Kravatını gevşetti. Bu sefer bağırıyordu. Preston şiddetiyle zıpladı. Armstrong, "Özellikle de iki tane Manchester sokak faresine!" diye haykırdı.

"Sokak faresi," dedi Preston soğukkanlılıkla. "Ne hoş." Armstrong'a bakarak yumruklarını sıkı. Kızgınlıkla, *Git zıbar*, diye düşündü aniden ve bununla birlikte son birkaç gündür

aklında dönüp durmakta olan her şey zihnine üşüştü. Ryan'ı ölüme gönderen kısa mesaj. Cuma gecesi yatak odasında, hâlâ okul üniformasıyla ayak başparmakları neredeyse kendisinininkine değmek üzere olan Alice. *Üzgünüm. İçeri giriyorum.* Sayfalarından birinin köşesine MABET yazılmış, haritalar ve çizimlerle dolu defter. Ortasında göz olan avucu açık el; gözlenmemiş yaşamı gözlemek. Monte Cristo Kontu. Bodrumdaki bir kutunun ağzından kaçmaya çalışan müphem çocuk bölüğü. *Adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme. Radikal tedbirler.* Armstrong'un dünyasında kendisinden başka herkes, yani Ryan, Alice, Mace, Kepler valfi mahkûmları, hepsi sokak fareleriydi yalnızca.

"Yüce Tanrım," dedi Armstrong soğukça. Shade'in yüzü ifadesizleşmişti. Ellerini ceplerine daldırmıştı. "Bir gecede kaç tane yasayı çiğnemek sizi mutlu eder? Güvenlik? Sigorta? Devlet sırrı? Ne halt etmeye bunun iyi bir fikir olduğunu düşündünüz acaba? Gizli projeler kesinlikle çok hassas oldukları için gizlidir." Armstrong parmağıyla bekçileri işaret ediyordu. "Eğer bu ortaya çıkarsa nasıl başa çıkarız? Hiç düşündünüz mü bunu?" Esther bir şeyler söylemeye çalıştı ama kızgın bir bakış onu susturmaya yetmişti. Armstrong burnundan soluyarak, "Bu haftanın parti için önemli bir hafta olduğunu söylemeye gerek yok. Ve evet, benim için de," dedi. "Çocuklar ne kadarını biliyor? Ne zamandır buradalar?" Odayı arşınladı, sonra ellerini salladı. "Cevap verme. Bu belayı mümkün olduğunca çabuk ve sessiz bir şekilde defetmek zorundayız. Yüksek dozda İyuiyukular'a ihtiyaçları olacak. Bu gece evlerine geri gitmeleri lazım. Ve Bay Shade," dedi Armstrong parmağını kaldırarak, "eşyalarınızı toplayın. Siz de Bayan Klein. Artık burada çalışmıyorsunuz." Kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Shade'in yüzü ifadesizdi. Esther bir-iki saniyeliğine elini gözlerine götürdü ama sonra kendini topladı. Armstrong evrak çantasını sertçe kapatarak emirler vermeye başladı. "Rose, kapanışın bu gece

yarısından itibaren başladığından emin ol. Teknolojik ekipmanı bu hafta bitmeden ortadan kaldıralım. Shade, kimlik kartıyla kişisel eşyalarını toplamanı ve bu çocukları halletmeni bekliyorum. Yarından itibaren yerleşkeye giriş iznin kaldırılacak.”

Hepsi bu kadardı. Buz gibi sessizlikle geçen kısa bir süre içinde Armstrong yerleri süpürerek trençkotunu aldı, tabletinin bağlantısını kesti, telefonunu kontrol etti ve asistanları peşinde olduğu halde uzun adımlarla asansöre yöneldi.

Preston nereye bakacağını bilemiyordu. Mace gözlerini kırıştırdı, hâlâ şoktaydı. Shade botlarına baktı, suratı kıpkırmızıydı. Öfke, utanç, korku... Hepsi yüzünden okunuyordu. Esther gözlerini sildi.

Preston, “Çok üzgünüm,” demeyi başardı; sesi cılız ve yavandı.

Bir süre sonra alçak bir masanın etrafında oturdular. Henüz şafak sökmemişti ama yakındı. Piccadily yönüne giden ilk otobüsler pencerenin altında homurdanmaya başlamıştı. Shade, Armstrong gittikten bir saat kadar sonra konuşmaya başlamıştı. Başlangıçta sinirden ağzını bıçak açmamıştı. Esther teselli amacıyla elini omzuna koyduğunda bile soğuk ve tepkisizdi. Kibarca gönlünü alarak onu zamanla geri kazanmasını bilmişti.

En azından iki gece bekçisi iletişim kurabiliyordu artık. Esther gözlerindeki yaşları silmiş ve çocuklardan özür dilemiş, ABD’ye geri dönmek, ailesiyle zaman geçirmek gibi planlar hakkında konuşmaya başlamıştı.

Shade’in kendine gelişi daha yavaştı. Uzun bir süre kahvesinden yükselen buharı izledi. Daha sonra başını kaldırıp önce Esther’a, sonra çocuklara baktı ve “Özür dilerim,” dedi. “Benim hatam.” Esther elini onunkinin üstüne koydu.

Preston şansını denerdi. “Alice’ten bir mesaj aldım. İçeride olduğunu biliyorum,” dedi. “VDT’de. Açıkça söyleyin. Onu nasıl dışarı çıkarırım?”

Shade başını salladı. "Çıkaramazsın. Eğer Armstrong kapanışı uyguluyorsa kimse dışarı çıkamaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Valfler kapatıldığında geri dönüş yolu da kapanır."

Shade plastik bardağını ezdi ve çöpe attı. "Musluk gibi düşün. Bir kere valf kapatıldığında hiçbir şey dışarı çıkamaz. İçerideki her neyse borularda kalır."

Mace, "Kalır mı? Yani sonsuza kadar kapana mı kısılırlar?" diye sordu.

"Armstrong kapanışı başlattıktan sonra çok fazla dayanamazlar. Ne yemek ne su var."

"E, o zaman kim..." Mace kavramaya çalışarak birden duraksadı. "Normalde kim besliyor onları?"

"Biz," dedi Esther.

"Yani doğru mu anlıyorum," dedi Preston. "Siz malzeme bırakmak için VDT'ye mi gidiyorsunuz?"

Shade başıyla onayladı. "O kadar çok girip çıktım ki kaç kere olduğunu hatırlamıyorum artık. Başlangıçta garip geliyor." Omuzlarını silktiler. "Ne kadar çabuk alışıldığını görseniz şaşarsınız."

Preston, Esther'a baktı. "Sen de mi?"

Esther başını evet anlamında salladı. "Aslında hesapta yoktu ama yine de yaptık ve Armstrong'dan gizledik."

Mace ısıklık çalıp gözlerini kırıştıtarak başını salladı. "Yani sadece malları bırakıp çıkıyorsunuz, öyle mi?"

"Aşağı yukarı," dedi Esther.

"Bu iş ne kadar zamandır devam ediyor?" diye sordu Preston.

Shade avucunu alnına sürterek derin bir nefes aldı. "Bir yıldan biraz daha fazla. Özellikle ayaklanmalardan sonra yoğunlaştı. O gece şehir delirmişti. Armstrong ertesi sabah güneş doğmadan evvel buraya gelmiş, bir grup ince çizgili takım elbise giymiş masa başı memuruyla orkestra şefliğine başlamıştı.

Gece on ikiyle üç arasında şehirden çocukları toplayıp saat üç ile dört buçuk arasında VDT'ye gönderiyorduk."

"Kaç kişi?"

Esther çocuklara baktı. "İki yüz, şimdiye kadar."

"Sistem ilk defa kurulup testlerini yaptığımızda bize söylenen şeyle, gerçekte olan şey birbirinden tamamen farklı geliştii." Shade'in gözleri uzaklara dalmıştı; sanki Preston ve Mace'in içinden geçip Esther'ın ötesinde başka bir zaman dilimine bakıyor gibiydi. "Hükümetin, sistemi ne için kullanmak istediğinin farkına varmamız çok uzun sürdü. Armstrong çok dayatmacıydı. Beni zorladı ve ben de karşı çıkacak kadar güçlü değildim."

"Seni neye zorladı?"

"Olayı büyötmeye çocuk. Büyötmeye. Özellikle yaz aylarındaki ayaklanmadan sonra çocukları düzineler halinde VDT'ye gönderiyorduk. Sonra yardım ve destek kesildi. İçeri su ve yemek namına hiçbir şey gitmiyordu ancak minibüslerle pek çoğu gelmeye devam etti. Korkunçtu." Shade tekrar boş masaya baktı. Kardeşini düşündüğünü tahmin etti Preston. "Kontrollden çıktığının farkındaydım ama Esther'la benim düşünmek için, bunu durdurma adına ne yapabileceğimizi hesaplamak için zamana ihtiyacımız vardı. Çalıklardaki Blackstone Edge valfini kullanarak gizlice malzeme göndermeye başladık. Biri nakliye kayıtlarını incelerse ayvayı yiyeceğimizi biliyordum ama zaman kazanıyordum. VDT'de işlerin kötü olduğunun farkındaydım çünkü dışarı çıkmaya çalışmaya devam ettiler ve onları ölümüne titrerken bulduk." Shade titreyen ellerine baktı. "Aylardır uyumadım." Kendine kızıyormuş gibiydi. "Size bunları anlatmamam gerekiyor."

"Artık onlara ne anlattığımızın bir önemi yok," dedi Esther yumuşakça. Shade'e doğru eğildi ve elini dizine koydu. Preston kızlar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama yakınlığın ne demek olduğunu görünce anlayabiliyordu. Aralarında bir şeyler geçtiğini düşündü. Belki de hâlâ geçmekteydi.

"Peki Armstrong kapanışı başlattığında," diye sordu Mace, "içeri yemek ve suyu nasıl sokacaksınız?"

"Sokamayacağız," dedi Shade. "Halihazırda VDT'de olanlar..." Devamını getirmekte zorlandı. Sesi kuru bir gıcırta gibi çıkmıştı. "Öylece içeride kalacaklar," diyebilirdi sonra.

"Ve aklıktan ölürler," diye lafa karıştı Preston. "Bunu yapamaz. Öldürecek onları. Kimse böyle bir şeyi hak etmez."

Esther ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, onlara bakıyordu. "Sorun şu ki," dedi, "proje deneme aşamasında. Gizli. Jüri-si olmayan bir mahkeme var. Gizli bir ceza. Ebeveyn ve ailelere yanıltıcı bilgiler veriliyor ve mahkûma erişimleri engellenmiş durumda. Ve bundan kimsenin haberi yok."

Preston yumruklarını sıktı ve bekçilere baktı. Aniden etrafındaki ofis alanını olduğu gibi gördü. Hiçbiri bu işten hoşlanı-yormuş gibi görünmüyordu. Hiçbiri bu sonuca varmak için bu işe girişmemişti. Her ikisi de iyi bir şey yapmayı hayal etmişti. Ne var ki her gün mesaiye gelip kart basmış ve çalışmaya devam etmişlerdi.

Ancak bu düşünce aklına gelse bile zihninde yer tutamamıştı. Onları eleştirmeye hakkı yoktu çünkü aynısını o da yapmıştı. *Git zıbar*, yazmıştı. Kötü bir şey başlatmak istememişti. Daha iyi bir şey umut etmişti ama artık olan olmuştu ve eğer iş işten geçmişse tek yol, ileri doğru olandı.

"Tek yol, ileri doğru olandır," dedi sessizce.

Esther bir nefes çekti içine ve Preston nefesin titrediğini duyabildi. "Evet," dedi. "Bu geceden sonra sanırım doğru."

"Alice'i oradan çıkarmam gerek. Şimdi bana söyleyin. Beni içeri sokabilir misiniz?"

Shade başıyla onayladı yavaşça. Gece bekçisi çok yorgun görünüyordu.

Esther başını salladı. "Bu tehlikeli bir iş Preston. Yapmamlısın. Cidden."

"Neye benziyor?"

Esther gözlerini kırpıstırdı, ellerine baktı ve sözcüklerini dikkatlice seçti. "Mağaraya benziyor."

Preston ve Mace devamını bekledi ama hepsi bu kadardı. VDT buydu: Bir mağara. Alice'in gitmiş olduğu yer orasıydı. Ryan'ın da.

"Eğer valften geçmek istersem," dedi Preston, "Armstrong kapanışı başlatmadan önce ne kadar vaktim var?"

“Şunu bir dene,” dedi Shade. Tuhafça katlanmış bir nesne uzattı. Tansiyon ölçmeye yarayan cırt cırtlı kol bantlarına benziyordu. Hani şu doktorların lastik bir balonla şişirdiklerinden. Hani kolunuzu, her nabız atışı elektrikli tellerdeki akımın gümbürtüsü gibi hissedilene kadar sıkanlardan. “Dikkat et. İçinde mikroçip var.”

“Nedir bu?”

“Veribandı. Dinle şimdi çocuk.” Shade omuzlarını sımsıkı kavradı. Antrepodan, bir üst kattaki depoya çıkan merdivenleri tırmandıkça ciddileşmişti. Etrafta yığınlarca balonlu naylon paketler, streç filme sarılı koruyucu gözlükler ve çeşitli malzemeler vardı. Hepsi tıbbi ekipman gibi görünüyordu: İlkyardım çantaları, çeşitli sıvı ve serum paketleri, garip kol bantları. Düzinelercesi üst üste yığılmıştı. Mace, Shade istediği şeyleri bir araya getirirken sessizliğe gömülmüştü. “Bunlar olmadan geri gelemezsin,” dedi. Ses tonu sabit ve yavaştı. “Eğer veribandı olmadan geri gelmeye kalkarsan otoparkta ölmek üzereyken gördüğün çocuk gibi olursun.”

“Nasıl yani?” dedi alçak sesle. Soru Mace’ten gelmişti.

Shade, veribandı paketlerinden birini açıp plastik mührünü kırarak gevşetiyordu ki kola takmaya hazır hale gelsin. “Derin denizlere dalmak gibi düşün,” dedi. “Dalgıçlar derine, gerçek-

ten derin suları kastediyorum, daldıkları zaman kandaki nitrojen oranı tehlikeli seviyeye çıkar. Eğer yüzeye çok çabuk çıkarlarsa ölebilirler. Şimdi. Gittiğiniz yerin ciddi anlamda bok gibi derin olduğunu düşünün çocuklar. Aceleyle Manchester'a geri dönmeye çalışırsanız darmadağın olur ve krize girersiniz." Veribandını kaldırıp içini kısmen dışına çıkardı. "Görüyor musunuz? Çip, tansiyonunuzu ve hormon seviyenizi takip eder ve astarın altında birkaç kese bulunuyor. Bu küçük iğneler de..." Bandın iç tarafındaki, dişe benzeyen küçük ve kıl gibi metali gösteriyordu. "...derinizin altına nüfuz edip sizi lazım olan iyi şeylerle doldurur. Geri döndüğünüzde en fazla, uzun bir uçak yolculuğu yapmış gibi hissedersiniz. Belki biraz baş ağrısı ve şiddetli açlık. Ancak VDT'deyken eve dönmek istediğinizde kol bandını bu şekilde sıkmanız lazım..." Yukarı kaldırmış, gösteriyordu. "Ve iğnelerin sizi ısırdığını hissedene kadar bunu çekmelisiniz. İşin özü bu, tamam mı çocuklar? Sizi ısırdığını hissedin, gerisi kolay. Şimdi. Pek fazlasına ihtiyacınız yok. Bir tane arkadaşınıza, birer tane de size." Üç tane uzattı.

Preston bantları depodan aldığı sırt çantasına dikkatlice koydu ve alt kata inip antrepoyu boydan boya geçerek girişe yöneldiler. Dışarıda, ürpertici bir gün doğumu öncesi havası vardı. Gökyüzünde sabahın başlangıcı görülebiliyordu. Back Half Moon Sokağı'nın bir ucunda yangın çıkışı, onun da ötesinde valf vardı. Preston öyle korkmuş hissediyordu ki korkusu neredeyse havada asılı duruyordu.

Shade doğan güne bakarak boğazını temizledi. "Armstrong kapanışı başlatırsa eğer," dedi, "en fazla yirmi dört saatiniz olabilir. Ondan sonra bu valf devre dışı kalacak. Sonra aşama aşama diğerleri de. Aşağıda işleri ağırdan alırsanız bir daha geri gelemezsiniz çocuklar."

Preston daha önce Shade'in söylediği sözü hatırlayarak, "Boruların içinde kapana kısılırsınız," dedi.

Gece bekçisi başını onaylarcasına salladı. "Eğer bir yerlerde

hâlâ açık bir valf yoksa. Öyle bir durumda beklenmedik bir yerde ortaya çıkarsınız. Yirmi dört saat çocuklar. Etrafta takılmak ya da uyumak için vakit yok. İçeri girin, ihtiyacınız olan şeyi alın, dışarı çıkın. Armstrong'un adamları kapanışı başlatmadan önce izlerimizi olabildiğince gizlemeliyiz. Bodrumun yolunu bulma işini size bırakmak zorundayız. Valfin nasıl kullanıldığını kendi kendinize çözmek durumundasınız."

Preston gözlerini ovuşturdu ve başıyla onayladı. "Kapıdan nasıl geçeceğiz?"

Shade'in çıkardığı bir grup anahtar parıldadı. "Bunu kullanın. İçerideki tuş takımın kodu da burada. Şimdi, sırada ko-ruyucu gözlükler var." Shade depodan getirdiklerinden birini paketinden çıkardı ve uzattı. Çirkin, lastik gibi olan gözlükler büyük ve ağırdı. "Deneyin bakalım."

Preston gözlüklerden birini başına takıp düğümledi ve gözleriyle yüzüne yapıştırarak sıkılaştırdı. İçinde kaybolmuştu. "Neden ihtiyacımız var ki bunlara?" diye sordu. "Gözlerimizi kapatsak olmaz mı?"

Shade başını salladı. "Bunlar daha güvenli."

Mace geri çekilerek elini kaldırdı. "Dinleyin. Ben gitmiyorum."

Preston arkadaşının gözlerini yokladı. "Ne?"

Mace dudağını ısırды. "Gitmiyorum. Bu Alice işi delilik dostum. Planın çılgınca. Dakikalar içinde 404 olacaksın. Esther'ın dediğini duydun. Psikopatlarla dolu bir mağara orası. Delirmiş olmalısın. Ben gelmiyorum."

"Tanrım," dedi Preston. "Sende yürek var mı acaba Mace?" Yüzüne ateş bastığını hissetti. Kalbi çarpıyordu. Öyle her zamanki gibiydi ki. Ne zaman iş çıkınaza girse Mace kayıplara karışırdı. Okul hayatları boyunca Preston arka bahçede dayak yerken kantin sırasında bekleyen, servis otobüsünde kavga olduğu gece okulda cezaya kalan, maç olduğu gün hastalık mazereti olan hep Mace'ti. "Peki Alice ne olacak?"

Mace arkadaşına baktı. "O Ryan'ı seviyor. Seni salladığı yok Press."

İşte o zaman Preston yumruğunu savurdu. Oldukça da iyi yerleştirdi; gözünün hemen altına bir darbe. Mace de aynı güzellikte bir karşılık vererek burnunun kemerine öyle sert vurdu ki Preston'ın tek yapabildiği, Shade bağırıp onları ayırırken minibüse yaslanıp yıldızları saymak oldu.

Görüşü tekrar berraklaşınca üstdudağındaki kanı silerek, "İnanılmaz gereksiz," dedi Preston.

"Üst düzey inanılmaz gereksiz," dedi Mace yere tükürüp yanağına dokunarak. "Ben gelmiyorum. İşte o kadar."

"Beyler," dedi Shade soğuk ve sert bir şekilde. Bir babanın oğullarıyla konuşurken yaptığı gibi birer elini omuzlarına koymuştu. "İşimi kaybettim. Kavganız umurumda bile değil. Eğer valfi görmek istiyorsanız şimdi tam sırası. Yok, eğer dizi çevirmeye devam edecekseniz, size İyiuykular'ı basıp evinize bırakacağım."

Bir sessizlik oldu. Güneş yükseliyor ve hava sisle kaplanmaya başlıyordu.

"En fazla valfin oraya kadar giderim," dedi Mace.

Kepler valfini geçen sefer gördüğünde bir değişim yaşamıştı Preston. Görüntüsü bile bağırsaklarının düğümlenmesine yetmişti. Daha dik durmanıza, gözünüzü daha çok kırıştırmaya, sırtınızdan soğuk terler boşanmasına ve teninizin yapış yapış olmasına neden oluyordu.

"Tanrım," dedi Mace valfi gördüğünde.

Sunucuların ışıkları yanıp söndü. Fanlar yer altındaki bayat ve sıcak havayı devridaim ediyordu. Yükseltilmiş metal kutuya doğru yürümeye başladılar.

Yakınında olmak işleri kolaylaştırmıyordu. Endüstriyel görünümlü demir kirişlerle tutturulmuş, tuhaf kauçuk levhaların üzerinde yükseltilmiş, tavandaki tesisat borularına ve açık

ağzının solundaki bilgi-işlem birimine bağlanmıştı. Çocuklar incelemelerini bilgi-işlem biriminde kesti. İşlevsel, tekerlekli bir masa, beyaz bir tablet, iki kalem ve kapalı bir dizüstü bilgisayar, şu çay tabağı gözlüklerden üç tane ve iki kitap vardı.

Preston öne çıktı. Boğazı kurumuştı.

İki kitap. Bir roman ve küçük bir defter vardı.

Not kâğıtlarıyla dolu, yıpranmış bir *Monte Cristo Kontu* ve Alice'in defteri.

Bir süre hiçbiri konuşmadı. Sonra Mace alçak sesle konuşmaya başladı. "MABET binasının altında, geniş bir yeraltı mekânındayız. Üstelik Alice Wilde'in da bir ara burada olduğuna dair kanıtlarımız var. Birinci kanıt, Alice'in saçma haritalarıyla dolu defteri..."

Preston küfretti. "Yok artık. Bırak şu boku elinden."

Mace gücenmiş bir şekilde bakıp yanağına dokundu ve acıyla irkildi. Sonra telefonu dudaklarına götürdü. "Meslektaşım Preston Faulkner da hazır bulunmakta. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, daha evvel kendisi bana vurdu. Hem de iki kere."

Preston onu görmezden geldi. Onun yerine kitabın sayfalarını çevirdi. Bazı sayfalar kıvrılmıştı. Soğuk gece havasının nefesini hissetti. Omzunun üstünden dönüp baktı. Odanın uzak ucunda, yüksekteki küçük bir pencere açıktı. Alice oradan içeri sızmıştı. Ona mesaj yollamış, defteri bırakmıştı. Bu bir işaret, tehlikelerle dolu bir ormandaki ekmek kırıntılarından oluşan bir izdi. Sonra da dev metal canavarın ağzına tırmanmıştı. Sayfaları çevirdikçe Preston'ın boğazına bir yumru oturdu. Derken valf yeniden nefes aldı. Belli bir aşamaya kadar yükselip sonra alçalan zayıf bir titreşimli tekleme sesi.

"Korkunç bir şey bu," dedi Mace. Üstdudağındaki teri sildi; yüzü solgundu. Geri çekildi. "Bana içeri girmeyeceğini söyle."

Preston bakışlarını kaldırdı. İki adım sonrası kapısı olan oyuk bölgeye çıkıyordu. Ağız dolusu dehşeti yuttu ve basamakları tırmandı. En tepeye vardığında Mace'e döndü. Arka-

daşı, gözleri fal taşı gibi açılmış bir heykele benziyordu. Preston korkusunun paniğe dönüştüğünü hissetti.

Üzgünüm. İçeri giriyorum. Preston parmaklarını kapının kenarında gezdirdi. Metal düzgün ve sertti. Makinenin yüzeyindeki aralıklar yalnızca tırnağı genişliğindeydi. Sonra yumuşakça, iç çeker gibi tısladı. Bir şeye değmişti.

Kapı açıldı. Boğucu ve soğuktu. İçerisi sıfır kilometre araba gibi (çağrışım ve anıların aniden zihne doluşması tuhaftı) kokuyordu: Yeni plastik, çamaşır suyu, niyeyse onu sakinleştiren havasız bir sıkışıklık.

Preston duvara monte edilmiş, kalın plastikten iki karpuz lamba fark etti. Hani şu ıslak ve rüzgârlı limanlarda ya da kanalda gidip gelen feribotlarda görebileceğiniz cinsten. Preston ellerini sıkarak ve sakin olmaya çalışarak titrek adımlarla ilerledi. Ansızın Esther'ın sözü aklına geldi: *Kepler valflerinin içi, dışından daha büyük.*

Bunun öyle olmadığı kesindi.

Küçük bir ofis boyutunda, ortalama büyüklükte bir yerdi ancak Preston'da basınç odasıymış gibi bir izlenim bırakmıştı. Duvarlar perçinlenmiş metal tabakalardan oluşuyordu. Zeminse metal ızgaralardan. Mekânın büyüklüğünün otuz kişilik falan olduğunu tahmin etti. O da ancak büyükçe bir asansöre omuz omuza sıkışmaya çalışır gibi ayakta durulursa. Acı bir soğuk vardı; dışarıdaki güç kaynaklarının yaydığı ısıyı düşününce garipti. Nefesi buğulanmıştı.

Preston koruyucu gözlükleri taktı ve gözlerine doğru indirdi. Merceği, nesneleri bulanık ve yamuk gösteriyordu. Tedirgince zemini kontrol ederek yavaşça içeri yöneldi. Bu tuhaf gıcırtı ve inilti makinenin midesinin derinliklerinde bir yerden geliyordu.

Tavan alçaktı. Işıklar hafifçe titredi. Kapının hemen yanında, duvara monte edilmiş, plastik saplı bir şalter olduğunu fark etti. Preston kolu ileri doğru itti.

Mace'in dışarıda, bodrumda bir yerde, "Nasıl alışıyor bu?" dediğini duydu. Sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Bilmiyorum. Bilgisayarı mı açmak lazım acaba?"

Preston, Mace'in dizüstü bilgisayarın ekranını kaldırıp bir-iki düğmeye bastığını duydu. Preston, hâlâ açık olan kapıya baktı ve derken ötesindeki bodruma. Şaltire göz gezdirdi. Ne-
fesini tuttu, sonra bıraktı. Ellerinin titremesini durdurabilmek için parmaklarını birbirine geçirdi ve kararını verdi.

15

Preston tık sesini duyana kadar valfin kapısını sertçe çekti.

Sonra şalteri birdenbire, hızla aşağı indirdi. Duvardaki güvenlik lambalarından yayılan cılız ısıyı hissederek ve buğulanmış nefesini izleyerek bekledi.

Bir anlığına, yalnızca birkaç saniye, düşüyormuş gibi kemiklerinde yer çekiminin şiddetini hissetti. Sanki atlıkarınca-
dan biraz önce inmiş gibi geriye doğru küçük bir adım attı, sendeledi ve dengesini buldu. Sonra, gözlüklerin içinde bile süpernova parlaklığında olan, karanlığa gömülmeden önce yarım saniye kadar çılgınca yanıp sönen bir flaş ışığı oluştu. Oda biraz daha sıcaktı şimdi.

İşe yaramadı. Tabii ki işe yaramadı.

“Siktir,” dedi Preston dönerek. “Mace! 404 oldu. Aç kapıyı!” Ağırlığını şaltere verdi ve tekrar yukarı doğru itti. Serbest kaldığını duydu. “Mace!” dedi tekrar ve kapıyı açtı.

Öncelikle farklı olan şey ışıktı. Gözlükleri kaldırıp alnına yerleştirdiğinde önceden olduğu kadar karanlık değildi. İkinci olarak fark ettiğiyse sest; kapı gıcırdayarak açıldıkça yankılanan inilti. Bir süreliğine kapısı açık valfin içinde dışarı bakarak dikildi. Burası bodrum değildi.

“Mace?” Orada öylece durunca kendini aptal gibi hissetti

ve ileri doğru birkaç kararsız adım attı; bir hava dalışçısı gibi dalışa geçme ihtimaline karşı atılan küçük adımlar. Artık dışarıdaydı. Boğazı kurumuş, midesi düğümlenmişti ve kusacaktı gibi hissediyordu.

Bir tür devasa mağaranın içindeydi. Eğer valflerle doldurulmuş olmasaydı, bir çift uzun menzilli uçak gömülebilirdi içine. Otuz, belki de kırk tanesi, dama taşı gibi yan yana dizilmişti.

"Mace?" dedi gereksizce. Sesi zayıf, yankısı daha da zayıf çıkmıştı. Burası MABET binası değildi. Altındaydı belki. *Valfin içinde kendini sersem gibi ve tuhaf hissetmişti, değil mi?* Büyük bir hızla düşmüştü ve şimdi şehrin altındaki bir odadaydı.

Fakat ortalıkta asansör boşluğu yoktu.

Üstelik sıralara bakarken, biraz önce dışına çıktığı valfin içine girdiğiyle aynı olmadığını fark etti. Manchester'daki kuzeninden daha küçük, belki yarısı boyutundaydı ve daha yaşlıydı. Dış yüzeyi askeriye aitmiş gibi kabartılıydı. Eğer sadece asansör gibi bir şeye binmiş olsa, valfin diğer uçta da aynı görünmesi gerekirdi, değil mi? *Fakat farklı bir valften dışarı çıkmıştı.* Diğer uç hâlâ Manchester'da bulunan bodrum katındaki kutuydu. Öyleyse iki yeri birbirine bağlayan iki valf vardı; tıpkı tren hattındaki istasyonlar gibi. Ayrıca onlar, ne yani, kendi aralarında nesneleri mi *götürüp getiriyorlardı?* Aktarıyorlar ya da değiş tokuş mu ediyorlar?

Preston dikkatini diğerlerine çevirdi. Her sıraya şöyle kısa bir bakış bile değişik tiplerde ve yaşlarda odalar olduğunu gözler önüne seriyordu. Kimisi daha alçak, kimisi de dışı pasla kaplı iri kıyım şeylerdi. Her valfin üstüne bir dizi ışık takılmıştı. Titreşip parıldayan ışıkların görüntüsü bu şeyleri canlı gibi gösteriyordu. Düz, beton zemine doğru bir adım daha atarken tek yanıp sönen ışığın kendisinininki olduğunu tahmin etti Preston. Hayır, kendini düzeltti. Hâlâ çalışan bir tane daha vardı. Hepsi bu. Geri kalanı kış uykusundaymış gibi cansız ve sessizdi. Yahut çoktan kapatılmışlardı.

Preston'ın valfi ansızın hırıltılı nefes alışını durdurarak belirsiz bir hiçliğe gömüldü. Uzaklarda bir yer hariç, neredeyse mutlak bir sessizlik vardı. Ne taraf olduğunu söyleyemezdi ama zayıf ve ritmik bir gürültü geliyordu. Sanki çok uzaktan gelen bir davul sesi ya da etraftaki bir kayaya gömülmüş kocaman bir kalbin atışı gibiydi. Hava kuruydu ve garip bir şekilde sıcaktı. Esther'ın demiş olduğu gibi burası bir mağara, geniş bir boşluktu. Buna rağmen görebiliyordu. Preston, ışığın kaynağını takip etti. *Bakışlarını kaldır.* Çatıya doğru kıvrılan duvarlara kadar uzanan kayalardaki çatlak ve yarıklar, hangara keskin ışık dilimleri düşmesini sağlıyordu.

Yürürken, "Mace?" dedi tekrar. "Kilometrelerce yukarımda bir yerdesin ve ben büyük, boş bir mağaradayım."

Ancak aşağıda yalnız değildi. Başkalarının da içeri girdiğini görmüştü: Koruyucu gözlüklü ve kelepçeli, çökmüş çocuklar. Onlar da buralarda bir yerlerdeydi, değil mi? Korku midesinde bir fırtınaya sebep oldu. Peki ya aşağıda düzen ya da yönetim yerine sadece kaos varsa? Üstelik okula yeni başlayan bir çocuğun, kapıların arkasından kapanmasını ve servisin gidişini izlemesi gibi doğruca içine yürüyordu. Bir an her şeyi yitireceğini düşündü. Babasını istedi. Mace'i istedi. Gece bekçileri çetesini istedi.

Ancak sadece kendisi, sırt çantası ve üç veribandı vardı.

Sıkı tut. Gözlükler yeni gelmiş gibi görünmesine sebep oluyordu. Çıkardı ve çantaya koydu. Aşağının tuhaf, kuru sıcağında montuna da ihtiyacı yoktu; onu da paketledi. Sonra kot pantolonunun paçalarını birkaç kez kıvrıdı, şapkasını çıkardı, ceplerini kontrol etti ve çantasını sırtladı. Mağaranın diğer tarafında kemerli bir giriş, onun da ötesinde karanlık bir koridor vardı. O tarafa yöneldi.

Kemerli yola yaklaşıncı onu gördü. Bir işaret gibi omuz hizasında spreyle boyanmış bir şekil. Soluk gri spreyle boyanmış etrafa bulaştırarak hızlıca yapılmış ama tanıdık bir şekil. Ortasında göz olan, avucu açık bir el. Jüpiter'in Eli.

Kuruydu. Uzun zaman önce yapılmıştı. Muhtemelen günler önce. Ama umut anlamına geliyordu. İşaretparmağını şeklin üstünde gezdirirken gülümsemekten kendini alamadı Preston. Ryan buradaymış ve bunu Alice için yapmış. İkisinin de izini sürecekti. Onları bulacak, veribantlarını verecek ve sonra da onlara eve giden yolu gösterecekti.

Koridordaki tavan çok daha alçaktı; sanki mekân patlamış ve sonra düzlenmiş gibi kayanın üstünde yumuşak bir sıva vardı. Sağ tarafa doğru kemerli bir yol ve içeride de bu sefer daha küçük bir oda yer alıyordu ama başının üstünde aynı devasa boşluk vardı. Preston adımlarını dikkatle atarak içeri girdi ve yukarı baktı. Bir merdiven boşluğunun dibinde oturmak gibiydi. Tavan üç, belki de dört kat yukarıdaydı ve duvarların çatıyla buluştuğu noktada açılmıştı. Işığın, içinden geniş çizgiler halinde yere indiği bir dizi delik karşı duvarı aydınlatıyordu.

Ve karşı duvar yazılarla kaplıydı.

Preston gözlerini ovuşturdu. Yazılar eğri bögürü ve karışıklı. Görünüşe bakılırsa bazıları Ryan'ın sprey boyasıyla, diğlerleri soluk renkli kireçli ellerle yapılmıştı. Avuç büyüklüğündeki parçaları yapmak için duvardaki sıvaların yer yer sökülmiş olduğunu fark etti. Farklı kişiler, her biri kendi el yazısıyla katkıda bulunmuştu ama görünüşe göre en çok bir kişi yazmıştı.

Duvarın ortasında büyük, koyu harflerle *ARMSTRONG* yazıyordu.

Ve bu kelimenin, sanki etrafındaki diğler kelimeleri kendine doğru yönelten bir çekim kuvveti varmış gibi görünüyordu. Kelimeler çizgilerle birbirine bağılıyordu. *KEPLER VALFİ* yazmıştı biri, bir de *VDT*. İki farklı elden çıkma iki farklı *MABET* yazısı belirdi. Biri Çılgınkutu yazıp altını çizmişti. Karman çorman ya da dizeler halinde yazılmış başka kelimeler de vardı. *Kapanış* mıydı acaba? Bir diğeri *Jonathan Shade* diyordu. *Gece bekçileri*. *Yargısız infaz*. *Tuz madenleri*? diye sormuştu bir başkası.

Bir şeylerin hesabını tutmak için köşelerden birine atılmış çentikler vardı; elli beşte kalmışlardı. *Borulardaki yaşlı adam*, diyordu gizemli bir not. *Tuzaklıkapıdan yukarı doğru*, diyordu diğeri. Duvarın farklı bölümlerinde isimler vardı. *Gedge, Lewison, Chowdbury, Ellwood, Hoyle*. Sonra diğerlerinden ayrı olarak *Tavşan*. Onların da ötesinde, duvarın kenarında, çerçeve içine alınmış *LONGSIGHT GENÇLİĞİ*, altında da *7/24 nöbette* yazıyordu. Başka bir yerde okunabilen *TESADÜF DEĞİL* yazısı, bir çizgiyle *ARMSTRONG* kelimesine bağlanıyordu. *Half-moon* yazmıştı birileri. Kimi tanıdık yer isimleri de vardı. *Manchester* yazılmıştı ve bir de *Birmingham, Londra*. Hepsinden tuhafı, daha çok yalvarışa benzeyeniydi. *Robinson Cruso* yazmıştı biri. Preston bunun yanlış yazıldığından oldukça emindi. Devamında da *lütfen yardım edin*. Altına kireç taşıyla tekrar yazılmıştı. *Robinson Cruso lütfen yardım et*.

Preston'ın gözleri kelimedenden kelimeye, cümleden cümleye atlıyordu. *Kahretsin! Bu ne böyle?* Duvara çentik atma yöntemi filmlerdeki mahkûmlar kullanırdı genellikle. Bu isimler geçmişte burada kalmış olanların isimleri olabilir miydi acaba? Ama hepsi yeni görünüyordu. Hayır. Bunu her kim yapmışsa, ki en az yedi-sekiz farklı el yazısı örneği vardı, vakit öldürmek için anılarını yazmamıştı. Bir şeyleri bir araya getirmeye çalışıyorlardı. *MABET*'i ve *Armstrong*'un projeyle olan bağlantısını biliyorlardı. Ellerinde *Halfmoon* ve *Manchester* vardı; demek ki insanlarla mekânların bağlantısını kuruyorlardı. Sevdikleri ya da kimindense korktukları insanlar.

Preston derin düşüncelere dalmıştı, ayak seslerini duymadı.

Bu ilk hatasıydı. Sonra göz ucuyla bir şey fark etti. Bir hareket, bir şekil... ve ikinci hatasını yaptığını anlamıştı. Orada biri vardı. Preston'ın nefesi kesildi ve kalbi hızla atmaya başladı.

Odanın girişinde bir çocuk vardı. Tişörtünün altında bir deri bir kemik kalmıştı. Omuzları, kaburga kemikleri ve göz yuvarları ortaya çıkmıştı. Zayıf ve güçlü görünen, mercekleri

çizilmiş gözlüğünün altında koyu renkli iki küçük gözü olan açık tenli bir çocuktü. Boğazının alt kısmında bir kimlik künyesi sallanıyordu. Saçları kıvırl ve kısa, burnu ince ve sivri uçlu ydu. Bıçağı vardı. Görüntüsü bile Preston'ın bağırsaklarının düğümlemesine yetmişti.

Çocuk, sanki bıçak taşıması okul çantası taşıması kadar normalmiş gibi kollarını sallayarak hafif kambur bir halde ve kayıtsızca dikiliyordu. Kaba bir aksanı vardı, Doğru Manchester'dan olmalıydı. "Sakın kıpırdama pislik," dedi genizden gelen bir sesle. "Yoksa deşerim seni."

Preston'ın dizlerinin bağı çözöldü. Kıcı ve sırtına gelen çantasını düzeltme hareketiyle karışık ellerini kaldırdı. Bu bir hataydı.

"Çantada ne var pislik?"

"Bir şey yok." Soluğu kesiliyormuş gibi çıkmıştı ağzından.

"Çantayı göster." Çocuk, açık avucu yukarı bakacak şekilde diğ er elini kaldırdı. Tırnakları o kadar kötü biçimde yenmiş ki dipleri çatladı ve kanıyordu. "Yiyecek var içinde, değil mi?"

Preston mide bulantısını görmezden geldi. Şimdiden veribantlarını kaybedecek olursa ne kendisi ne de Alice geri dönebilirdi. "Cidden," diye şansını denedi başını sallayarak. "Sana göre bir şey yok."

Çocuk kuru öksürüklü bir kahkaha attı; metal bir levhaya sürtünen zımpara kâğıdı gibiydi. Öne doğru çıktı ve bıçağı kaldırdı. Preston nefesinin kokusunu alabiliyordu.

"Çantayı alıyorum, piç," dedi çocuk. Son kelimeyi vahş i bir kesinlikle tükürmüştü ağzından.

Preston sırt çantasını hızlıca başının üstünden geçirmeyi denerken şiddetle sallandı. Eli ayağına dolandı. Çantayı gevşettikçe kafatasındaki ter damlalarını hissediyordu. Öylece teslim edemezdi. İhtimal dahilinde değildi. Çantayı kaldırdı. Kolları daha sabitti artık. "Dinle," dedi, "belki bir anlaşmaya varabiliriz."

Kızıl saçlı çocuk kafasını sallayıp kendi kendine bir şeyler fısıldayarak boşluğa doğru sırttı. Sonra haykırarak önde doğru atıldı. Preston ciyaklayarak bıçaktan uzaklaşacak şekilde kendini yere attı. Çantayı da kendisiyle birlikte sürükleyerek ayaklarıyla geriye doğru çekildi ve ayağa kalkmayı başardı.

“Bırak şunu!” diye kekeledi Preston. “Cidden.” Sesi cırlama şeklinde çıktı. “Lütfen. Bir saniyeliğine dur.” Yazıların olduğu duvarın yakınlarındaki bir köşeye doğru geri geri çekildi. Çocuk da ilerledi. Preston, “Bu tamamen inanılmaz gereksiz,” dedi; sesi tükendiği için zayıf çıkmıştı. “Çantayı al.”

Bunun üzerine çocuk bıçağı indirdi. İndirince de Preston çocuğun kalçasına tekme atmayı başararak geri çekildi. Çanta hâlâ elindeydi. Bu, onu uzun süre durduramadı. Öfkeyle ve etrafa tükürükler saçarak Preston’ın üzerine yürüdü yeniden. Kaçacak yeri kalmamıştı.

Bir saniye içinde bıçak boğazına, çocuk da yüzüne dayanmıştı. Bir eliyle tişörtünü çekiştirerek onu duvara yapıştırmıştı.

Preston’ın son düşüncesi çantaydı. Bir de Alice.

16

Aniden çevrelerinde başkaları ortaya çıktı. Bağışmalar duydu ve saldırganın yanında başka bir yüz daha belirdi. Çilleri olan sarı saçlı bir çocuk, diğer çocuğun havadaki bıçak tutan elini arkaya doğru kıvırdı. Preston dizlerinin üzerine çöktürüldüğünü hissetti. Bağırıp tekmeler savuran bıçaklı elemanı da kenara çekmişlerdi.

“Bizi açlıktan öldürmeye çalışırsınız ha, pişman olacaksınız!” diye tısladı hırçınca. “Bekleyin de görün.”

Yeni gelenlerden bir grup, çocuğu dört ayak üzerine yıkıp sertçe tekmeledi. Preston bıçağın yere düştüğünü duydu; çocuk acı ve öfkeyle haykırıyordu. “Geri basın!” Meydan okurcasına yere tükürdü ve kalabalığa doğru gürledi. “Çok büyük hata yapıyorsunuz piçler. Ya yiyecekleri verirsiniz ya da sizi tek tek temizleriz.” Yeniden bağışmalar oldu ve çocuk küfrederek odadan dışarı sürüklendi.

Preston duvarın dibine yığıldı, kalbi küt küt atıyordu. Başını ellerinin arasına almaya çalıştı ama çok titriyordu. Onun yerine çantasını yanına çekti ve kollarının arasına aldı.

Oda sessizdi artık. Bıçaklı eleman gitmiş ve onu sürükleyip götürülenler etrafında toplanmıştı. Toplam sekiz kişiydiler. Televizyondaki bağış kampanyalarının her zamanki skeçlerinin ve geri zekâlı danslarının arasında gösterdikleri kasvetli filmlerde yer alan, açlık çeken çocuklara benziyorlardı.

Belki on beş yaşlarında olan bir tanesi, sıska vücudundan sarkan yırtık bir tişört giyyordu. Şişmiş gözleri kan çanağı gibi olan bir diğeri sanki haftalardır uyumamıştı; nefes aldıkça göğsü inip kalkıyordu. Onu kurtaran sarı saçlı çocuk da oradaydı. Parmaklarını esnetip parmağındaki kabuk bağlamış eklemlere bakıyordu çekinerek. Dudakları çatlak olan ve nokta nokta bir yara çizgisinin yanağından burnuna doğru uzandığı bir çocuk alnını siliyor ve yanındaki Asyalı eleman kafasını sallayarak manzarayı inceliyordu. Kıyafetleri tebeşir rengi bir tozla kaplıydı. Yanakları içeri göçmüştü, bakışları donuk ve renksizdi. Küçük, metal künyelerine rakamlar işlenmişti. En önde bir kız vardı. Ağır botları olan, saçları küme küme toplanmış ve ekose gömleğinin kolları kıvrılmış siyahi bir kız. Ellerini ceplerine sokmuştu.

“Sen de kimsin?” dedi. Bir zamanlar iyi okullarda okumuş gibiydi aksanı.

“Preston Faulkner,” dedi Preston boğuk bir sesle; yeniden can gelsin diye boğazına masaj yapıyordu. Yüzündeki salyaları sildi. “Beni öldürmeye çalıştı.”

Kız acı acı gülümsedi. “Yani, evet. Fox bunu alışkanlık haline getirmeye başladı. Ama ne derler, arkadaşlarını yakında, düşmanını daha yakında tut.” Kollarını kavuşturdu. “Dikkatini çekecek ne yaptın?”

Preston omuzlarını silkti. “Duvardaki yazıları okuyordum sadece.” Yazılara doğru başıyla işaret etti. “Sizin mi bunlar?”

Kız soruyu görmezden geldi. “Başka gelen olmaması gerekirdi,” dedi gözleri yarı kapalı ve şüpheli bir ifadeyle. “Son ekip, McKenna’nın grubu, kapanışla ilgili her şeyi biliyordu.” Devam etmeden önce başparmağını McKenna’nın, dudağı kanyan çocuğun olduğu tarafa doğru salladı. “Daha fazlasına yerimiz yok. Geri dön.” Etrafındaki yüzler onaylarcasına başlarını salladı.

“Dinle,” diye söze girdi Preston. “Sadece ben varım. Daha fazlası yok. Yemin ederim.”

"Gayet güzel," dedi kız. "Hiç yerimiz yok. O yüzden çılgın-kutuna geri git ve evine dön."

"Bunu yapamam." Kalmak için bir sebep bulmak zorundaydı. Alice hikâyesi onları ikna etmeye yetmeyecekti. Başka bir şeye ihtiyacı vardı. "Bu duvar sizin mi?" diye şansını yeniden denerdi.

"Geri dön."

"Yapamam. Henüz değil. Halletmem gereken bir iş var, Armstrong'dan önce..."

"Armstrong mu?" dedi kız. Gözleri büyüdü ve başını geriye doğru çekti. İsmi tanıdı. Sessizliğe gömülüp dudaklarını büzleştirerek gözlerini kırıştırdı. Sonra, Preston birden avantajın farkına vardı. Duvardaki yazılar, bir avuç kafası karışık çocuğun noktaları birleştirme çabasıydı ve kendisi onlardan daha fazla cevaba sahipti. Eğer konuşacaksa karşılığında bir şeyler almalıydı.

"Yardım edebilirim," dedi. "Bildiğim şeyler var. Bulmacanızı çözebilirim."

Kızın alnı kırıştı. "Neden buradasın?"

"Bir arkadaşımı arıyorum. Onu bulmak zorundayım."

Kız dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Tutuklu mu? İsyancı? Yağmacı?" diye sordu. "Künyesini biliyor musun?"

Preston başını salladı.

"Ona inanmıyorum," dedi yorgun görünen eleman. Soğuk bir yüz ifadesi vardı ve gri renkli kirli eşofman üstünün fermuarı, âdemelmesine kadar çekilmişti. "Galiba künyesinden bir şekilde kurtulmuş. Yalan söylüyor. Ona güvenmiyorum." Çocuk hızlı hızlı gözlerini kırıştırtıyor, başparmağının tırnağıyla dişlerini karıştırtıyor ve çukurlaştırdığı avucuna doğru konuşuyordu. Sarı parmaklar. Sigara içiyordu belki de. "Tüm bildiğimiz, Fox ve Longsight Gençliği tayfasının diğerleri kadar kötü olabileceği."

Preston duvarı taradı. *Longsight Gençliği*. Orada ne yazıyor-

du acaba? Sonra mesajı buldu. 7/24 nöbette. Demek ki gözlerini üzerinde tuttukları kişi Fox'tu. *Arkadaşlar yakın, düşmanlar daha da yakın.* Preston çekinerek incinmiş boğazına dokundu.

"Ona bir şans verelim derim." Ses, büyük bir figürden gelmişti. Diğerlerinden daha uzun, boksör gibi kalıplı ve düz burunlu, omuzları demiryolu platformlarından daha geniş biriydi. "Bence yani," dedi. Sesi beklenmedik ölçüde kibardı. Aksanı İrlandalıydı.

Eşofman üstlü eleman alay etti. "Tanrım, Gedge. Git bir ağaca sarıl sen, olmaz mı?"

Kız attığı sert bir bakışla onu susturdu. Duvara dayanmış, ayaklarına birkaç tekme atmıştı. "Yalnızlardan hoşlanmıyorum. Gruplar halinde geldiklerinde ne olduğunu biliyorum. Zaten hepsi korkmuş olduğu için idare edebiliyoruz ve onları hizaya getirip hallediyoruz. Ama yalnızlara gelince... Bu beni korkutuyor. Hiç hoşuma gitmedi."

"Anladığıma göre ben tek değilim o zaman," dedi Preston. "Bir kızı arıyorum. Kahverengi saçlı. Uzun boylu. Adı Alice. O da başka birinin peşindeydi."

Başlarda temkinliydı kız. Sonra hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Lanet olsun," diye tükürdü. "Başka yer yok. Zaten kışlı başlı yatıyoruz burada. Daha fazla yer bulamazsak birbirimizi ezerek öldüreceğiz." Yumrukları sıkılıydı. Çene kaslarının çalıştığını görebiliyordu. Yazıların olduğu duvara doğru yürüdü ve kafasını kaldırıp baktı; elleri kalçalarında ve sırtı dikti. Ensesi esmer ve pürüzsüzdü. Bileği festival ve arkadaşlık bileklikleriyle doluydu. Saatinin klipsli kordonuysa onun için fazla büyüktü.

Şurası kesindi; Alice'le ilgili ricada bulunamazdı şimdi. Siyahi kızın onu kabul etmesi, geri çevirmemesi için bir gerekçesi olmalıydı. Preston ayaklandı ve duvara doğru yürüdü. "İçeri girmeme Jonathan Shade izin verdi," dedi ismini işaret ederek. "Onu tanıyorum."

Kız döndü, artık ilgisini çekmişti. "Başka ne biliyorsun?"

"Armstrong'la ilgili her şeyi biliyorum."

Kızın yüz ifadesi buz gibi oldu ve hiddetlendi. Botlarına baktı, ince kollarındaki kaslar çalışıyordu. Bu sessiz tepkilerle Armstrong'a duyduğu hisleri, nefretini yüksek sesle dile getirmiş kadar net ifade etmişti. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi nihayetinde. Sonra kısa saçlarını geri itti. "Bizimle gel."

Yürümeye başladılar. Issız bir koridor, bir dizi merdivene ulaştı. İrlandalı çocuk Gedge, önden onlara kılavuzluk yapıyor, geniş sırtı zayıf ışığı engelliyordu. Üstlerinde tavana sabitlenmiş metal borular vardı. Su ya da elektrik olduğunu tahmin etti Preston. Bu yer Preston'a hapisane gibi gelmemiştir. Hücreseler neredeydi? Koridor daha sonra devasa bir mekâna açıldı ve Preston aniden kendini bir çocuk kasabasının ortasında dikilirken buldu.

Nefesini tuttu. Burası kesinlikle sıradan bir hapisane değildi. Esther Klein'ın dediği gibi bir mağaraydı.

Mekân, spor salonu büyüklüğündeydi; kayaların patlatılmasıyla oluşturulmuş başka bir odaydı. Zemin betonu. Yüksek güvenli bir hapisaneye değil de hastaneye aitmiş gibi temiz ve parlaktı; yerde uyuyan, yayılan, konuşan ve münakaşa eden çocuklar vardı. Toplamda yüzden fazla olmalıydılar. Çoğu erkekti ama aralarında kızlar da vardı. Perişan, açlık çeken, umutsuz bir görüntüleri vardı. En küçükleri on yaş civarındaydı. Odada insan vücudu ve yıkanmamış kıyafetlerden yayılan bayat, sıcak, boğucu bir koku ve patlayan kahkahalar ile tartışmalarla kesilen konuşmaların olduğu bir duvar vardı. Başka sesler de duyuluyordu. Preston'ın ilk defa valf odasında dayken duymuş olduğu alçak sesli homurtu ve kalabalığın üstünde, duvarın her iki ucuna yerleştirilmiş, pervaneleri yavaşça dönen kocaman iki fanın çıkardığı madeni gıcırtı.

"Öyle ahım şahım bir yer değil," dedi sarı saçlı, ince çocuk,

“ama biz buraya ev diyoruz.” Alaycı bir şekilde göz kırpıp, “Lewison,” dedi. Boynunun etrafındaki künyeyi şingirdattı. “On yedi, çift iki, altı.”

Tüm bu yaygara ve kokudan afallayan Preston bir süre elemana baktı, sonra aklı yerine geldi. “Faulkner,” dedi. Burada soyadı kullanılıyordu belli ki. Öksürmeye çok müsait bir ortamdı ve başka birinin ceketinin altında titreyen bir çocuk gördü. Bir diğeri açlıktan zayıf ve bitap düşmüştü. Başka bir yerde bastırılmış bir can sıkıntısı, hırçınlık ve şiddet hissetti. Bir ekip ıskartaya çıkarılmış gözlük yığınının yanında, yontulmuş sıva parçalarından yapılmış aletleriyle duvara çizim yapıyordu. Yakınlardaki bir eleman arkadaşlarını dürterek Preston’ın olduğu tarafı gösteriyordu. *Yeni çocuk.*

Preston’ın bakışları çabucak o yüzden bu yüze atladı. Alice yoktu. Aralarında bir yerde değildi. Korkusunu ve hüsrânını bastırdı.

Preston’ın mekânla ilgili açık değerlendirmesini gören Lewison, “Daha iyi bir yer bulmak için uğraşıyoruz,” dedi. “Tavşan’ın ekibi tuzaklıkapıların olduğu tarafa bakmaya gitti; yakında gelirler.”

“Tuzaklıkapılar mı?” Demek ki başka bir grup daha vardı. Alice hâlâ buralarda olabilirdi.

“Kulağa garip geliyor, biliyorum ama şu koridorun diğer tarafında, çatıda bazı kapılar var.” Avlunun diğer tarafındaki duvarı gösterdi. “Ve eğer onlara ulaşım diğer tarafa geçerse yiyecek bir şeyler bulma şansımız olabilir.”

Preston dikkati dağılmış şekilde yukarılara göz gezdirdi. Üstlerinde, tavanda aynı şekilde açılmış deliklerden, sanki gün bitiyormuş gibi zayıf ışıklar yayılıyordu. Dışarıdaki, doğal ışıktı; kayanın içindeki borular tarafından filtreleniyordu. Başlangıçta mekânın, yeraltının derinliklerinde bir yerlerde gömülü olduğunu düşünmüştü ama burası toprak altında değildi. Işığın ulaşabildiği bir yerdeydiler ancak valfe girdiği

vakit güneş, şehrin üzerinde henüz yükseliyordu. Buradaysa batıyor gibiydi. "Hangi cehennemdeyiz acaba?"

Lewison sırtıttı. "İşte bütün mesele bu."

Preston ekose gömlekli siyahi kızın ekibiyle konuştuğunu fark etti. Başını öne eğmiş ve başparmağını ısırarak danışmanlarını dinliyor ve hızlı yanıtlar veriyordu. Gözleri parlak, bakışları sabit ve kendinden emindi. Onu izleyen bir tek kendisi değildi. Avludaki çocuklar da izliyordu.

Ekibiyle aralarında bir çeşit anlaşmazlık belirmektedir. Yorgun yüzlü ve sarı parmaklı çocukla kızgınca konuşuyorlardı. "Bir güvencemiz yok, değil mi? Var mı?" diyordu. "Ve yakınlar da yeterince yemek olan bir yer de yok. Piçi geri gönder."

Gedge kocaman ellerini açarak kaldırmış, onu sakinleştiriyordu. "En azından hepimiz bir şansı hak etmiyor muyuz?"

Kız öne doğru eğildi. "Bence ona ihtiyacımız var Hoyle."

"Ne? Diğer ikisine ihtiyacımız olduğu gibi mi? Nereye kadar sürecek böyle?" Hoyle hızlıca gözlerini kırıştırdı. "Daha elimizde olanları besleyemiyoruz ve Longsight gençlerini aç bırakmak da işe yaramıyor, değil mi?" Hoyle denen çocuk Preston'a boş bir bakış fırlattı, gözleri siyah taşlar gibiydi. "Fox işini bitirseydi belki daha kolay olurdu."

Lewison, Preston'ı kolundan tutarak kenara çekti. "Hoyle biraz sinirlidir," dedi. "Son zamanlarda birkaç tane yalnız geldi. Pek sevileceğin söylenemez." Kızın olduğu tarafı işaret etti. "Ama Ellwood halledecektir."

İçeri girmesine izin vermesi için Shade'le konuşurken, bunun gibi bir şeyle karşılaşacağını tahmin etmemişti. Bu odadaki çocuklar büyük ihtimalle evlerinden toplanmış, şehrin sokaklarından süpürülmüş, minibüslere doldurulmuş ve ailelerinden koparılmışlardı. Evde bekleyen anne ve babaları, amcaları ve kardeşleri vardı. *Acaba bu kafiledekileri arayan birileri var mıydı?*

“Diğer tarafta,” dedi Preston, “burasıyla ilgili kimse bir şey bilmiyor.”

Lewison cevap vermedi. Odaya baktı ve gözlerini sildi. Sanki ilk defa itiraf eder gibi, “Alt tarafı bir bisiklet çaldım,” dedi. “Tamam, birkaç bisiklet olabilir. Ellerim bu konuda hızlıdır. Bazen karşı koyamıyorum.” İnce parmaklı ellerini, sanki başka birisinin sorumluluğundaymış gibi gösterdi. “Sonuçta hepsi sigortalı değil mi? Bisiklet. Şu öğrenci tayfası derse geliyor ve bir sürü havalı şeyleri var: Kulaklıklar, güneş gözlükleri, tenis raketleri. Ve hepsi de sigortalı. Parasını geri alıyorlar, değil mi?” Preston bazı kelimeleri hatırlamaya çalışarak dev fanın dönüşünü dinledi. Lewison bir falcı gibi avuçlarını inceledi. “Birkaç tane bisiklet çaldım sadece.”

Uzaklara dalmış, ufak yüzü yakınlaşmıştı. Sanki her şeyi açıklıyormuş gibi konuştu: “Bisikleti severim ben.”

17

Işık azaldıkça çocuklar küçük daireler halinde oturmuştu ve konuşmalar sessizleşmişti. Karanlık, insanı içe dönüp derin düşüncelere dalmaya sevk ediyordu. Belki de her çocuk, ailelerini ya da hatalarını düşünerek kendi ağır mutsuzluğuyla mücadele ediyordu.

Lewison, Preston'ın koluna dokundu. Başıyla Ellwood'un köşedeki grubunu işaret ederek, "Sen bizimlesin," dedi. Oda el, göz ve yüzlerin gri-mavi silüetler olarak hâlâ görülebildiği bir çeşit berrak yaz gecesi karanlığına bürünmüştü.

Bir süre sonra yanındaki Asyalı çocuk, Preston'ı bilmiş bilmiş sırtarak dürttü. "Burada olmamızın bir sebebi var," dedi çocuk ve parmaklarını bir sihirbaz gibi çevirdi. "Hepsi ortaya çıkacak. Görebiliyorum."

Preston şaşırılmıştı. "Ne görebiliyorsun?"

"Büyük hata," dedi Lewison, kullanılmayan bir gözlüğü kenara atarken. "Chowdhury'ye asla ne diye sormayacaksın."

Chowdhury hoşgörülü bir biçimde gülümsedi. "Her şeyde bir düzen ve denge vardır," dedi. "Hepimiz kötü şeyler yaptık. Burada olmamızın bir sebebi var ve başımıza gelecek olan şeyi kabul etmeliyiz. Ben kendi hesabıma..."

Ellwood elini kaldırdı. "Senin burada olmamızın bir sebebi var hikâyesi hepimiz dinledik Chowdhury."

Chowdhury koca gözlerini kırıştırdı. Artık insanlar uyuyordu ve sesler, fısıldamalara dönüşmüştü.

Sonra Hoyle, yüzünde kalıcı bir somurtkanlıkla konuşmaya başladı; parmakları ağzının çevresinde dolanıyordu. "Ben sadece arabaları çalıştırıyordum," dedi gücenmiş bir şekilde. "Hepsi bu. Sürme işini ağabeyim ve diğerleri yapıyordu. Ben sadece çalıştırıyordum." Hoyle'un yorgunluğu, gözlerinden okunuyordu. Onları avuçlarıyla ovuşturdu. "Tabii ki direksiyonun altında kablolarla boğuşurken polisler çıkageldi ve bütün çocuklar oradan uzadı. Beni arkada bıraktılar. Şimdiye kadar üç araba çalıştırdım, biri de bu gri Mercedes işte. Ama bizim çocuk o zamana kadar çoktan tüymüştü. Ben konsolun altında olurdum, o yüzden aynasızları ancak tepe lambalarını yakarlarsa fark ederdim." Hoyle dikkati dağılmış şekilde, perişan haldeki ellerine bakıyordu. "Sonrasında bir süre hücreye attılar ama bir telefon geldi ve aniden minibüste buldum kendimi. Gözlükleri taktılar ve burayı boyladım. Yani hayır. Kötü şeyler yaptığımı kabul etmiyorum. Yanlış zamanda, yanlış yerde: İşte karşınızda ben."

"Aynen," dedi Gedge yavaşça. "Yanlış zaman, yanlış yer. Hepimiz için öyle değil mi?"

Hoyle ona kaşlarını çatarak baktı ve kıza döndü. "Bir şeyler yiyemez miyiz?"

Ellwood başını salladı. "Hâlâ gelen bir şey yok." Herkese hitaben konuşuyordu artık. "Sakladığımız şeylerin saklı kalması lazım. Herkesi haberdar et. Yarına kadar bir şeyler gelmezse stoktan kullanırız."

"İşler kötüleşiyor," dedi Lewison. "Geldiğinde Fox'u gör-dün. Longsight Gençliği laftan anlamıyor." Kaygıyla başını salladı. "O bıçak var ya, yakında birini öldürecek. Belki de elimizdekileri onlarla paylaşmalıyız sadece."

Ellwood hızlı ve kendinden emin bir şekilde atıldı. "Hayır. Mümkünatı yok. Yaşananlardan sonra olmaz. Hiçbir şey alma-

yacaklar. Onları gözetleyebileceğimiz kadar yakınıımızda tutacağız ama silahlarını bırakana kadar hiçbir şey almıyorlar.” Uzaklara bakarak bileğindeki saati çevirdi. “Her neyse. Yarın bir şeyler gelecek.”

“Gelse iyi olur,” dedi Hoyle. “Yoksa öldük demektir.”

“Ne sıklıkla yiyecek geliyor?” diye sordu Preston. “Genellikle yani.”

“Yeterince sık değil,” dedi Lewison. “Üstelik son zamanlarda gitgide azalıyor gelenler. Peki geçen hafta ne kadar geldi?” İnce parmaklı ellerini açtı. Boştu. “Hiçbir şey. Biraz su kalmıştı. Onu da Ellwood saklattı. Bundan sonra ona neler neler söylediler, duyman lazımdı. Artık sustular gerçi.”

Neredeyse zifiri karanlık olmuştu. Gedge kendi yerine doğru yuvarlanıp sol kolunu kendine yastık yaptı. Preston, parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirip uzaklarda gürleyen şey her neyse onu dinleyerek tozun içinde yattı. Longsight Gençliği yüzünden endişeliydi. *Ya yiyecekleri verirsiniz ya da sizi tek tek temizleriz.* Alice için de endişeleniyordu.

Karanlıkta bir yerde, Ellwood ayaklanıp yumuşak ve alçak sesle ılık çalarak avlu boyunca yürüdü.

“Yeni çocuk.” Chowdhury’ydi. “Senin suçun ne yeni çocuk?”

Preston parmaklarını birbirine vurarak tempo tuttu ve soruyu yanıtsız bıraktı. *Git geber,* dedi parmakları. “Kimi hatalar yaptım.” Ağzı kupkuruydu. “Anlatmak istediğim şeyler değil.”

“Burada olmamızın bir sebebi var yeni çocuk,” diye fısıldadı Chowdhury. “Hepsi ortaya çıkacak.”

Ellwood gölgelerin içinde bir yerde gizlice hareket ediyordu. Belki de bir şey arıyordu.

Chowdhury, “Hayaletler var burada,” dedi.

“Hayalet mi?”

“Robinson Crusoe.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Burada yalnız değiliz.” İşaretparmağının ucuyla burnunun kemerine dokunup Ellwood’un nerede olduğunu kontrol etti. Sonra alçak sesle ve istekli bir şekilde konuşmaya başladı. “Yukarıda, tuzaklıkapıların orada özgür bir adam var.”

Preston korkunun izah edilemez sallantısını hissetti. “Ne?”

“Tuzaklıkapıların orada.” Bisiklet hırsızı Lewison daha önce tuzaklıkapılardan bahsetmişti. “Tavşan’la ben oraya kadar çıktık. Ötesinde de Crusoe’nun yaşadığı yer var.”

Biraz Chowdhury’nin söylediklerinin kulağa delice gelmesinden, biraz da karanlık tedirginliğini maskeleyiği için ilk başta güldü Preston. Midesi guruldadı. “Yani bu gece birisi oraya mı gitti?”

Chowdhury başıyla onayladı. “Tavşan gitti ve diğerleri.”

Tavşan adından daha önce de bahsedilmişti. Sanki Ellwood’un grubunda olabilirmiş gibi gelmişti. Alice onlarla beraber olabilirdi. Preston, “Bu tuzaklıkapılarda ne var peki?” diye fısıldadı.

Preston, Chowdhury’nin sığ nefesini duydu. “Beyaz bir koridor var,” dedi çocuk. “Parlak... ve sonunda da bir çeşit kapı. Sanki seni...” Bir süreliğine, duyulan tek ses kayalık duvarların ardından gelen zayıf yere düşme sesi ve havalandırmanın ağzında dönen fan bıçaklarının gıcırtısıydı. “Seni içine çecekmişe benziyor. Ben içinden geçtim ve bir adam gördüm.”

Deli muhabbeti. “Robinson Crusoe,” diye fısıldadı Preston.

Ellwood hâlâ çaktırmadan odayı gözetliyordu orada bir yerlerde.

Preston, uyuyan çocuk bedenlerinin üzerinden dikkatlice geçtiğini seçebiliyordu sadece. Aradığı her neyse bulamamıştı.

“Ne istiyor?” diye sordu yarı kendine, yarı etrafa.

Chowdhury’nin pozisyon değiştirdiğini duydu. “Tavşan ve diğerlerini bekliyor.”

“Tehlikedeler mi?”

“Şöyle ki,” dedi Chowdhury, “borularda herhangi bir sinyal duymadık henüz. Ellwood erkek arkadaşının nerede olduğu konusunda telaşlanacaktır.” Anlatmaya devam ederken sesinde bir sırtış vardı. “Özellikle de diğer kızla gittiğinden beri. Her neyse, iyi olduklarından emin olmamız için genellikle borulara vururlar.” Preston başını yukarı doğru uzatıp çukurlaştırdığı avucunu alaycı bir şekilde kulağına götürdüğünü seçebiliyordu. “Bu gece borularda hiç yankılanma yok.” Ellwood, uzak uçtaki duvardaki boruların yanında sesleri dinliyordu. Preston, Chowdhury’nin sözlerini düşünerek karanlıktaki siüetini izledi. Tavşan’ı beklemek. Erkek arkadaş. Diğer kız.

Preston pozisyon değiştirirken bir şey hatırladı sonra. *Tavşan.*

“Denesene,” demişti Alice. Yavaşça tekrar çizmişti. “Harika, değil mi?”

Öğle yemeğinin ardından sanat atölyesinde portföy işlerini tamamlıyorlardı. Alçalmakta olan güneşin, pencereleri pislikten buğulanmış gibi gösterdiği sıcak bir öğleden sonrasındı. Radyo açıktı. Kalorifer peteğinden tık tık sesler geliyor, projektör vınlıyordu. Natürmort. Belki birkaç hafta, belki de bir yıl önce olmuştu; emin değildi. Tüm bu çılgınlık başladığından beri zaman uzayıp genişlemişti. Preston, Alice’i çizim yaparken izlemenin çok havalı olduğunu düşündüğünü hatırladı.

“Aptalca,” demişti.

“Şaka mı yapıyorsun?” diyerek sırtıtmıştı Alice. Sonra tekrar yapmıştı. Baş aşağı dönmüş bir R harfi. Tekrar çizerken, “Sanki yukarıdaymışsın gibi,” demişti rüyada gibi. “Bakışlarını kaldırdığında dünyayı başka bir açıdan görürsün. O binaların tepesinden şehri, dünyayı daha önce hiç kimsenin görmediği bir perspektiften görüyorsun sanırım. Hepsi baş aşağı dönmüş durumda.”

Grafiti imzalarından bahsediyorlardı. Ryan’ın yeni imzasından, ters dönmüş R’den.

“Şaka yapıyorsun,” demişti. Sonra kendine ve Alice’e kızarak aynısını çizmişti. Kıskançlıktan abartarak aptalca görünecek şekilde çiziyordu. Zeki olduğunu düşünüürken, “Tavşana benziyor,” demişti.

Preston ters dönmüş R harfini ve Tavşan’ dedikleri çocuğu düşündü. Peki ya Tavşan Ryan’sa? Böyle bir şey mümkündü en azından, değil mi? O zaman bu Ryan’la Ellwood’un birlikte olduğu anlamına mı geliyordu? Peki ama diğer kız? O da Alice olabilirdi, değil mi?

Ancak borulardan herhangi bir ses gelmemiştii.

Preston derhal uyandı ve kalkıp siyahlığa, Ellwood’a doğru hareketlendi dengesizce. Ayağının altındaki karartıları kontrol ederek sahipsiz gözlüklere, kördüğüm olmuş künyelere veya uyuyan çocuklara basmamak için dikkatlice hareket ediyordu.

Diğer uçtaki duvarın dibine çömelmişti kız. Bileklerin ve bacakların üzerinden geçen Preston’ın onun yanına geldiğinin farkındaydı. “Chowdhury mi yolladı seni?” dedi kız. Yukarı bakmadı.

Karanlığın derinliklerinde bile güçlü kollarını ve sırtının eğimini görebiliyordu Preston. Kulağını boruya dayamış, bir işaret bekliyordu. Kot pantolonu düşük belde. Ona ne kadar sokulabileceğini merak ederken Preston’ın avuçları karıncalandı. İnsanlar uyuyordu. Eğer konuşacaklarsa, bunu uzak mesafeden yapmayacaktı. Onun yanına diz çökme düşüncesiyle ileri doğru bir adım attı, sonra tekrar gözden geçirdi. “Bana Tavşan denen çocuktan bahset.”

Ellwood yukarı, ona doğru baktı. Yüzü gölgelendi ve bakışları zeminde gezindi. “Sanırım onu tanıyorsun,” dedi rahatsızca yer değiştirerek. Preston, bu sıkıntılı sessizliğin Ryan’la alakalı olduğunu hissetti. Başını sallayarak onayladı. “Ardığın kızı tarif ettiğinde Wilde’dan bahsettiğini anlamıştım,”

* Tavşan kelimesinin İngilizcesi R harfiyle başlayan Rabbit kelimesidir.

diye devam etti Ellwood. "Ryan'ı ararken geldi. Ona Tavşan da derler." Uzunca içini çekti. "Ne karmaşa ama."

Preston midesinin gerildiğini hissetti. "Yani Alice burada mı?"

"Buradaydı," dedi Ellwood dikkatlice. Ayağa kalktı ve pantolonundaki kırısklıkları açarak doğruldu. Preston ayak parmaklarının üzerinde durmadığı sürece kızı daha uzundu. Neden olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da kızardığını hissetti. "Bu öğleden sonra tuzaklıkapıların oraya gittiler. Hâlâ geri dönmediler ve bir işaret de vermediler."

Preston, Ellwood'a doğru bir adım attı. "Bu çok mu kötü?" Alice'i görmeye o kadar yaklaşmıştı ki tekrar ortadan kaybolmuş olabileceği fikri, onu paramparça etmeye yetebilirdi. Çok uzun süredir uyumamıştı ve her şeyin bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ellwood tırnaklarına baktı. "Ryan için endişeleniyorum," dedi fısıltıyla. "Sanırım durum kötü."

Bir süre konuşmadan boruları dinlediler. Zamanla, Preston sırtını duvara verip bağdaş kurarak Ellwood'dan bir kol mesafesi uzaklıkta oturdu. Alice'i, onun Mutluluğu Yakala rozetini ve bisikletini düşündü. Nerede olabileceğini hayal etmeye çalıştı; yukarıda, tuzaklıkapıların oralarda bir yerde, Ryan'la beraber bir yerlerde... Chowdhury'nin, borulardaki özgür adam Robinson Crusoe'yla ilgili hikâyesini, bisiklet hırsız Lewison'ı ve hünerli parmaklarını düşündü. Armstrong'u ve ne çeşit bir insanın, diğerlerine bu şekilde davranarak yaşayabildiğini, bir grup önemsiz kanun tanımazı gömüp anahtarı da attığını ve sokakları temizleyerek oyları topladığını düşündü. Korku politikası. Son olarak da evde, orası her neredeyse artık, bıraktığı, sırtındaki kamburu ve göz torbalarıyla evlerinde oturmuş, annesinin neden onları terk ettiğini merak eden babasını düşündü.

Ellwood yumuşak ve alçak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Preston'ın dünyaya dönmesi biraz zaman aldı. Aralarındaki boşluğa elini koydu ve ona doğru eğildi. Doğru düzgün görebilmek için fazla karanlıktı ama sıcaklığını hissedebiliyordu. "Buraya geldiğinde," dedi, "yardım edebileceğini söyledin. Bildiklerin olduğunu. Shade'i tanıyorsun, öyle mi?" Plastik bir şişeden su içti. Preston kayışı çıtçıtlı olan büyük saatin, kolunun pürüzsüz teninde kayışını karanlıkta bile görebiliyordu. Harika bir saatti, pahalıydı. Onun koluna göre değildi.

Sonra aniden jeton düştü. Şu isim... Ellwood.

Mace ve Preston bu ismi yakın zamanda görmüşlerdi. *Westminster'lı politikacı, soruşturmalarda polise yardım ediyor.* Ellwood, gizemli bir kazaya karışan adamın adıydı ve sonra kızı kaybolmuştu...

"Vay anasını," dedi Preston istemsizce. "Sen o Ellwood'sun."

"Ne?" Preston numara yaptığını söyleyebilirdi. Genelde bakışları sert ve parlaktı ama şimdi yumuşamışlardı. Bağdaş kurup oturdu, topukları birbirine değiyordu.

"Üzgünüm," dedi Preston.

Şişenin ağzını kapattı ve Preston'a uzattı. Su içmeye davet. Belki buralarda aynı şeyi paylaşmak, çok uzun zaman önce önemli bir şey olmaktan çıkmıştı ama yine de içi kalktı ve kızardı.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?" diye sordu Ellwood.

Preston şişeyi alıp kapağını açtı. Şişe kızın dokunuşuyla ısınmıştı. Ağzına götürdü ve kana kana içti. Oluşan sessizlikte Ellwood yeniden boruları kontrol etti.

"İnternette okuduklarım sadece," dedi Preston. "Künyen yok. Öyle sanıyorum ki aptal ayaklanmalardan sonra ana caddeyi yağmaladığın için burada değilsin."

Ellwood kollarını ovuşturdu. "Anlatacağım," dedi biraz düşündükten sonra. "Ama her şey karşılıklı. Yardıma ihtiyacım var."

Preston başıyla onayladı. Uzun bir sessizlik oldu. Etraflarında uyuklayan silüetler kımıldadı. Ellwood yarı karanlıkta ona doğru eğilince yüzünü düzgün şekilde görebildi. Kavisli kaşlar, koyu renk gözler, kulak memelerindeki küçük küpe delikleri. Ondand hoşlanmıştı. Aklının başına gelmesi ani ve sert oldu; Alice'i düşünerek irkildi.

"Babam," diye fısıldadı Ellwood, "meclis üyesi. Yani meclis üyesiydi. Sanırım bunlardan haberin vardır."

Makaledeki isim, Jacob Ellwood'du. "Biraz biliyorum, evet."

"Başka bir adamla çok yakın çalışıyordu; şimdi hükümette yer alan biriyle. Onu tanıdığını söyledin. Christopher Armstrong."

“Kısa süre önce tanıştık.”

“Fark ettim,” dedi Ellwood. “Nerede kanun ve düzenle ilgili bir şey varsa, orada Armstrong’u görürsün. Manchester’da yer alan MABET isimli bir şirketle birlikte çalışıyor. O arkadaşları da tanıdığını tahmin ediyorum.”

“Adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme,” dedi Preston ezbere.

“Evet.” Elini etrafındaki karanlığa doğru savurdu ve “Bu Armstrong’un projesi. Alternatif bir hapisane sistemi. Düşündüğün zaman apaçık ortada zaten. Hapishanelerimiz ağzına kadar dolu. Tüm o eski binaları muhafaza etmek bize çok pahalıya patlıyor. Bize ucuz bir alternatif lazım. Yani, masraftan kısmanın yollarından biri, hapisane personelini ortadan kaldırmak değil mi? Mahkûmları ıslah etmeyi boş ver. Yalnızca büyük bir çukur kaz ve onları terk et.” Ellwood’un yüz ifadesi tekrar haşın ve sıkıntılı hale döndü. Parmaklarını dizlerinin üzerinden birbirine kenetledi.

“Peki ya baban?”

Tekrar söze başlamadan önce başı önüne düştü. “Bir süreliğine projede Armstrong’la beraber çalıştı ama hoşuna gitmedi. Özellikle de yaz aylarındaki ayaklanmalardan sonra. Armstrong, çete üyelerini hapse atmaya başladı, sonra da sanki bu kendi suçlarıymış gibi suç oranı yüksek mahallelerdeki kötü ailelerin çocuklarını. Derken yağmacıları, Lewison, Hoyle gibi çocukları. Tamam, bayağı kötü şeyler yapmışlar ama... burası?” dedi elini tavana doğru kaldırarak. “Kimse bunu hak etmiyor, öyle değil mi?” Doğrudan ve ısrarcı şekilde Preston’a baktı, gözleri inançla dolup taşıyordu. Dudaklarını ısırıyordu. Bu durumda Preston hemen hemen her şeyi kabul ederdi. Başıyla onayladı. “Her neyse. Babam buna dayanamadı. Herkese duyurmak istedi.” Ellwood üzgünce omuz silkti. “Ancak Armstrong izin vermedi. İşler kötüye gitti. O zamanlar büyük kavgalar oldu. Öfkeli telefon konuşmaları. Babam her şeyi ba-

sına duyurmakla tehdit etti." Ellwood gözlerini sildi ve şişeyi işaret etti. Preston uzattı ve kız içti. "Deli saçması. Annem bu işe karşı çıktı ama babam dinlemedi. Sonra bir gece..." Duraksadı, Preston kızın ağlayabileceğini düşünüyordu. Preston karsızlıkla donakaldı. Parmaklarını erişebildikleri yere kadar uzatarak neredeyse ona dokunacaktı ama Preston'ı feci bir yanlış anlaşılardan kurtarmak istercesine şişeyi uzattı ve "Babam öldü fakat bunun kaza olduğunu düşünmüyorum," dedi.

"Bu yüzden sen de araştırma yapmaya başladın."

"Aynen öyle yaptım. Polisler alkol sınırının üstünde olduğunu söylediler ama babam içkiyi bırakmıştı; bir yıldan fazladır elini sürmemişti. Üstelik kazaya karışan diğer aracı bulmaya çalıştığım da hiçbir yere varamadım. En sonunda Christopher'dan yardım istedim."

"Armstrong'u mu kastediyorsun?"

"Hı hı. Annem paramparça olmuştu. İşe yaramazdı. Kardeşim Sasha üniversitedeydi. Christopher aile dostumuzdu. O ve babam her zaman beraberdi. Zaman zaman sohbet ederdik..." Ellwood'un sesi giderek azaldı.

"Yani düşünüyorsun ki ona sorarak, neden şüphelendiğini ona söyleyerek..."

"Aynen. Yaklaştığımı biliyordu. Hiç belli etmedi tabii ki. Tanrım, hem de hiç. Harikulade bir yalancıdır ancak alttan alta benim tehlikeli olduğumu biliyordu."

"E, ne oldu?"

"Bir gece bu... burada uyandım," dedi Ellwood, yarı görünen acı bir gülümsemeyle. "Nasıl bir his olduğunu düşünebiliyor musun?"

Preston düşündükçe korkudan buz gibi oldu. "Ne kadar zaman önceydi bu?"

"Haftalar. Belki de aylar. Güneşsiz bir deliğin içinde söylemek zor."

"Peki..." Preston omuz silkti. "Planın nedir?"

Kendi içinde, Preston'ın bunu bilmeye layık olup olmadığını tartıyor gibi görünüyordu karanlıkta. Preston nefesini tutup bekledi. Konuşmaya başladığında yaşam doluydu ve inançla yanıp tutuşuyordu. "Hepimiz kaçacağız ve yüzeye geri çıktuktan sonra Armstrong'u bulacağız." Yavaşça, plan yaparak dudaklarını yaladı. "Sonra da onu öldüreceğiz."

Bir-iki saniyeliğine dik dik baktı. Preston korkunun yüksek gerilimini göğsünde hissedebiliyordu. Kız aşırı şekilde gaza gelmişti. Preston, sırt çantasını belinde hissettiği halde başka yere bakamıyordu. Üç adet veribandı ve yüz adet çocuk. Preston suyu bitirdi ve çenesini sildi. Eğer birilerini kurtaracaksa, Ellwood'a veribantlarından bahsetmesi lazımdı. Kimin eve gidip kimin gitmeyeceğiyle ilgili ciddi bir kavga olurdu. Cesaret edemediği başka bir konuşmaydı bu.

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var Faulkner," dedi Ellwood. Preston avuçlarının nemli olduğunu gördü ve onları kot pantolonuna sürttü. "Bildiğin şeyler var; onları benim de bilmem lazım. Çok fazla vaktimiz yok. Yiyeceğimiz neredeyse bitti."

Gençlik çetesi uzakta bir yerde sırtlarını duvara vermiş, omuz omuza oturuyordu. İçlerinden biri koruyucu gözlüklerden takmıştı. Şu karanlıkta sırttan Fox muydu? *Tek tek temizleriz.*

Ellwood ağzını sildi. "Dediğim gibi, çok fazla vaktimiz kalmadı."

Preston elindeki şişeyi gözden geçirdi. Burada su bile dikkatlice korunan bir kaynaktı. Kapanış, gece bekçilerinin yiyecek ve su getirememesi anlamına geliyordu. Dokuzuncu sınıftaki tarih öğretmeni Bayan Scott'ın, "Uygarlığın kökü yalnızca bir öğün derinliktedir," sözünü hatırladı. Preston o zamanlar bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı. Akıl küpü Alice'in bile sonrasında ona açıklamak için üzerinden iki kere geçmesi gerekmişti. Preston, yaşlı Scott'ın ne demek istediğini biliyordu artık. Burada su ve yiyecek bittiği anda uygarlık ya

da düzen namına bir şey kalmayacaktı. Her çocuk kendi başının çaresine bakacak, yarı aç Longsight gençleri silahlarını bırakmayı reddedecek ve karanlıkta toplaşacaklardı. Preston çantasındaki veribantlarının ve gözlüklerin, sırtına yaptığı baskıyı hissetti. Aklında başlangıç aşamasında bir plan vardı; ufak, belirsiz bir plan. Eğer üç kişiyi dışarı çıkarabilirse geride kalanları kurtarmak için daha çok veribandıyla geri dönmek için vakitleri olabilirdi. Kendisiyle gelecek iki kişiyi seçmesi gerekiyordu yalnızca.

Preston, Ellwood'un yanında, sırtını duvara vermiş, dizlerini kırmış ve ellerini dizlerinin etrafında kavuşturmuş bir şekilde uyumuş olmalıydı. Uyuduğunu anladı çünkü aniden uyanmıştı. Oda sakın ve sessizdi. Preston uyuyan mahkûmların silüetlerini izleyip onu uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak bir süre bekledi. Sonra onu duydu. Yakınındaki alçak sesli soluk alıp veriş.

Döndüğünde dibinde bir silüet vardı; gizlice ve kararlı şekilde hareket eden, çömelmiş vaziyette bir çocuk. Preston donakaldı, teni aniden buz kesti. Uzanıp silüete dokunabilirdi; önünden geçerek uyumakta olan Ellwood'a doğru gidiyordu. Kız az ötede kıvrılmış ve kendinden geçmişti. Savunmasızdı.

O silüet Fox'tu.

Preston'ın düşüncelerini sıraya sokması biraz zaman aldı. Fox bir cambaz gibi topuklarının üstünde yürüyordu. Ellerinden birini yere koymuş, kendini dengede tutuyordu. Preston diğerinde kavisli bir şekil gördü. Bıçaktı bu. Preston'ın gözleri karanlığın donukluğuna alışınca çocuğun yüzünün şeklini, gözlüğünün merceklerini ve ensesindeki terin parlaklığını görebildi.

Preston korkusunu bastırdı ve başını çevirmeden Ellwood'u kontrol etti. Becerebildiği kadar yavaşça pozisyonunu ayarladı; kendini hazırlarken baldırına vuran krampın ağrısını hisse-

diyordu. Ellerini yumruk yapıp nefesini tutarken midesi kasıldı ve guruldadı.

Fox daha yakındı artık; yırtıcı bir hayvana benzeyen akışkan bir silüetti.

Preston bir şekilde biliyordu. Bu bir suikasttı. Eğer şimdi harekete geçmezse Ellwood, ağzında soğuk bir el ve karnında bir bıçakla sessizce ölürdü.

Preston dudağını ısırarak pozisyonunu değiştirdi. Karanlıktakilerden hiçbiri uyanık görünmüyordu. Çabucak hareket etti. Yeterli ivme için tek yapması gereken iki çabuk adımdı. Omzunu öne çıkararak alçaktan ileri doğru atıldı sertçe. Fox'a bel hizasından çarptı ve Ellwood'un tepesindeyken ona sarıldı. Kız nefesi kesilerek ve tekme atarak uyandı. İçgüdüsel olarak onları üstünden atmaya çalıştı. Preston, kollarını saldırganın etrafına dolamış şekilde yere düştü. Bıçağın nerede olduğundan haberi yoktu. Karanlıkta altındaki çocuğu tam olarak seçemiyordu. Ellerinin serbest kalıp bıçağın kendisini deşmemesi için dua ederek tüm ağırlığıyla Fox'un sırtını yere bastırdı.

"Tanrım!" dedi Fox dişlerinin arasından. "Ne yapıyorsun? Nasıl bir manyaksın sen?"

Ellwood uyanmıştı artık. "Faulkner," dedi. "Ne oluyor yahu?"

Preston kollarını gevşetti ve Fox kendini iterek yuvarlanıp kışının üstüne oturdu. Bıçak gitmişti. Tecrübeli bir yalancıydı. "Çek ellerini üstümden pislik. Yoksa değerim seni," dedi tıslayarak.

Ellwood, "Fox. Neler oluyor?" dedi.

Çocuk yılışık bir sırıtış koyuverdi. "Yeni çocuk üstüme atladı. Eleman komple sinir küpü ve paranoyak."

"Senin burada ne işin var peki?"

"Yürüyüşe çıkmıştım."

Ellwood dizlerini kendine doğru çekti. "Başka bir yerde yürü, tamam mı?"

Fox omuzlarını silktilti. "Neyse ne." Kotundaki tozları silkeledi ve ayağına kalktı. "İyi geceler hanımlar." Öyle pis bir bakış attı ki Preston ürperdi. Sonra döndü ve uyuyanların kolları ve bacakları arasından belirlediği yöne doğru karanlığa karıştı.

Preston çocuğun gidişini izlerken titrek bir nefes koyuverdi. Fox karanlıkta kaybolunca, "Bıçağı vardı," dedi. "Senin için gelmiş gibi görünüyordu. Onu kızdıracak ne yaptın?"

Ellwood tırnaklarını kemirdi. Elleri titriyordu. "İşler bir süredir gitgide kötüleşiyor. Ben silah istemiyorum. Bıçaklarımız olamaz. Fox ve tayfası silahlarından vazgeçmiyor. İşler iyice çirkinleşti." Ellwood gergince babasının saatini çeviriyordu. "Gedge yanlış yaptığımı düşünüyor. Belki de öyle ama onları teslim olmaya zorlayabileceğimizi düşündüm."

"Onlardan yiyecek mi saklıyorsunuz?"

Ellwood başıyla onayladı yavaşça. "Elimizdeki tek kontrol mekanizması bu. Otoriteye ihtiyacımız var." Elini saçlarında gezdirdi ve saçları havalandı; karmakarışık ve muhteşemdi. "Bir de kaybettiğimizi düşün."

Ondan sonra sessizlikte uzun bir süre oturdular.

Omuzunda bir el vardı. Sıktı ve sarstı onu. Preston halsizce gözlerini kırptırdı ve ağzını sildi. Saatler geçmiş de olabilirdi, dakikalar da. Lewison tepesinde dikiliyordu. Ellwood gitmişti.

"Uyan bakalım," dedi Lewison. Döndü ve avlunun uzak köşesini işaret etti. Koridorun ağzında birbirine sarılan silüetler vardı. "Tavşan geri geldi," dedi sırtarak.

19

Odanın diğer yanında çocuklar ayaklanmış, dönenleri karşı-lıyordu. Preston boynunu uzattı, kalbi kaburgalarının altında sertçe atıyordu.

Sonra onları gördü.

İlk farkına vardığı Ryan oldu. Büyük oğlan yorgunluktan öne doğru eğilmişti ve birkaç adım arkasından Alice geliyor-du. Alice'in kafasında şapkası, onun altında da demet demet saçları. Yırtık kotunu dizlerine kadar çekmişti. Onu görmek adrenalin içmek gibiydi. Odanın diğer ucuna koşup nefesi ke-silene kadar ona sarılma telaşı hissetti içinde. Kendini gülüm-semekten alıkoyamıyordu ama sonra tüm enerjisi çekildi. Ona kısa mesajdan bahsetmek zorundaydı. Avucuyla kurumuş du-daklarını sildi ve nefesini tuttu.

Daha önce yüz kere prova etmişti: *Duymayan gereken bir şey var. Sonra, Çok feci bir hata yaptım. Sonra, Hepimiz hata yaparız, öyle değil mi? Sonra belki, Beni bu yüzden cezalandırma. Açıkla-mama izin ver. Ancak ne zaman tekrar etse sonu kötü bitiyor-du. Cümlelerini ne kadar ayarlarsa ayarlasın fark etmiyor, hep şöyle sonlanıyordu: Bana bunu nasıl yaparsın? Arkadaşım oldu-ğunu sanmıştım. Senden nefret ediyorum. Seni hiç affetmeyeceğim.*

Ellwood, Ryan'a doğru yöneldi. İkisini birbirinden ayrı dü-şüren acemice bir gönülsüzlük ânı oluştu. Sonra Ellwood uzun

boyly çocuğun omzuna kolunu doladı ve ocuk da kendinin-
kini onun omzuna koyup birazcık kendine doğru çekerek dim-
dik durdu. Ardından tuhaf durum sona erdi ve etraflarındaki
tüm çocuklar ayağa kalkıp haberleri duymak için iştahla baş-
larını uzattılar. Preston göğsünde çetrefilli bir düğüm hissetti.
Kabullenmeyi denedi ama kısmen, Ryan ve Alice'i bu kadar
mesafeli görmenin acı tatmininden gelen yanma hissine ısrarla
tutunuyordu. Ellwood'la Ryan arasında bir şey, yeni ve acemi-
ce bir şey olduğu açıktı; Alice'i inciten ve sinirden kudurtan
bir şey ki bu da Preston'ı kaburgalarının altından çekiştirerek
tedirgin hissetmesine sebep oluyordu. Başparmağını delinip
kanayana kadar ısırdı. Bir süre sonra konuşma sona ermi-
çe benziyordu; bir hareketlenme vardı. Ellwood büyük, açık
mağaradan ayrılıp ilk geldikleri koridora doğru gidiyordu.
Peşinde de Ryan vardı. şimdi de diğerleri gidiyordu: Hoyle,
Chowdhury, iri ocuk Gedge ve danışmanlardan oluşan yakın
ekibinin geri kalanı. Buna karşın mağaradaki çocuklar dağıla-
rak yerlerine geri döndüler. Temsilciler heyetinin başını omuz
omuza yürüyen Ellwood ve Ryan ekiyordu. Alice birkaç adım
arkalarındaydı. Alice döndü ve onu gördü.

Preston açık avucunu kaldırarak selamladı. Havalı görün-
mek için bütün kaslarını gerginleştirmişti. Yüzüne istemsizce
bir sırıtışın yayıldığını hissetti. Alice gruptan ayrılıp ona doğru
gelmeye başladı.

Onu kavradığında kızın zayıflığını ve elimsizliğini hissetti;
yüzünün kenarlarından elmacık kemikleri çıkmıştı ve nefesi
sanki hastaymış gibi hırıltılıydı. Preston, Alice kaybolduğun-
dan beri bu sahneyi zihninde tekrar tekrar oynatıyordu. Gere-
ęi pek beklediği gibi olmamıştı. Hayalini kurduğu versiyonda,
Alice onu yanağından bile öpüyordu ancak gerçeklik daha so-
ęuk ve mutsuzdu. Alice bitkindi ve sessizce ağlamış gibi görü-
nüyordu. "Press," dedi onu görebilmek için kol mesafesinde

tutarken. "Tüm bunlar bir kâbus. Bazıları sadece birer çocuk. Senin burada ne işin var?"

Bu soruyu beklemiyordu. Cevap apaçık ortada görünüyordu. "Seni bulmaya geldim."

Alice güldü. Kulağa sevinçli bir gülüş gibi gelmesi gerekirdi ama içinde bir tür acıma barındırıyordu.

"Ne?" dedi Preston.

"Zahmet etmeseydin."

Preston sinirden kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Sesi hiç de minnettarmış gibi çıkmamıştı. Sebebini anlayamadı. "Neler oldu?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Tanrım," dedi sessizce. "Neler olmadı ki?"

Preston iki yabancı gibi olduklarını hissetti ansızın. "Ryan iyi mi?" diye denedi şansını. Der demez salaklığına küfretti.

"Sorun nedir?"

"Bayan Yüce ve Fevkalade'ye sormak lazım," dedi Alice. Sonra tırnaklarını yiyerek yakınına geldi. "Kusura bakma. Küçük olanlardan bazılarına yardım etmem gerek. Korkuyorlar." Döndü ve gruba doğru yürüdü.

Preston peşinden gitmek için kararsız bir adım attı ama devamını getirmedi. Sonra kendini aptal ve yalnız hissedip, sanki bütün oda onu izliyormuş gibi dikildi. Bir an sonra Lewison onu bu durumdan kurtardı. "Hadi. Yazı odasında toplantı var. Ellwood seni de orada istiyor."

Yazı duvarının etrafında gevşek bir halka şeklinde toplanmışlardı. Ellwood tam ortada, bir eli pantolonunun cebinde, diğer açık eli yazı duvarında, *ARMSTRONG* kelimesine dokunuyordu. Preston'ı gördüğünde başıyla selam verdi; hafif, neredeyse belli belirsiz, onayladığını işaret eden bir selam.

Ryan duraksadı ve Preston'a bir bakış fırlattı. Donuk bakışlarla hafifçe yukarı kaldırdığı çenesi, önceden tanışıyor olduklarının yegâne göstergesiydi. Lewison, Preston'ın so-

lunda merak içindeydi. Yerinde duramıyordu. Karşıda, Hoyle somurtarak dikiliyordu. Yanındaki Gedge onun cüce gibi görünmesine sebep olmuştu. Başını indirip kaldırdı. Selamlama anlamında, "Yeni çocuk," dedi. Preston, Alice'in grupla arasına mesafe koymuş olduğunu fark etti. Kollarını kavuşturmuş, yere bakıyordu.

Ryan açık açık anlatıyordu. Sesi heyecandan titreyerek, "Pekâlâ, başka bir çılgıncu grubu daha bulduk," dedi. "Cidden." Toplu bir *evet* yükseldi; kurtulmanın verdiği sessiz bir yumruk sıkma anı. "Belki bir düzine kadar var ve canlı görünüyorlar."

"Ciddi misin?" diye tısladı Hoyle.

Ryan başıyla onayladı. "Bazı sorunlar var. Başka birtakım kapılardan geçmemiz gerek ama geçtiğimiz zaman o çılgıncular... yılbaşı süsleri gibi yanıp sönüyorlar."

Kendiliğinden bir alkış koptu ve oda karşılıklı değiş tokuş edilen rahatlama sözcükleriyle yankılandı. Ellwood elini havaya kaldırdı ve konuşmalar sona erdi. Gülümsedi, herkesi içine alan bir gülümsemede. Bu gülümseme Preston'ın hoşuna gitti.

"Bu iyi haber. Ve şu anda iyi haberlere ihtiyacımız var," dedi. Duraksadı ve sonra ekledi: "Artık erzak gelmiyor." Daha çok Ryan ve grubuna hitaben söylemişti ama etkisi herkeste aynı oldu; umutsuzluk içinde topluca sızlanma.

"Elimizde kalanlar için savaş çıkacak," dedi Hoyle. Başka biri yüksek sesle küfretti. "Burada açlıktan öleceğiz!"

"Sorumlusu bu adam," dedi uğuldayan sesleri bastırarak. Eli Armstrong'un adının üzerindeydi. "Çılgıncutuları kapatıyor ve biz ölüme terk ediliyoruz. Düşmanımız o, tamam mı? Bu yüzden dışarı çıktığımızda hedef almamız gereken kişi o."

"Hiç olmadığımız kadar yaklaştık," dedi Ryan. Biri ona bir şişe su verdi ve o da yarısını içip geri fırlattı. Canlanmış görünüyordu, daha uzun ve dik duruyordu. "Gruplar halinde gitmemiz gerek. Zorlu bir yolculuk. Yukarıda bazı garip şey-

ler var. Borular yoktu, o yüzden sinyal gönderemedik. Hepsi çok..." Duraksadı. "Bina acayipleşiyor ancak kapılardan geçsek, birkaç saat içinde dışarıda olabiliriz."

"Önce çocukların gitmesi lazım." Alice'ti bu, dudağını ısırıyordu. "Küçükleri dışarı çıkarmalıyız."

Herkes birkaç saatte dışarıda mı? Önce çocuklar mı? Preston'ın beklentisi bu değildi. Sanki buradaki hiç kimse valfe veribandı olmadan girmenin suikast olduğunu bilmiyor gibiydi. Ter damlalarının kafa dersine battığını hissetti. Bütün hikâyeyi bilen bir tek o vardı. Gruba yardım etmeliydi.

Şimdi Chowdhury konuşuyordu ve Ryan, dudakları huzursuz bir öfkeyle büzülmüş şekilde kafasını sallıyordu. "Buradayız çünkü suç işledik," diyordu Chowdhury. Sesi yumuşak, alçak ve mütevazıydı. "Bunu kabul etmemiz gerek. Daha önce altı öncü gönderdik ve hepsi bize yardım etmek için geri döneceğine söz verdi. Öyleyse neden ayrılalım ki?" Bunun üzerine bir yaygara koptu ve Ellwood onları eliyle susturmak zorunda kaldı. "Onlara zaman vermeliyiz," diye devam etti Chowdhury. "Onlara güvenmemize ihtiyaçları var. Geri döneceklerdir." Onaylayan mırıldanmalar yükseldi, Chowdhury'nin sağ tarafındaki sıska çocuk başıyla onayladı. Birisi desteklercesine pat pat omzuna vurdu.

Sonunda Preston kendini tutamadı. Sakince ve net bir şekilde, "Geri dönmeyecekler," dedi. Başlangıçta grup yeni çocuğun konuşabildiğini görünce afalladı ama sonra Ellwood kaşlarını kaldırarak başıyla ihtiyatlı biçimde onayladı. Preston sessizliğin gerilimini dağıttı. "Son iki öncü adamınız birkaç gün önce gitti. Biliyorum çünkü bir tanesini valfin diğer tarafından çıkarken gördüm." Bu noktada Ellwood'un yüz ifadesi değişti; kalabalığın tepkisini ölçerken çene çizgisi gerildi. Yazı odası sessizdi. Preston, donuk gri ışıktaki herkesin gözünü üzerinde hissedebiliyordu. "Başaramadı. Hiçbiri başaramadı." Nasıl bir tepki alacağını kestirmeye yetecek kadar düşünmemişti. Ha-

pishane arkadaşlarıydılar; diğerleri için canlarını tehlikeye atmış gönüllü öncülerdiler. Onları tekrar canlı göremeyeceklerdi. Başlar öne düştü ve ayaklar değiştirildi. Birisi acı acı küfretti.

Sonra Hoyle, perişan haldeki tırnaklarının arasından konuştu. "Nasıl bu kadar eminsin?" dedi. "Bizi burada tutmak için yalan söylüyor olabilirsin."

Çılgınca bir düşünce gibi görünüyordu ama yazı odasındaki çocukların yüzleri başka bir şey söylüyordu. Lewison, Hoyle'a bakarak kaşlarını çattı. "Yalan söylemiyorum," dedi Preston duygulu bir şekilde. "Neden yalan söyleyeyim ki? Yardım etmeye çalışıyorum. Bir çocuğun dışarı çıktığını gördüm. Diğer de gece bekçilerinin elinde."

"Gece bekçileri," dedi Ellwood. Duvara döndü, bağlantıları kontrol ediyordu. Preston, odadaki şüpheyi hissederek onu izledi. "Shade, değil mi?"

Preston başıyla onayladı.

"O ismi ben de duydum," dedi çocuklardan biri.

"Onlardan üç tane var," dedi Preston. "Biri Shade, diğeri Esther adında Amerikalı bir kadın. Karşılaşmadığım üçüncü biri daha var. Sanırım Shade'in kardeşi ama ortalıkta yoktu." Ellwood konuşmaya cesaretlendirmek için ona doğru parmağını salladı. "Valflerin dışını koruyorlar, yani çılginkutuları. Ancak kimsenin dışarı çıkabileceğini düşünmüyorlar. En azından canlı olarak, her neyse işte. Mümkün değil." Preston konuşurken sesini yükseltir halde buldu kendini. Diğerleri laf atıyor, alay ediyorlardı. Yüzünün kızardığını hissetti ve bir ter damlası omuriliğinden aşağı doğru aktı.

Ellwood, "Onu dinleyin!" dedi. Preston, kızın hâlâ kontrolü elinde tuttuğunu tahmin etti ama durum her an değişebilirdi. Ses tonu sertti ve itirazlar etkisini kaybetti. "Bizim bilmediğimiz şeyler biliyor. Valflerin tek yönlü tasarlanmış olması mümkün. Kulağa tam da Armstrong'un planlayacağı türden bir şey gibi geliyor."

Hoyle eşofman üstünün fermuarıyla oynuyordu. "İşte size alternatif bir hikâye," dedi. "Diyelim ki yeni çocuk onlardan biri. Şu gece bekçileri tayfasından. Öncülerimizin dışarı çıkmış olmasından memnun değiller. Bu elemanı bizi durdurması için aşağıya yolladılar." Hoyle etraftan onaylarcasına mırıldanmalar aldı cevap olarak ve sarı parmağını bir bıçak gibi Preston'ın göğsüne dayayarak itti. "Yani tam da biz kaçmak üzereyken sen çıkageliyorsun ve bize bunun imkânsız olduğunu söylüyorsun." Ellwood onu sakinleştirmeye çalıştı ama dal gibi ve bitap düşmüş, iskeleti çıkmış olan Hoyle derin nefesler alarak göğsünü saldırganca kabartıyordu. "Sen problemin bir parçasısın yeni çocuk. Bizim burada bir çözümümüz var!" Koluyla Ryan'ın olduğu tarafı işaret etti. Bunun üzerine bir coşku yükseldi. Gerçek anlamda bangır bangır bir coşku.

"Bekleyin," dedi Ellwood, sesi sertti ancak odadaki hava değişmekteydi ve Preston bunu apaçık görebiliyordu. Ortam fazlasıyla, elektriklenmişti, her an alev alabilirdi.

Havaya kalkmış, hakaretler yağdıran kollar vardı. Chowdhury sesini duyurabilmek için neredeyse bağırarak zorunda kalmıştı. "Bu kavga hiçbir yere varmamızı sağlamaz. Burada beklemeliyiz. Daha bize günlerce yetecek kadar erzakımız var..." Ancak sesi yuhalamalar, fikirler ve ikazlar arasında kaynayıp gitti.

"Hadi tuzaklıkapılara gidelim!" diye haykırdı biri. Hoyle olabilirdi.

"Hadi hemen gidelim!" diye bir bağırış duyuldu. "Gözlükleri alın!"

Ellwood yeniden kontrolü ele almaya çalıştı ama karşılıklar çirkinleşti ve kız kalabalık tarafından bastırıldı. Chowdhury iki elini de kaldırıp barış çağrısı yapınca birisi ona vurdu ve yere düşürdü. Grup bir dalga gibi inip çıkıyordu. Preston kendini dışarı atmaya çalıştı. Birisi ona tekme attı. Alice'in bağırarak bir şeyler söylediğini duyabiliyordu. Bir tür itiş kakış vardı.

Daha sonra Ryan bağırarak bir şeyler söylüyordu. Ellwood'a bağırıyordu, yüzleri birbirine yakındı ve Ellwood da ona bağırıyordu. Kavganın enerjisi sönmüştü ve oda, ikisinin etrafında hareketsizleşmişti. "Gidiyoruz!" diyordu Ryan. "Hemen şimdi gidiyoruz! Tanrı aşkına, yapmamız gereken bu Chloe. Her şeyi yaptığın gibi bunu da *ince eleyip sık dokuma!*"

Ellwood dikleştii. "İnce eleyip sık dokuma mı?" Ses tonu yüksek ve gergindi. "Lanet olası düşünme işini birinin yapması gerek burada!" Parmağını Ryan'ın göğsüne bastırdı. "Eğer biraz daha fazla düşünmüş olsaydım," dedi öfkeli bir alaycılıkla, "belki de buraya düşmez..."

Ryan sinirli bir kahkaha attı. "Anlaşıldı. Yani hepsi bir hataydı, öyle mi?" Eliyle göğsüne vurdu. "Bu aralar bütün ağır işleri ben yapıyorum ve kenara atılıyorum, öyle mi? Yeni aşkın kim Chloe?" Ryan, Preston'ı işaret etti. "Faulkner'da çıkışın anahtarı var ve kendisi birden Tanrı'nın sıçtığımanın bir lütfu oluveriyor, öyle mi?" Arkasını döndü ve uzaklaştı.

Preston, Alice'e baktı. Grubun kenarında dikiliyordu ve içine kapanmış, kendini ufaltmıştı. Omuzları kamburlaşmıştı, başı önüne eğilmişti. Yüz ifadesi perişanlığı anlatıyordu. Ağzını oynatıyor, öfke ve gözyaşlarını içine atarak kendini tutuyordu.

Ryan devam etti: "Yukarıda bir düzine çılgınkutu var ve canlılar! Çalışıyorlar!" Bu lafın üzerine topluluktan tezahüratlar yükseldi. Hoyle yumruğunu havaya kaldırıp haykırarak aynı fikirde olduğunu ifade etti.

Ellwood gözyaşlarını tutmak zorundaydı. Bu sefer kaybetmişti, orası kesindi. "Ryan, lütfen. Bekle. Hiç güvenli değil bu."

Ryan gruba doğru döndü. Başına yerleştirdiği bir gözlükle saçını geriye doğru yapıştırarak, "Ben gidiyorum," dedi. "Güvenli olup olmadığına bakacağım. Eğer güvenliyse hepinize haber uçuracağım. Kimler geliyor? Gönüllülere ihtiyacım var."

İlk elini kaldıran Alice'ti.

Alice'i görünce Ryan'ın yüz ifadesi değişti. Ansızın ne söylediğinin ve ne yaptığının farkına varmış gibi göründü ve bakışları gevşedi. Başıyla anlaşılmayı onayladı. Hoyle da gönüllü oldu. Chowdhury onun alnındaki kesiği tedavi etmişti. Ona ters ters baktı. Diğerleri, onlar için ölecek birine ihtiyaçları olan korkaklar, ikinci dalgada olmayı tercih ettiler. Bazı zayıf çocuklar geri çevrildi.

Soğukluk, Ryan'ın küçük ekibi dinlenip hazırlık yaparken de devam etti. Yazı odası sakinleşmiş, vahşi enerjinin çatırtısı dağılmıştı. Ellwood, Chowdhury'yi üç şişe su ve birkaç konserve kutusu yiyeceklerle onlara yollamıştı. Üçlü ekip alçak sesle konuşur, Ryan planını gözler önüne serer, Alice sessizce dinler ve Hoyle sorular sorarken bunları paylaşmışlardı. Preston uzaktan izledi; kendini aptal ve çaresiz hissediyordu. Tartışmaya hazır olarak, onların olduğu köşeye doğru iki kere hareketlendi ama ikisinde de çekindi.

Ellwood, "Faulkner," dedi elini dirseğine koyarak. "O kararını vermiş. Değiştiremezsin."

"Ama işe yaraması mümkün değil," dedi Preston.

"Öyle mi dersin? Tekrar anlatsana bana şunu."

Lewison, "Diğer tarafa geçemezler diyordun, değil mi?" diye sordu.

Preston başıyla onayladı. "Armstrong öyle ayarlamış ki kendini öldürmeden valften geçemezsin. Tıpkı dalış yapmak gibi ya da öyle bir şey. Yüzeye çok hızlı çıkmak gibi. Bunu denemeyi planlıyorlarsa onları durdurmak zorundayım."

"Denedim," dedi Ellwood.

"Biliyorum." Gerçeği bilmeye hakkı vardı. Eğer ona yardım edecekse veribantlarından bahsetmesi lazımdı. Anlatması ne kadar zor olursa olsun, kendine saklayabileceği bir sır değildi bu. Ryan'ın ekibinin tüm dikkatlerini planlarına vermiş olduğunu kontrol ederek, "Size göstermem gereken bir şey var," dedi ve sırt çantasını omuzlarından indirdi. "Bu işi yapmanın hâlâ bir yolu var ama zor." Çantasını karıştırdı, top gibi katlanmış montunu ve gözlükleri geçti. Üç adet veribandını dışarı çıkardı.

Ellwood'un gözleri büyüdü ve onları diğerlerinin bakışlarından korumak için çantanın etrafında yere çömeldiler. Lewison bakmak için boynunu uzattı. Preston ses tonunu düşürdü. "Ancak bunlardan birini takarsanız dışarı canlı çıkabilirsiniz." Bir tanesini alıp gösterdi. "İçinde hayati göstergelerinizi izleyen minik bir bilgisayar ve ona bağlı ilaçlar var. Bir de buraya giren bir dizi iğne; bir tür enjeksiyon sistemi. Devreye girmesi için birkaç dakika bekliyorsun ve sonra valfin kolunu çevirip diğer tarafa geçiyorsun."

"Yok artık," diye nefes verdi Ellwood. "Kaç tane var?"

Preston veribantlarını kaldırdı, elleri gerginlikten titriyordu. "İkilemime hoş geldiniz. Üç tane var."

Birkaç saat sonra Ryan'ın ekibi ayrıldı. Preston gidişlerini izledi. Alice ardına bakmadı. Lewison Chowdhury'ye bakmaya gitti. Avluyu kontrol etmekten dönen Ellwood dikkatini tekrar yerde, aralarında duran çantaya verdi. "Nereden buldun bunları?" diye sordu.

"Gece bekçileri. Yiyecek bırakmaya gelmek için bunları kullanıyorlar."

Ellwood umutsuz bir kahkaha attı. "Daha fazla kullanmayacaklar demek ki."

"Aslında ne var biliyor musun? Shade iyi bir adama benziyor. Esther da iyi biri. Bırakmaları gerekenden daha fazla erzak bırakıyorlar galiba. Kapanıştan sanki istemedikleri bir şeymiş gibi bahsediyorlar."

"Bu çok normal çünkü işlerini kaybedecekler." Ellwood kaşlarını çatı ve parmağıyla yerdeki toza bir çizgi çekti.

"Sadece o değil. Yardım etmek istediler."

"O zaman sana daha fazla bant vermeleri gerekirdi. Üç tanesi neye yarar?"

Preston'ın karnı guruldadı ve ayağa kalktı. "Belki daha fazlasıyla geri gelebilirim."

Ellwood ayağa kalktığı anda çok yakınlardı. Preston ona dokunmak istedi ama çekindi. Sonra Ellwood, "Gitmelisin," dedi. "Ryan'ın keşif gezisine katıl. Onları durdurmak için ne yapabiliyorsan yap. Ben buradaki işleri halledeceğim."

"Benimle gel," dedi Preston. Normal bir tonda konuşmak için elinden geleni yapmıştı. Yine de sesi yalvarır gibi çıktı. "Onlarla senin konuşman daha iyi olur. Üstelik tuzaklıkapıların nerede olduğunu biliyorsun."

Ellwood üzgünce gülümsedi. "Hiç sanmıyorum. Ryan'la aramızdaki her neyse, artık yok. Ayrıca," diye ekledi, "biraz daha kalmam lazım. Haberler yayılıyor. Fırtına koptu kopacak. Kalan yiyecekleri dağıtmak bana düşüyor."

Avluya döndüklerinde uykusunda mırıldanan, kavrulmuş dudaklarıyla rüyasında yağmuru gören, ümitsiz tartışmalar yapan yarı uyanık çocuklar vardı. Longsight Gençliği üyeleri, hırpalanmış yüzü ve gözlükleriyle kızıl kafalı Fox, bekliyor ve izliyorlardı. Ağlamaktan ağzı yüzü birbirine girmiş tek başına bir çocuk, ağlayarak annesini sayıklıyordu.

Preston'ı avlunun diğer ucundaki uzun ve basık koridorda

götürebileceği en uzak noktaya kadar götüren Lewison oldu. Peşinden el salladı. Arkasında, çocuğun biri bayılmıştı ve başka birkaç çocuk da yardım için bağıarak su istiyorlardı.

Karanlık koridorda duvara perçinlenmiş borular, boruların yanına kalın demirler ve camdan kutuların içinde eski tip, endüstriyel floresan lambalar vardı. Karanlıkta geçen yaklaşık bir kilometreden sonra yol, yüksek tavanlı bir siloya çıktı. Yukarıda, zeminin on metre kadar üstünde iki tane oyuk yer alıyordu. Bir tanesinin hâlâ kapısı vardı, diğeriye ağzı açık bir bölmeydi. Tuzaklıkapılardı bunlar.

Boşlukların hemen altına kullanılmayan metal nesneler atılmıştı. Preston, el yordamıyla işe yarar bir alete dönüştürülmeye çalışılmış tırtıklı konserve kutularının yanında başka alet edevatları da görebiliyordu. Metal tokalı kemerler, zincirlerinden koparılmış künyeler, kimi anahtarlar; duvardan yukarı doğru, elin girebileceği boyutta gelişigüzel deliklerden oluşan, çirkin ve çiçek bozuğuna benzeyen bir yol açmak için kullanılmış şeyler. Ta tepedeki tuzaklıkapılara kadar.

Ve tırmanmak için delikleri kullanan üç şekil vardı.

En önde Ryan bulunuyordu ve her seferinde bir deliğe uzanıp sağlamlığını test ettikten sonra kendini yukarı çekerek çatıdaki bölmelere doğru yolunu bulmaya çalışıyordu. Preston, gitmeleri gereken üç metre daha olduğunu hesapladı. Tehlikeli görünen bir yolculuktu. Kireç taşı sıvaya oyulmuş delikler, kenarlarından ufalanıyordu. Üç tırmanıcı zorlukla yukarı ilerlerlerken kireç tanecikleri ve toz yağmurları döne döne aşağı iniyordu. İkinci sıradaki Hoyle, Ryan'ın ilerleyişini dikkatle izliyor, dinlenmek için bir ayağını oyuğa sokup boynunu uzatarak diğer ayağını sallandırıyor. En arkada da şapkasını kotunun cebine tıktırmış olan, saçları açılmış ve kireç taşına bulanmış Alice, çıplak kolları gergin bir şekilde onları takip ediyordu.

Tam anlamıyla tırmanışa konsantre olmuşlardı; tutuna tutuna kendilerini tuzaklıkapılara doğru çeken nefes nefese üç

sessiz figür. Tepeye yaklaşıncı zor bir ayarlama gerekiyordu, böylece tırmanıcı, ki bu durumda bu kişi Ryan oluyordu, bir eliyle tavandaki bölmenin kenarına tutunurken diğeriyle en üstteki deliğē elini koyabilsin. Biraz çabayla ve kendini savurarak yukarı çıktı, bacakları deli gibi sallanıyordu. Sonra sıva tozuyla bembeyaz olmuş elini aşağı, Hoyle'a uzattı.

Onların altında Alice vardı. Daha kısa boylu, bedeni daha narindi. Bölmeye doğru yapması gereken hareket onun için daha zordu. Uzandı, vücudunun ağırlığı sağ kolunun üzerindediydi. On metre altında zemin vardı.

Sonra bir şeyler ters gitti. Tutunmayla ilgili bir şey olmalıydı; bir parça sıva koparak moloz yağmuru şeklinde aşağı indi. Dengesi bozulmuştu. Ryan'ın eline ulaşmaya çalışarak fırlıdak gibi döndü. Başarısız bir şekilde yapılan balıklama atlamanın ağır çekimi gibi düşüyordu sanki.

Preston hızla koşup duvarın dibine vardı.

Yukarıda Alice'in çığlığını duydu. Ryan bağırarak talimatlar veriyordu. Preston ilk deliğē elini koyup kendini yukarı çekerken bedeninin zemine çarpma çatırtısını duyma beklentisindeydi biraz ancak kız hâlâ yukarıda, asılı kalmış durumdaydı. Ryan sakin olması için bağıırıyordu. Alice yüksek sesli bir çığlık kopardı. Preston, delikten deliğē düşünmeden tırmandı, kol ve bacakları yanıyordu. Açlığa ve yorgunluğā karşı dayanıksızdı, gözleri toz ve terden yanıyordu. Alice'in zorlukla nefes aldığı-nı duyabiliyordu artık, kuru ve dehşete düşmüş hıçkırıklarını. Preston, kendini yukarı çekerken boynunu uzattı. Ryan belden eğilip vücudunun üst kısmı bölmenin kenarından sarkıtarak uçurumun kenarında sallanan Alice'in ağırlığını iki eliyle yüklenmişti. Tutuşu gevşiyor gibi görünüyordu ve Ryan'ın gıcırdayan dişleriyle çaresiz gözleri de bunu onaylıyordu.

Preston kendini yukarı itti, tükenmişti.

Alice'e ulaştığında bir şey düşünecek ya da hissedecek vakti yoktu. Sert zeminden epey yukarıda, kendini onun bacakla-

rının arasına itti ve yapabildiği kadar yukarı uzandı. Alice'in tekme atan ayakları sırtındaki çantada kayıyordu. Preston kendini kasti, parmaklarını tutma oyuklarına geçirdi.

Sonra birden Alice'in ağırlığı kayboldu, içerdeydi. Preston, ayaklarını deliklerden birine sıkıştırmış, parmaklarını bir diğer çatlağa tikiştirmiş, tozla karışık derin nefesler alarak kollarına yeniden biraz güç gelmesini ve hareket etmesini sağlamasını umuyordu. Yukarıdaki yaygarayı belli belirsiz duyabiliyordu. Ryan bağıırıyordu, Alice bir kolunu kaldırmıştı ancak sonunda kendinde yukarı bakacak enerji ve cesareti bulabildiğinde ilk gördüğü Hoyle oldu, kötücül bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Tanrım," diye tısladı. "Yeni çocuk bize katılmaya gelmiş."

Preston, alnından süzülen terden kendini korumak için gözlerini kapattı. "Siktir git Hoyle."

Yukarıda Ryan'la Alice, tuzaklıkapıda yan yana durmuş, kollarını aşağı uzatmışlardı. Preston kalan son gücünü kullanarak kendini dengeledi ve onlara uzanmaya başladı.

"Sağ ol Press," dedi Alice. Yüzünde rahatlama ve merakla elini uzatmıştı. "Hadi gel. Bunu gerçekten görmek gerek."

Tuzaklıkapının içinde her şey farklı gibiydi.

Tavanı ışıklarla kaplı, parlak zeminli bir hol vardı. Preston sırtüstü yatmış, gördüklerini sindirmeye çalışıyordu.

Koridor temiz ve beyazdı. Her şey yerli yerinde, tıpkı bir otel gibi görkemliydi. Dezenfektan gibi kokuyordu. Alice koluna dokundu. Saçı alnına kadar kireç taşıyla kaplıydı ve çatlak dudakları kanıyordu. Yarım şişe ılık su getirmişti. Sessizce paylaştılar.

Ryan yanlarına çömeldi, dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Seni patron yolladı herhalde," dedi. "Gelmek zorunda hissediyorsan gel Faulkner ama planımızı değiştirebileceğini sanma çünkü değiştiremeyeceksin."

Preston ayağa kalkmayı başardı ve nasıl olduysa bacaklarında yürüyecek dermanı bulabildi. Yürüdükçe ardında kireç taşından bir iz bırakıyordu. Baş dönmesi, etrafındaki şeyleri çevirip duruyordu. İğrenç bir kir tabakası bırakarak duvara dayanmak zorunda kaldı. Ryan uzun, beyaz mekânın sonundaki kanatlı kapıyı açmak için itti.

Sonrasında gördükleri her şeyi değiştirdi.

En son Preston gelmiş ve Ryan, Hoyle ve Alice'i nutku tutulmuş halde bulmuştu. Açık bir alandaydılar. İçten aydınlatmalı, cam kapaklı dolaplar vardı. Duvara monte edilmiş bir

yangın söndürücü, bir toplanma noktası ve hepsinden de gari-bi, bir dizi yürüyen merdiven vardı.

Devasa mekânda, kafesteki bir hamster gibi durmaksızın tıslayıp gıcırdayarak dönüp duruyorlardı. Uzun bir süre hiç kimse konuşmadı. Orayı daha önce görmüş olan Ryan'la Ali-ce bile gördüklerine inanamayarak sessizliğe bürünmüştü. Yakınlarda bir yerden, ilk defa valften çıkınca duyduğu, de-rinden gelen düzenli bir gümbürtü yükseldi. Preston bunun mekanik bir ses olmadığını fark etti. Canlı bir şeydi.

Mekân, bir alışveriş merkezi ya da metro istasyonu gibi ze-min cilası ve havalandırma kokuyordu. Ürkütücü ve acımasız bir havası vardı. Böylesine temiz bir yerin geride kalan mağa-rayla yan yana olmasında insanlık dışı biçimde adaletsiz bir şey vardı. Ryan, "İşte burada," dedi.

Preston, bir astronot gibi sallanarak onları yürüyen merdi-venlere doğru takip etti dengesizce. Yukarı doğru olan seyahat-leri gülünçtü. Pislik içindeki yüzleri açlıktan ve yorgunluktan buruşmuş, kıyafetleri yırtık pırtık olan bu çocuklar, yürüyen merdiven onları mutfak alışverişi yapacaklarmış gibi sakince yukarı çıkarırken şoke olmuş bir halde etrafa bakıyorlardı.

Üst katta resepsiyon alanı vardı.

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Hoyle.

Üzerinde telefon ve bilgisayar olan büyük, beyaz ve dışarı doğru kıvrımlı bir masa vardı. Neon gibi hafifçe parlayan masma-vi bir tabelada şöyle yazıyordu: *Eksen Altı'ya Hoş Geldiniz. Altında da, Adalet sistemi için teknolojik prototip oluşturma ve geliştirme.*

Bir bekleme salonu vardı. Sehpa ve rahat koltuklar. Mahkûm ticareti yapan bu tür bir şirkete paravan olmaya uygun ıslıl ıslıl, görkemli bir mekândı. Tıpkı akıl hastanesi gibi, altında yatan dehşeti gizlemeye yarayan sterilize ve suçtan azade bir yer. Yalnız burada hiç kimse yoktu. Burayı her kim inşa ettiyse so-rumluluğu almak için ortalarda görünmüyordu. Anlaşılan o ki kapanış, Kepler valfinin her iki tarafını da kilitlemek demekti.

Ryan eliyle işaret etti. "Çıkış yolu burası."

İlk başta mat siyah bir duvara doğru yürüyormuş gibi görünüyordu. Preston gördüklerini anlamlandıramadı. Sonra ileri doğru adım attıkça resepsiyon ışıklarının titrek yansımaları yer değiştirdi ve siyah duvara dair tüm algısı değişti.

Aslında o bir duvar değildi. Büyük cam kapılardı.

Dışarı bakmak, bildiğiniz her şeye dair düşünme biçiminizi değiştirmek gibiydi. Karşı yöndeki tren, istasyondan ayrıldığı için hareket ettiğinize inandığınız ancak tren gidip de etrafınızdaki platformlar olduğu yerde kalınca sabit bir nesne olduğunuzu anlamanız gibi. Preston bakakaldı.

Duymuş olduğu ses, şu derinden gelen gürleme denizdi. Dik faleze vuran dev dalgaların gümbürtüsüydü. Dışarıda fırtına vardı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, kavisli betondan yükleme alanını kamçılıyordu. Kamyon ya da arabalar için alanlar ve helikopter içinmiş gibi görünen bir iniş dairesi vardı. Ayırt etmek zordu çünkü geceydi. Dördü de avuçlarıyla kendilerine at gözlüğü yapıp yüzlerini cama yapıştırdılar. Dışarıda, giriş alanının ötesindeki süs çalları ve çimler, rüzgâr yeşil alana vurdukça kamçılanıyordu.

Onların ötesinde, mekânın etrafını çevreleyen parmaklıklar yükseliyordu. Kalın, dikey demirler, iletken teller ve kablolar, parmaklıkların elektrikli olduğu anlamına geliyordu. Preston daha da ötede, kadifemsi karanlığın içinde bir uçurum kenarı ve aşağıdaki kayalıkları döven su kütlesini seçebiliyordu.

Onların bulunduğu bina yerleşkesinin hemen karşısında, kısa bir koşu mesafesi ötede camla kaplı, içinde Ryan'ın söylediği valflerin olduğu ikinci bir bina vardı. Haklı çıkmıştı. Bir düzineydiler, hepsinin ışığı da yanıyordu. Kapanış henüz onlara ulaşmamıştı demek. Dışarı çıkış yolu olabilirlerdi. Ryan'ın gaza gelmesine şaşmamalıydı.

Tek yapmaları gereken kapılardan geçmenin bir yolunu bulmaktı.

“Burası Manchester değil,” dedi Preston, nefesi camı buğulandırıyor.

Alice alnını soğuk ve siyah yüzeye yapıştırdı. “Monte Cristo Kontu,” diye fısıldadı. Uzun zaman sonra söylediği ilk sözlerdi bunlar.

“Ne?” dedi Ryan.

Preston hatırlamıştı. “Adadaki hapishaneydi, değil mi?” Bir aralar okuduğu kitapta, Fransa kıyılarının açığındaki bir hapishane hikâyesi anlatılıyordu. Karanlığa doğru baktı.

Dışarısının Fransa olmadığından da epey emindi.

Ryan konuştu. Parmağını cama dayayarak, “İşte gitmemiz gereken istikamet,” dedi.

Bir sonraki eylem hızlı ve çılgıncaydı. Ryan geri dönüp uzun adımlarla resepsiyon alanını geçip masanın üzerinden atlayarak resepsiyonist sandalyesini aldı ve itekleyerek getirdi. Preston’ın tüm yapabildiği, Ryan sandalyeyi ki tekerlekli sıradan bir ofis sandalyesiydi, hayvani bir haykırışla balta gibi savurup cama sertçe çarparken izlemektir.

Metali kuş tüyüyle yamultmayı denemişti sanki.

Geriye doğru sendeledi ve sandalyeyi düşürdü. Plastik kaplaması paramparça olmuştu. Sonra tekrar savurdu. Sandalye cama değer değmez parçalara ayrıldı ve etrafa saçıldı. Ryan geriye kalan yamulmuş parçaları resepsiyonun zeminine attı ve ellerini dizlerine koydu. Zorlukla nefes alıyordu. “Bu kapılardan geçmenin bir yolu olmalı.”

“Bunlar elektrikli değil mi?” dedi Alice. Bakışları duvara monte edilmiş panelin üzerindeydi. Duvarda, omuz hizasında bir tuş takımı ve konuşmak için bir alan vardı. “Kodu falan mı var acaba?”

Kapıların yanındaki duvara gittiler ve yarım daire şeklinde sıralanarak gözlerini probleme diktiler. “Bu işlerden anlayanız var mı?” dedi Ryan.

Hoyle sırtıttı. "Yani," dedi. "Arabaları düz kontak yapma konusunda epey iyiyimdir."

Saatler sonra, sistemin Mercedes-Benz'den daha karmaşık olduğu açıkça anlaşıldı. İlk bir saat, bölmelerin altındaki duvara bir oyuk zinciri kazımak için kullandıkları aletleri kullanarak nöbetleşe çalışarak ön paneli yerinden çıkarmak için harcanmıştı. Sonunda başaran Ryan oldu. Tuş takımının muhafazasını açıp serbest bırakınca müthiş bir zafer çığlığı attı. Parmakları kanıyordu. Ön panelin altında lastik bir zar, anakart ve sinir sistemi kadar hassas, karmaşık kablolar vardı.

Hoyle dikkatle bakıp, "Ha siktir," dedi.

Bir sonraki saat Preston'ın hayatındaki en yavaş saatti. Dizleri ağrıdı, midesi guruldadı ve camın ötesindeki fırtına durmaksızın şiddetlendi. Resepsiyon alanını keşfederek zaman öldürdü. Telefonları kontrol etti; çalışmıyorlardı. Masanın gözlerini karıştırdı ve şık masaüstü bilgisayar çalıştırmayı denedi.

Boşunaydı. Ta ki manyetik bantlı küçük plastik karta kadar. Preston kartı resepsiyonist masasındaki çekmecenin en üst gözünde, arkalara gizlenmiş halde buldu ve çekti.

"Hey, Hoyle," dedi havaya kaldırarak. "Orada kart sokacak bir delik yok, değil mi?"

"Tabii ki yok," diye tükürdü Hoyle. Üstüne ter damlaları akıtarak sarı parmaklarıyla kabloları inceliyor, çekiştiriyor ve birbirinden ayırarak duvardaki köklerine doğru takip ediyordu. Preston morali bozularak kartı cebine attı.

Kırk dakika sonra Hoyle anakartı çıkardı, yine de bir kablo karmaşasıyla makineye bağlıydı. Konnektörleri ayırıp tekrar eşleştiriyor, künyesini eğreti bir bıçak olarak kullanarak plastik kabloların içindeki saf gümüşü çıkarıp telleri birbirine doluyordu.

Patlama olduğunda neredeyse iki saattir üzerinde çalışıyordu.

Bir şimşek çaktı ve duvardan parlak bir ışık bulutu fışkırdı. Hoyle oyuncak bebek gibi kolları yana savrulmuş, etrafa yayılan canlı beyazlıkta bir gölge şeklinde geriye doğru fırlamıştı. Sonra kendini yerde buldu ve yüksek sesli bir patlama oldu.

Elektrikler gitmişti. Erimiş plastik ve yanmış devrelerin berbat kokusu etrafa yayılmıştı. Sadece dışarıdaki ışıklar yanıyordu; yerdeki Hoyle'u ve başındaki Ryan'ı görmek için yeterliydi. Preston ileri doğru hareketlenince tanıdık olmayan madeni bir ses ile zangırdama duyuldu ve elektrikler geri geldi. Işıkların parlaklığı normalden üç kat daha az, solgun kırmızı renkteydi. Acil durum aydınlatması. Demek ki bir yerlerde jeneratör vardı.

"Hoyle?"

Yerdeki eleman hareketlendi ve sonra ayağa kalktı. Alice onu dengede tutmaya çalışıyordu. "İyiyim ben." Sesi sarhoş gibi çıkıyordu. "Çekil başımdan. Ben hallederim." Kırmızı ışık altında, yardım önerilerine omuz silkerek ilerledi. Elindeki yarıklardan çekinerek devreleri dikkatle inceliyordu. Nihayet, "İlginç," dedi.

Sonra baştan başladı; bu sefer daha yavaştı.

"Ne yaptığından emin misin?" dedi Ryan.

Hoyle döndü. "Artık biliyorum." Arapsaçına dönmüş konnektörlere bakarak parmaklarını esnetti. "Ya bu kapıdan geçeceğiz ya da bu iş beni öldürecek," dedi duygusuzca. "Hazır mısınız gençler?"

"Son bir diyeceğin var mı?" dedi Ryan.

Hoyle ona ortaparmağını gösterdi ve işine döndü. Bir süre sonra aradığı şeyi bulmuştu. "Tamam o zaman," dedi kesin bir yargıyla. "Hadi gidelim."

Eşofmanlı çocuk eserinin üstüne son bir kez eğilirken diğerleri çıt çıkarmadan izlediler. İçinde hiçbir korku belirtisi yokmuş gibi görünüyordu. Sanki öyle de, böyle de fark etmez-

miş gibi. Bir şeyi başka bir şeye dokundurdu. Bir şey çatırdadı ve klik sesi geldi.

Derken büyük cam kapı açıldı.

İçeri rüzgâr doldu ve daireler çizerek hücum edip yerleri yağmurla süpürdü. Deniz, çatırdayan çalılarının üstünde bir hayvan gibi kükredi. En yakında olan Ryan, fırtınanın gücüyle geriye doğru sendeledi.

"Aman Tanrım!" dedi Alice yavaşça.

Hoyle, gizli bir akıntıya kapılan kâğıt gemi gibi ileri çekilmişti neredeyse. Preston aylardır ilk kez temiz hava soluduğunu sandı. Dışarı, fırtınaya çıktı. Kıyafetleri kanat çırpma hareketiyle zayıf bedenine çarpıyordu. Ryan da onu takip etti.

Hava sıcaktı ve tuzlanmış gibiydi. Preston, fırtına saçlarını sırlıslıklam edip gözünden yaş getirirken kendini dengede tutmak zorundaydı. Yükleme alanını geçtiler. Suyun pırıltısı betonda dalgalandı ve ayaklarının altındaki ızgaradan akıp gitti. Preston'ın ayakkabıları hemen sırlıslıklam olmuş ve kıyafetleri üstüne yapışmıştı. Denizle çevrelenmişler gibi görünüyordu. Gerçekten de Alice'in kitabındaki adadalarmış gibi her yönden kükrüyordu. Yerleşkenin üstündeki elektrikli teller, ıslak rüzgârda dalgalanıyordu.

Ryan ikinci binadaydı artık, cam kapıları incelerken kafasını hafifçe öne eğmişti. Deniz tekrar patladı ve o güçle yer yerinden oynamış gibi geldi. Camın diğer tarafında açık ağızlarıyla kompartımanlar duruyordu. Işıkları enerjik biçimde yanıp sönererek titreşiyordu. Preston'ın aklına modem ışıklarını getirdiler, hani şu güçlü bir bağlantı kurulduğu anlamına gelenleri. Hoyle, künyesinin keskin ucunu cam kapıların kenarında gezdirerek bir açıklık arıyordu. Kapılar bu sefer daha hafif, daha ince ve daha az korunaklıydı ama içeri girmek için bir yol görünmüyordu. Ryan avaz avaz küfrederek camı yumrukladı.

Derken Preston bulmuş olduğu kartı hatırladı. Elini cebine daldırdı, bir yandan da kapının etrafındaki duvarları kontrol ediyordu.

Ve işte oradaydı: Açılır kapanır plastik bir hazneyle yağmurdan korunmuş, duvara monteli bir kart okuyucu. Preston ileri doğru adım attı. Nefesini tutmuş bir şekilde yağmurdan ıslanmış kapağı kaldırıp kartı okuyucudan geçirirken Hoyle bile dişlerini birbirine geçirmiş, sırtıyordu.

Kapılar tıslayarak birbirinden ayrıldı. Kısmen nefeslerini tutup kısmen rahatlayarak, kısmen de korkarak tek tek içeri girdiler.

İçeride hava kuruydu ve küf kokuyordu. Köşelerde toz birikmişti. Makinelerin arasında gelişigüzel dolaşmış eski bot ve ayak sürüme izleri vardı. *Personelin kapanıştan önceki son kontrolleri,* diye düşündü Preston.

Hoyle heyecandan yerinde duramıyordu. Gözlüğünü kontrol edip başının üstüne koyarken, "İşte bu kadar," dedi. "İşte eve giden yol. Bunlardan biri bizi eve götürebilir. Hemen gidebiliriz, değil mi?" Valflere doğru gitmeye başladı. Valflerin çağılıya benzeyen zayıf gürültüsü, uçuşunun kenarına vuran suyun titreşimi gibiydi. "Geri döndüğümde ilk iş olarak biraz yemek araklayacağım," diyordu ağzı kulaklarına vararak. "Dayanamıyorum. Hadi ama. Çıkalım artık buradan. Hangisini seçiyoruz?"

Ryan başparmağını ısırarak dikkatle makineleri inceliyordu. "İlk önce bizi nereye götüreceklerini çözmeliyiz ve güvenli olduklarından emin olduğumuzda, insanları gruplar halinde buraya getirmeliyiz. Her şeyin yolunda gideceğini varsayarsak, eğer içlerinden yalnızca biri bizi eve götürecektir olsa bile insanları yirmişerli gruplar halinde getirirsek ilk partiyi oldukça çabuk yollayabiliriz. Sonra oradan devam ederiz."

"Unutma, önce çocuklar," dedi Alice.

Hoyle yere tükürüp başını salladı. Gözleri koyulaşmıştı ve

şüpheli bakışları tekrar geri gelmişti. "Önce çocuklar mı? O insanlara hiçbir borcum yok," dedi sarı parmağıyla Eksen Altı yönünü göstererek. "Lanet olsun, onları tanımıyorum bile."

"Sakin ol Hoyle," dedi Alice.

"Ben buradan gidiyorum. Faulkner ne anlatıyordu? Bütün öncülerimiz ölmüş müydü? Tamam, artık yeni çılgınkutuları-mız var ve yalan söylediğini kanıtlamamız gerek, öyle değil mi? O zaman adamın benim. Diğer tarafa geçiyorum." Hoyle avuçlarını açtı ve alaycı bir şekilde omuzlarını silkti. "Anao-kulu işletmiyoruz Wilde. Kusura bakma ama başlarım şimdi çocuklara."

Alice Ryan'a baktı, gözleri sağduyu için yalvarırcasına fal taşı gibi açılmıştı. Ryan bir omzunu kaldırdı ve gücünü toplayamıyormuş gibi bir-iki saniye baktı. Sonra konuştu. "Chowdhury'ye kalsa aşağıda bekliyor olacaktık ama bu mantıksız. Yiyecek gelmezse hepimiz öleceğiz." Saçlarını geriye doğru yatırdı. "Ellwood her şeyi ince eleyip sık dokuma konusuna takmış durumda. Hoyle'un dediği gibi birinin önden gitmesi lazım. Neden o olmasın ki?"

"Tanrım, Ryan!"

Buraya kadar, diye düşündü Preston. Eğer bu çılgınlığı durduracaksa şimdi yapmalıydı. Shade ne demişti? *Gittiğin yer ciddi bok gibi derinde. Geri dönmekte acele edersen krize girersin.* Hoyle ve Ryan, Manchester'daki bir sokak arasında titreyerek ölürken bulacaklardı kendilerini. Veribantlarından bahsetmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Sırt çantasını omzundan savurarak indirdi. "Dinleyin," dedi. Ryan dinlemedi. Hoyle birinci valfin basamaklarını yanılamıştı bile. Preston, "Dinleyin," diye bağırды.

Hoyle döndü. Gözlüklerini takmıştı, canavar gibi görünüyordu. "Ne var?"

Ryan eliyle sakalını sıvazladı ve yorgunca gözlerini kırptı. "Başka kötü haberlerin de mi var Faulkner?"

Preston, "Karşı tarafa canlı olarak geçemezsiniz," dedi.

Hoyle, insanın kanını donduran fesat bir sesle gülmeye başladı. "Öyle deyip duruyorsun yeni çocuk ama burada kalıp açlıktan ölmeyeceğim."

"Yine de bir yol var," dedi Preston. Çantasını kaldırmış, bir ödül gibi havada tutuyordu. Hoyle durdu. Ryan sessizdi. "Bunları takarsanız." Preston'ın kalbi sallanan sandalye gibi çarpıyordu. "Bant gibi kolunuzun etrafına takacaksınız. Bana da gece bekçileri söyledi. İçlerinde ölmenizi engelleyen küçük bir ilaç kesesi var."

"Neyin peşindesin Preston?" Ryan ellerini ceplerine sokmuş, şüpheyle çantaya bakıyordu.

Preston, "Veribantları," dedi. "Yanımda birkaç tane var." *Birkaç mı? Tanrım. Bu gerçeği eğip bükmenin korkunç bir yolu.*

Hoyle, "Veribantları," dedi ruhsuzca. "Bir noktada bundan bahsetmeyi düşünüyor muydun acaba?"

Ryan elini uzattı. "Görelim o zaman."

Preston zorlukla yutkundu. Bir tarafı bunu yapmamak için çıldırıyordu. Hepsini öylece veremezdi. Bir tane Alice için, bir tane Ellwood için ve lanet olsun, *bir tane de kendi içindi.* Ryan hesapta yoktu. Bantları teslim etmesinin mümkünatı yoktu ama en azından gösterebilir, şansını dener ve bu işi durdururdu.

Preston çantanın ağzındaki ipleri gevşetti ve açarak elini içine daldırdı. Eline gelen montu geçti, valfleyken taktığı gözlükleri de ve...

Siktir.

Tekrar kontrol etti. Montu çıkardı. Hoyle iğneleyici bir şeyler söylüyordu ama onu duymadı bile. Gözlükler yere düştü ve tekrar elini daldırdı, telaşlanmıştı. *Aman Tanrım.*

Midesinden bedenine buz gibi bir panik dalgası yayıldı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Veribantları gitmişti. Yüz ifadesinden herkes ne olduğunu anlamıştı. Preston panikle ağlamamak için direndi.

"Eh," dedi Hoyle. "Niyeyse hiç şaşırmadım. Siz?"

Preston bir süre ne olduğunu anlayamadı. Onları sürekli yanında tutmuştu. Ellwood'a gösterdiğinde de ellerine vermediğinden son derece emindi.

Preston, "Birisi onları yürütmüş," dedi. Grup çatlayıp bölünmüş, birbirine saldırıyordu. Açlık böyle şeyler yapardı. *Kim yapmıştı? Belki Ellwood? Pek mantıklı değil. Orada başka kim vardı? Chowdhury? Lewison?*

Hoyle lakayt bir küstahlıkla, "O zaman burada durmak için bir sebep göremiyorum," dedi. "Ben kaçar."

Ardından birinci valfin açık ağzına giden son basamakları da tırmandı.

Sonraki birkaç saniye karıştı.

Duyulan ayak sesleri sadece Hoyle'unkiler değildi. Preston'ın farkına varması biraz zaman aldı; başka biri daha yükleme alanını geçiyordu. Koşan botların ritmik sesi, valflerin uğultusu ve yağmurun tıkırtısının hemen üstünden duyulabiliyordu.

İlk dönen Preston oldu.

Fırtınanın içinde bir figür vardı. Uzun boylu, güçlü bir kız. Bu Ellwood'du. Şiddetli yağmura karşı başını öne eğmiş, kan kırmızısı jeneratör ışıklarına karşı bir silüet. Söylediği gibi peşlerinden gelmişti. Preston umutlarının canlandığını hissetti.

Kapıların arasında açmış oldukları aralıktan süzüldü. Su damlacıkları koyu renk tenini boncuk boncuk sarmış, yüzünden geriye doğru ittiği saçları arapsaçına dönmüştü. Bölmelere tırmanın ardından zorlukla nefes alabiliyordu. Preston'ın geriye doğru ona baktığını gördü. "Eksen Altı mı?" diye başladı ama olan biteni görünce duraksadı.

Alice de görmüştü. "Hoyle, hayır!" diye çığlık attı ve birden koşmaya başlayarak valfin merdivenlerini bir sıçrayışta tırmandı. Preston'ın, bunun Alice'in kendisine inandığı anlamına

geldiğini idrak etmek için çok kısa zamanı oldu. Çantasını bırakıp o da koşmaya başladı. Ryan merdivenlerde Hoyle'un peşindeydi.

"Hoyle!" diye bağırdı Ellwood. "Bekle!"

MABET'in bodrumunda, valfi harekete geçiren kolu çevirmeden önce kapısını kapatmıştı Preston. Etraf titreşmeye başlamadan önce hareketli bir mekanizmadan gelen tık sesi duyulmuştu ancak bu sefer işler farklıydı. Valfin kapısı yarısına kadar bile kapanmamıştı. Preston koşarken içeriden gelen metalik yankı sesini duyabiliyordu. "Soğuk burası."

Alice valfin kapısında artık, kapısını çekiştiriyordu. Ellwood da oraya varmak üzereyken bir itiş kakış başladı. Ryan, Ellwood'u geri iterek, "Bırak gitsin!" diye haykırıyordu.

Ellwood onun kollarının altından sıyrılarak kapanmakta olan kapıya ulaştı ve Hoyle'u dışarı çekmeye çalıştı.

Preston olay yerine vardığında Ryan önünü kesit. "Bırak gitsin!" diye bağırdı tekrar ve öfkeyle ona tosladı. Preston, Ryan'ı yakalayıp kenara itmeye çalıştı ve ikisi de yere düştü. Ryan'ın kolları Preston'ın beline dolanmıştı. Dirsek ve dizlerini yere sürüp morartarak birkaç defa döndüler. Metal basamakların dibine çarptılar. Sonra birbirlerinden ayrılarak dizlerinin üstünde durdular. Kızgın ve burnundan soluyan Ryan bir hamle yaptı ama ıskaladı. Preston bir yumruk savurdu ve temas eder etmez çatırtısını hissetti. Karşılığında da karnına sert bir darbe aldı. Preston soluksuz kalarak 404 olmuştu.

Yukarıda, valfin ağzında kapı hâlâ açıktı. Ellwood kendini kapıya takoz yapmış, Hoyle'un kapatmasını engellemeye çalışıyordu. Derken her şey bütünüyle daha beter oldu. Valfin çıkardığı ses değişti ve derinden gelen uğultu, daha çok gırtlaktan çıkan bir kükremeye dönüştü. Hoyle lanet olası şalteri indirmiş olmalıydı.

Valf sanki bir şekilde hızlanıyormuş gibi bulanıklaştı ve titredi. Preston gözlerini kırpmıyormuş gibi zorunda kaldı. O halüsina-

tif etki geri geliyordu. O açlık, uykusuzluk. Valfin sesi tuhaf bir çığlığa ulaştığında kapısı hâlâ açıktı ve Ellwood yarı içeride, Hoyle'u dışarı çekiyordu. Ellwood geriye doğru fırladı ve sertçe yere düştü.

Kendini ilk toparlayan Alice oldu. Yarı açık kapıyı kontrol ederek içeri baktı. Büyük bir umutsuzlukla iç çekene kadar bir-iki saniyeliğine korkutucu bir sessizlik oldu. "Burası boş!" diye diye bağırды sesi titreyerek. "Gitti. Tanrım. Dışarı çıktı. Artık özgür."

Hayır. Öldü. Ama Preston Hoyle için endişelenmiyordu artık. Ellwood için kaygılanıyordu. Şalter indiğinde neredeyse içeri girmiş durumdaydı.

Yanına diz çöktü ve ona masanın üstünde yatan çocuğu anımsattı ansızın. Hani şu Esther'ın getirmiş olduğu çocuğu. Midesini bulandıran panik duygusuyla mücadele etti ve parmaklarını esneterek düşündü. En yakındaki doktor neredeydi? Peki ya en yakındaki hastane? Preston, hayat öpücüğü verip veremeyeceğini merak ederek eğilip iyice yaklaştı ama Tanrı'ya şükür, nefes alıyordu. Duyabiliyordu. Yaklaştı. Nefesi kesik kesik ve şiddetliydi. Göğsüne dokunduğunda açık avucunun altında kalbinin tekleyerek attığını hissedebiliyordu. Belki de daha önce görmüş olduğu çocuktaki gibi kriz ve titremeler başlıyordu. Takırdayan dişler, titreyen kaslar. Ancak bu farklı görünüyordu. Gevşemiş ve sakindi. Hayattaydı.

Ryan da Preston'ın dirseğinin dibindeydi şimdi, sonra Alice de geldi. Üçü birden Ellwood'un üstüne eğilmişti. Ryan boynuna dayadığı iki parmağıyla nabzını ölçüyordu. "Hayır, hayır, hayır," diyordu kısık ve boğuk bir sesle. Alice sessizdi, yüzü bembeyaz olmuştu ve dudağını ısıırıyordu.

Preston, Ellwood'un başını tutup kendi ellerinin tersiyle geçici bir yastık yaparak, "Kurtarma pozisyonu," dedi. Ryan'ın yanında yarım şişe su vardı, onu içirmeye çalıştılar ama çenesinden aşağı döküldü ve boğazının alt kısmında, esmer tenin-

deki küçük çukurda bir gölcük oluşturdu. Ryan alçak ve sakinleştirici bir ses tonuyla konuşarak onu uyandırmaya çalıştı. Uyanamazdı. Nefes alıp verişi kesik kesik ve sarsıcı bir hal aldı. Esmer yüzü anormal şekilde solgundu ve nabzı zayıftı.

Preston birdenbire bütünüyle yıkıldığını hissetti içten içe. Bu işten kurtulmanın yolunu görebilmiş olmasını sağlayan Ellwood'du. Ateş ve öfkeyle geri dönüp Armstrong'u alaşağı edebilecek olan oydu. Onsuz tüm avantajları buhar olup uçmuştu. Geriye bu işten sağ çıkmak kalmıştı sadece.

Onu hastaneye yetiştirmek zorundaydı. Bu da valflerden tekrar geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu da bir şekilde veribantlarını geri alması gerektiği anlamına. Bunun için Ryan'la Alice'in yardımına ihtiyacı vardı ve yardıma ikna etmek için de onlara her şeyi anlatmalıydı. Lanet olası her şeyi.

İki şey yapmalıydı: şu kısa mesaj meselesini açıklığa kavuşturmak ve veribantlarını izah etmek. En sonunda her şey ortaya çıkacak ve Alice'le Ryan en küçük zerresine kadar ondan nefret edebileceklerdi ama en azından bu iş bitmiş olacaktı.

Titrek bir nefes aldı, yüzü alev alev yanıyordu. "Söylemem gereken bir şey var."

Alice saçlarını yorgun bir şekilde şapkasının altına tıktırdı. "Plan yapmamız lazım."

"Öncelikle ikinize de söylemem gereken şeyler var."

Ryan, Ellwood'un nabzını kontrol ediyordu. "Ne gibi?"

"O mesajı gönderen bendim."

"Hangi mesaj?" dedi Alice.

"Telefonunu bizde unutmuştun," dedi Preston. "Ve Ryan sana mesaj yollamıştı. Ben de cevap yazdım." İzlemesi dehşet vericiydi. Alice bir tür kafası karışıklıktan dehşete düşmeye, oradan da küplere binmeye doğru yol aldı. "Hataydı," diye devam etti. "Gönderir göndermez anlamıştım. O yüzden buraya geldim, özür dilemek için." Preston bu işten sıyrılamayacağını biliyordu. Alice gergin, sert ve soğuk bir şekilde baktı.

Ryan'ın kafasında da taşlar yerine oturmuştu artık. Suratı kapkara oldu ve karşısındaki kişiyle arasına mesafe koymak isteyen birinin yapacağı gibi başını arkaya attı. "Tanrı aşkına

Faulkner," dedi dudaklarını bükerek. "İğrenç herifin tekisin sen."

"Öyle bir amacım yoktu."

"Hayır, bok gibi de vardı. Yardım istemek için mesaj yolladım. Mesajı gördün ve cevap yazdın." Ses tonu kabaydı artık. "Bizi ayırdın."

Alice ona öyle yoğun bir tiksintiyle baktı ki dayanması çok zordu. Arkadaşlığını sonsuza kadar kaybetmişti. O kadar ağır ve derin bir utanç içindeydi ki sanki iskeleti gibi sert ve kalıcı bir parçasıydı artık. *Her şeyin canı cehenneme.* "Bir şey daha var." Sonra öylece konuşmaya başladı. Shade'in gösterdiği her şeyin üzerinden geçti. Bantlar ve nasıl çalıştıkları, mikroçip, iğneler, ilaçlar, kapanış. Eğer bantları bulmasına yardım ederlerse üç kişiyi nasıl dışarı çıkarabileceği. Ellwood ve iki kişiyi daha. İkisi de onu müthiş bir nefretle izlediler ama dinlediler en azından.

İlk önce Alice konuştu. İsteddiği için değil, yalnızca durumu ortaya koymak için. "Üç tane," dedi. "Aşağıdaki çocukların bazıları on üç yaşında falandır. Üç tane yetmez."

"Biliyorum," dedi Preston. "Ciddi bir karar."

Ryan burnundan soluyarak, "Ciddi bir karar mı?" dedi. İstirap içindeymiş gibi görünüyordu. Çuvaldız yutmuş gibi her adımda acı veren suçluluk duygusu onu da sarmaya başlamıştı muhtemelen. Ellwood'un zarar görmesi Ryan'ın suçuydu sonuçta. Burnundan soluyarak, "Kahretsin. Ciddi bir karar gerçekten de. Ve diğerleri farkına vardığında Faulkner, ciddi bir karardan daha fazlası, bir savaş olacak."

Preston gözlerini sildi. Hasarı minimuma indirgemenin bir anlamı yoktu şimdi, işleri gerektiği şekilde halletmeliydi. "O üç bandı geri almamız lazım. O zaman Ellwood'u hastaneye götürebilirim. Armstrong'u indirebilecek tek kişi o ve hasta." Preston güçlkle yutkundu. "Bu da demektir ki bir kişilik daha yer var. E, kim olacak?"

Ryan'la Alice birbirlerine baktılar. Alice yanaklarını şişirip derin bir nefes verdi. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama konuşmadı.

"Neden sen?" dedi Ryan.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ellwood'u hastaneye ben götürürüm. Alice'le ben hallederiz. Sen burada kalır ve savaş çıkmasını önlersin. Kulağa nasıl geliyor Faulkner?" Cevap bekleyerek gözlerini dikip kötü kötü baktı.

Preston suratını buruşturdu. "Yok artık."

"Daha iyi bir bahane bulmalısın."

"Kesin şunu," dedi Alice.

"Olmaz. Duyalım bakalım ne diyecek. Görünüşe bakılırsa Faulkner her şeyi planlamış." Preston kısmen açlıktan olduğunu tahmin etti, midesi kendi kendini öğütüyormuş gibi hissediyordu, kısmen de uykusuzluktan ama ansızın tek hatırlayabildiği ahlak dersinde yapmış oldukları bir aktiviteydi. Şöyle bir şeydi: Hayali bir sıcak hava balonunun yakıtı bitmekte ve yere düşmektedir. Balondaki on yolcu da yere düşünce yaşanacak sert çarpışmanın etkisiyle ölecektir ama işte püf noktası. Eğer altı kişi aşağı atlayıp kendi canlarına kıyarsa, geriye kalan dört kişi zarar görmeden havada süzülerek yere inecek kadar hafif olacaktır. Balonda bir avukat, bir doktor, bir uyuşturucu bağımlısı, bir futbolcu ve kimi diğer insanlar vardır. Hangilerini intihar etmeleri için cesaretlendirirdiniz ve neden diye sormuştu öğretmen.

Preston üstüne hiç düşünmemişti. Şimdi, ölmekte olan bir kızın yanına çökmüş ve kafasının içinde uğuldayan panik duygusuyla cebelleşirken bunu düşünmüş olmayı diledi. Shade'i, hangardaki çalışma odasını, gözlük ve malzemeye dolu depoyu düşündü. "Salak salak konuşma Ryan. Ellwood'un hastaneye gitmesi gerek. Yani kesin gidiyor. Benim de olmam lazım çünkü Shade'i tanıyan benim. Diğer veribantlarını nerede tut-

tuğunu biliyorum. Daha fazlasını nereden alabileceğimi biliyorum. Bu yüzden ben, o ve bir kişi daha olmalı.”

Preston cevabı beklemedi. Onun yerine dikkatlice Ellwood’u kaldırdı. Yukarı kaldırınca kızın kalbinin kendisinin üstünde attığını hissedebiliyordu. Hantal ve sakarca bir andı. Kız uzun ve güçlüydü ama bacakları işe yaramıyordu. Bir-iki saniyeliğine onu oyuncak bebek gibi tuttu. Sonra kolunun altından girip dik durmayı başardı.

“Onu nereye götürüyorsun? Valfler bu tarafta,” dedi Ryan.

Preston başını salladı. “Nereye gittiklerini bilen var mı? Geldiğim valfin oraya gitmem gerek.” Ağırlığının altında debelenerek Ellwood’u tekrar yukarı kaldırdı.

Düşünceli bir sessizlikten sonra Ryan da ona katıldı.

Valflerin yanından ayrıldılar ve Ellwood aralarında sıkışmış halde yavaşça geri, rüzgâr ve yağmurun içine, Eksen Altı’nın kırmızı ışıklarına doğru ilerlediler.

Aralarında Ellwood’la yürümek zor ve yavaştı. Tuzaklıkapılara doğru inmekse çok yıpratıcıydı. Bölmeden, aşağıdaki pis kokulu karanlığa indirirken Ellwood’un ağırlığını aralarında paylaşarak, Eksen Altı’nın beyaz ve temiz mekânını yavaş ve dikkatlice terk ettiler. Hava sıcak ve ağırdı, üstelik ekşi ter kokusu her yanı sarmıştı. Cehenneme inmek gibi bir şeydi. Ryan, ayak bastığı yeri sağlamlaştırırken terliyor ve küfrediyordu. Sonra bir eliyle duvara oyulmuş kireç taşı oyğun kenarını sıkıca tutarken diğerini Ellwood’u tutmak için kaldırdı ve Preston’a seslendi. Preston, elleri kızın koltuk altlarında, Ellwood’u yukarıdaki tuzaklıkapıdan aşağı doğru indirdi. Ryan kızı duvara yapıştırdı. Preston ayağını aşağı sallandırıp basacak yer buldu ve Alice’in duvardaki deliklerin yerleriyle ilgili yönlendirmesine uyarak beraber yavaşça aşağı kaydılar. Zeminin ağır ve rutubetli karanlığında üçü de çöktü. Preston’ın vücudundan ter boşanıyordu ve tozdan öksürüyordu. Açlıktan o kadar zayıf düşmüştü ki Ellwood’u yere bırakmak zo-

runda kaldı ve titreyen elleriyle terli yüzünü silerek oturdu. Alice kasvetli bir sessizliğe gömülmüş, tırnaklarına bakarak düşünüyordu.

“Ben kalırım,” dedi Ryan sonunda. Yüzü sıva tozu ve ter karışımıyla kaplanmış, saçları bembeyaz olmuştu. “Elimizde kalan yiyeceğin kontrolünü sağlayabilirim ve...”

Preston başını salladı. “Kalan yemekler çoktan bitmiş olur.”

Ryan çatlak dudaklarını yaladı ve duyduğu acıyla irkildi. “Ee, dönmen ne kadar sürer ki?”

Söylemesi zordu. MABET’e çıkar, Shade’i bulur ve yardım isterdi. Shade ne yapacağını bilirdi. Sonra veribantlarını alıp büyük kaçış için doğruca geri dönebilirdi. *Eğer kapanış olmazsa.*

Bir kere dışarı çıktıktan sonra valfler artık çalışmazsa ne olacaktı? Ya hiç geri dönemezse ve kalan herkes sonsuza kadar geride kalmış olursa ne olacaktı? Düşüncesi bile fazla geldi. Preston kalbinde tuhaf bir çarpıntı duydu ve bayılma hissine kapıldı. Eğer yakın zamanda yemek yemezse...

“Dönmen ne kadar sürer?” Bu defa soran Alice’ti.

“Tam olarak bilmiyorum. Belki bir gün.” *Armstrong’un fişi çekmiş olmadığını varsayarsak.*

Alice parmaklarını birbirine geçirdi. Sonra, “Ben kalırım,” dedi.

“Mümkünatı yok,” dedi Preston.

Fakat Alice devam etti. “Küçüklerin güvende olmasını sağlayabilirim. Ben kalacağım.”

“Benim kalmam lazım Al,” dedi Ryan. Şefkatle baktı ona. “Bütün işi berbat eden benim. Ben kalacağım.” Alice uzun süre onun bakışlarına karşılık verdi. Yüz ifadesini okumak olanaksızdı.

Preston, “Saçmalık bu,” dedi. “Daha elimizde veribantları bile yok.” Ayaklarının üzerinde doğrulmak için inleyerek çabaladı. Bacakları ve sırtı ağrıyor, midesi eziliyordu. Ellwood, Chowdhury ya da Lewison’dan biriydi. Öyle olmalıydı

çünkü bantların varlığından haberdar olan yalnızca onlardı. Ellwood'a gösterirken onları vermediğinden emindi...

Derken birdenbire her şey yerli yerine oturdu.

Lewison... Bu işi yapan oydu. Bisiklet çalmakla ilgili ne demişti? *Ellerim bu konuda hızlıdır. Bazen karşı koyamıyorum.* "Lewison yaptı, piç," diyerek tükürdü Preston. "O yürüttü. Hadi bakalım. Eğer Lewison'ı bulabilirsek hâlâ şansımız var demektir."

Leş kokulu koridorun son bölümü neredeyse bir asır gibi geldi. Geri döndüklerinde avlu canlıydı, havada panik vardı. Yiyecek ve su, avlunun ortasında yığılmıştı. Chowdhury de oradaydı. Kalan konserveleri ve şişe paketlerini açıyor, bir grup çocuk da ona yardım ediyordu. Gruplar karman çorman sıralar oluşturunuyorlardı ama gözler koridora çevrilip de mahkûmlar onların döndüğünü görünce sıradan ayrıldılar.

Ellwood'u bir adım daha taşıyacak güçleri kalmamıştı ve avluya girdiklerinde Preston dizlerinin titrediğini hissetti. Durduramıyordu ve dik durmakta zorlanıyordu. Kızın topallıyormuş gibi görünen bedenini indirmek zorunda kaldı. Gücü tükenmişti. Kalabalık toplanırken Ryan kızı yere koydu. Sonra hızla sorular gelmeye başladı. Ne olmuştu? Ölmüş müydü? Canavarlar var mıydı? Çılgınkutu onu yemiş miydi? Çıkış yolu var mıydı? Hoyle nerelerdeydi?

Sonunda hikâyeyi aralarında paylaşarak idare ettiler. Sesleri çatlaktı ve çoğu zaman kalabalığının kayboluyordu. Biri si yarım şişe su uzattı ve paylaşarak içtiler. Yavaşça konuşuyor, sözcüklerini dikkatle seçiyorlardı.

Preston, Ellwood'u kalabalığın ittirmesinden koruyarak, "Hâlâ hayatta," dedi. "Ama ona yardım bulmak için çabalamalıyız."

Ryan, Hoyle'un ortadan kayboluşuyla ilgili yorgun bir şekilde hesap veriyordu. "Valften geçti," diye bitirdi. "Bir daha geri döneceğini sanmıyorum."

Preston, "Lewison nerede? Onu gören oldu mu?" diye sordu. Cevap alamadı. Omuz silkmeler ve sessizlik. Çocukların çoğu sıska ve mahvolmuş gruplar halinde yiyeceklerin başında bekliyordu. "Lewison nerede?" dedi tekrar.

Derken bir grup çocuk toplanan gruplardan ayrıldı aniden ve koridora yöneldi. Bir tanesi kucak dolusu konserve kutusu, bir diğeri su taşıyordu.

Ryan onları görünce, "Durun," dedi. "Bu hiç de iyi bir fikir değil. Burada kalmalıyız."

En arkadaki çocuk döndü. Çizilmiş gözlükleri ve yara bere içindeki zayıf suratıyla Fox'tu bu. Longsight Gençliği. "Bizi mi durduracaksın?" Diğer çocukların bir kısmı da izliyordu artık. Böyle bir şey dün, Ellwood hâlâ ortalıktayken olamazdı. Kurallar ve âdetler vardı, gidebileceğin yerler, yasak bölgeler.

"Gidemezsiniz," dedi Ryan.

Preston, "Valflerden geçemezsiniz," diye destekledi. Bu işi kontrol altına almaları lazımdı. Grup tekrar durdu. Dördü de döndü, neredeyse dinlemeye hazır gibiydiler.

Ryan, "Doğru söylüyor," dedi. "Valfler Ellwood'u neredeyse öldürüyordu. Dışarı çıkamazsınız."

"Seni patron yapan biri olduğunu hatırlamıyorum," diye alay etti Fox.

Preston, "Bekleyin..." diye söze başladı. Başka şeyler de söyleyecekti ama valflerin olduğu odanın kapısının arkalarından kapandığını hatırladı. Kart cebindeydi.

Ancak onlara söyleyemeden başka bir şey oldu.

Bu sefer yiyecek ve suyun başında bir karışıklık vardı çünkü sabit ve sakin bir ses tonuyla konuşmakta olan Chowdhury bağırmaya başlamıştı. "Hey!" diyordu. "Bir dağıtım şeklimiz var. Hey!" Preston arkasını dönmeden önce neyle karşılaşacağını biliyordu. Artık patron yoktu, kavga başlıyordu.

Longsight Gençliği valflere doğru çekip gitti. Ryan onları takip etmeye başladı ama sonra durakladı ve kalabalık vahşi

bir şekilde dalgalanmaya başlayınca Ellwood'u korumak için geri döndü.

"Sakin olun!" diye şansını denedi Preston. "Bir dakika durun!" Ancak iki yanından erzaka doğru akan, kimisi itekleyen kimisi umutsuzca ileri atılan sert omuz ve dirsek kalabalığı tarafından yutuldu. Alice'in bağırarak bir şeyler söylediğini duyabiliyordu. Chowdhury, "Geri çekilin!" diyordu.

Preston gruplaşmalar ve dağılmalar arasında Lewison'ı bulmaya çalıştı. Ondandır hiçbir iz yoktu. Yakınlarında birisi yere yıkıldı ve bir başkası da onun üzerine düştü; ayakları birbirine dolanmıştı. Zemine yakın bir yerde bir çığlık duyuldu; çocuğun biri suratına bot darbeleri yiyor, üzerine inen bacağı tutup kendini kenara atmaya çalışıyordu.

Preston iterek kendine kalabalığın kenarına kadar yol açtığında kaos çıkmıştı. Avlu, haykırarak yer değiştiren grup kümelerinden ibaretti. Mekânın ortasının karşısında, Chowdhury ve Alice'in olduğu yerde, yarı su şişelerinden kabarık bir leke vardı. Yarılmış ve sızdıran su şişeleri etrafa saçılmıştı. Yiyecek için de aynısı geçerliydi. Kutular ve paketlerce malzeme yırtılıp dökülmüştü. Gruplardan biri, teneke kutu tablasının plastik ambalajını yırtıyor, yiyeceklere ulaşmak için bağırarak itişiyorlardı.

Uygarlığın kökü yalnızca bir öğün derinliktedir.

Alice izdihamın arasından çıktı, saçlarından sular akıyordu. Elinin tersiyle kanayan burnunu sildi. "Ne yapacağız? Delilik bu!"

Kalabalıkta dalgalanmalar ve yer değiştirmeler oluyordu. Bir grup, boş teneke kutuları saldırganları engellemek için fırlatıyordu. Başka bir çete geri çekilmiş, ele geçirdikleri kapalı su şişelerini sürüklüyordu. Üçüncü bir ekip gözlüklerini takmıştı; kendilerini insan dışı varlıklara çevirmişlerdi. Ryan ortaya çıktı, ellerini Ellwood'un koltuk altlarından birleştirmiş, onu çekiyordu. Kızı sessiz bir köşeye yerleştirdiler. Biri ona su verdi ama içemedi. Nabızı yine zayıflamıştı.

“Lewison’ı bulmam lazım,” dedi Preston.

“Yardım edeyim,” dedi Ryan. Alice, Ellwood’un yanında kaldı.

Preston yolunu kaosun içinden geçirerek yüzleri kontrol etmeye başladı. Grubun biri dışarıda oturmuş, bezgin bir korkuyla olan biteni izliyordu. Bazı küçük, sıska çocuklar, mini mini sürüngen oğlanlar kavgaların gidişatını takip ediyor ve sonra bir kutu yiyecek ya da bir şişe su araklamak için hızla koşturuyordu. Bir ekip takım halinde çalışıyordu. İki ya da üç koşucu, köşelerden birini işgal etmiş gruba ganimetleri taşıyordu. Daha önce ayaklar altına alınmış olan çocuk kendini kurtarmıştı. Tişörtü dökülen sulardan sıırılsıklamdı ve minik göğüs kafesinde bot izleri vardı.

Görünürde Lewison’dan hiçbir iz yoktu.

Preston salonu taradı ve ona umutsuzca omuz silken Ryan'ın bakışlarını yakaladı. Bir önceki gece Ellwood ve çetesiyle oturmuş olduğu köşede Chowdhury'yi gördü. Birkaç kutu konserve için fırtına koparan vahşi kalabalıktan uzakta olacağı bir yol seçerek o tarafa doğru gitti. Midesi, soğuk çorba ve konserve patatesmiş gibi görünen yemeklerin kokusu ve görüntüsüyle gerilmiş, ağrıyordu. Çocuğun biri kamburu çıkmış şekilde konserve kutularından birinin üstüne eğilmiş, titrek eliyle içindekileri atıştırıyordu hevesle.

Preston, erzak bitince kimi mahkûmların neler yapabileceğini düşünmek istemedi ancak Lewison'ı bulamaz ve bantları geri vermesi için konuşamazsabunu öğrenmiş olacaktı. Düşüncesi dehşetle kıvrınmasına neden oldu. Kavgadan uzak durarak hemen oracıkta kendine bir söz verdi; eğer Armstrong'dan bu işin öcünü alma şansını yakalarsa o öcü alacaktı.

Preston geldiğinde Ryan çoktan Chowdhury'nin yanına varmıştı. Çocuk, Preston onu son gördüğünden bu yana daha çok dayak yemişti. Gülümsemeye çalıştı ama dudakları yarıldı. Şişmiş ve kapanmış olan gözünü gösterdi. "Bazı insanlar hiç laf dinlemiyor," dedi açıklama olarak. "Hepsini bölüştürmenin matematiksel olarak basit bir yolu var ama onları ikna etmem

lazım," dedi suratı gölgelenerek. "Ryan da bana Ellwood'dan bahsediyordu. Nasıl oldu?"

"Hastaneye gitmesi gerek."

Chowdhury başını ellerinin arasına aldı. "Biliyorsunuz, Longsight Gençliği'yle ilgili kaygılanmakta haklıydı. Üzerime cullandılar." Sağlam olan gözünü sildi ve bekledi. "Onsuz ne yapacağız?"

"Chowdhury. Dinle, bak bu önemli. Lewison nerede?"

Kaşlarını çattı. "Sizden hemen sonra o da gitti."

Preston'ın kalbi uzun, yavaş bir düşüşe başladı. "Nereye gitti?"

"Ellwood icabına bakayım diye erzakı bana bıraktı. Onunla meşguldüm. Sanırım Lewison başka bir şey gelmiş mi diye yiyecek valfine bakmaya gitti."

Ryan, "Peki o zamandan beri onu bir daha gördün mü?" diye sordu.

Chowdhury başını salladı. "Siz geldikten kısa bir süre sonra ortalık karıştı. Ben..."

Ryan gözlerini kapadı ve nefesini verdi; sakin, bezgin ve dışarı doğru bir nefes. Sonra, Preston'ın bir süredir sessizce gelmekte olduğunu hissettiği, Ellwood'u geri taşıırken onu rahatsız edip içini kemiren o soruyu sordu. "Faulkner," dedi Ryan. "Lewison bantların nasıl kullanıldığını biliyor mu? İğneler, kolun üst kısmı, bana anlattığın o tür şeyleri filan?"

Preston ne kadar çabalarsa çabalasın neler söylemiş olduğunu hatırlayamadı. Üstelik anlatırken Lewison'ın tam olarak nerede olduğunu da hatırlamıyordu. Preston göğüs kafesinde bir boşluk hissetti. Eğer Lewison bantların nasıl çalıştığını biliyorsa artık burada bile olmayabilirdi. Gönülsüzce onayladı başıyla. "Galiba," dedi.

Chowdhury, "Neler oluyor?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

* * *

Kavga sonunda yatışmıştı. Preston avlunun karşı tarafındaki valf odasına doğru yöneldi. Chowdhury, yiyecek valfinin orada olduğunu söylemişti. Lewison orada bir yerlerde olabilirdi.

Preston ayakta duran tek kişiydi. Şu televizyonda yer alan, Birmingham, Londra, Paris ve hatta Manchester'daki ayaklanmalarda olduğu gibi ne kadar aç, ne kadar umutsuz ya da suistimal edilmiş olurlarsa olsunlar, kalabalığın tüketebileceği enerjinin bir sınırı vardı ve bir yerden sonra kavga etmeyi sürdüremezlerdi. Avlunun ortası, döküntü alanının etrafı boştu artık. Etrafa saçılanlar açık alanı kirletmiş ve avlunun kenarlarında yer alan gruplar halindeki aç çocuklar, korunabilmek için birbirlerine sokulmuşlardı. *Olup biten her neyse*, diye düşündü Preston, *bu onun son aşamasıydı*.

Üstelik artık veribantları da gitmişti ve o da diğer herkes gibi mahkûm durumundaydı.

Kendini avlu boyunca yazı odasına doğru sürükledi. Onun da ötesinde hemen hemen yirmi dört saat önce ortaya çıkmış olduğu valf odası vardı. Şimdiden ömür boyu hapis cezası gibi gelmişti.

Yazı odasına giden kısa koridora doğru yöneldi. Tam sağa dönüp loş valf odasına girerek manasızca Lewison'ı arayacaktı ki halüsinasyonlar başladı. Açlık ve uykusuzluk yine numaralarını sergiliyorlardı. Bu sefer sesler vardı. Aslına bakarsanız, bir sürü yankılanmanın takip ettiği tek bir ses. Tanıdık bir sestiyayrıca. Yazı odasından geliyordu.

"Açık planlı ve tavanları yüksek devasa bir odadayım," diyordu. "Karşı duvarda acayip işaretler, terkedilmiş mahkûmların ümitsiz karalamaları var. Buralardaki yazı yazma yeteneği düşük görünüyor."

Her şeye rağmen, Preston kalbinin kabardığını ve umudun yükseldiğini hissetti. Gülmeye başladı; kendini durduramıyordu. Gözlerini silmek zorunda kaldı. Yazı odasının kemerli girişine doğru yürüdü.

İşte orada, Elliot Mason telefona bir şeyler söylüyor ve ıslıl ıslıl gözlerle etrafını inceliyordu.

"Mace," dedi Preston. Mace döndü ve birden otuz iki dişini göstererek sırtmaya başladı. Gözlükleri hâlâ duruyordu. Onları yukarı, saçlarına doğru kaldırmıştı ve veribandı da hâlâ kolundaydı. Gerçekti. Preston'ın dizlerinin bağı neredeyse çözülecekti ama kalbi dopdoluydu. "Ne işin var burada?"

Mace telefonunu çenesine dayayarak, "Meslektaşım Preston Faulkner da hazır bulunmakta," dedi. Sonra birdenbire ciddileşerek ekledi. "Beni Shade gönderdi. Kapanış başladı ve hızla ilerliyor. Tüm valflerin bugün içinde kesin olarak kapanacağını söylememi istedi. Yiyecek valfleri bile." Başıyla valf odasını işaret etti. "Oradakilerin çoğu çoktan öldü. Ben senin gibi MABET'teki valften geldim ama cidden çok az zamanımız kaldı adamım. Shade elinden geldiği kadar uzun bir süre açık tutacak ama artık her an çevrimdışı kalabilir."

Demek buraya kadarmış. Bütün valfler kapandı. Artık yemek bile gelmeyecek. Tam da düşünmüş olduğu gibi. Armstrong yüz tane çocuğu ölüme mahkûm etti. "Mace," dedi Preston. "Tanrı aşkına bana yanında veribandı getirdiğini söyle."

Mace omzundan bir çanta indirdi. "Herhalde."

Preston neredeyse ağlayacaktı. "Kaç tane?" Sesi vıraklama gibi çıkmıştı.

Mace, "Bende bir tane var," dedi koluna pat pat vurarak. "Ve üç tane daha. Sen, Alice, Ryan. Hallolmuş bil. Onlar nerede? Harekete geçmemiz lazım."

Siktir, siktir. Preston dişlerini gıcırdattı. *Ellwood* için de bir tane gerekli. Birisi arkada kalmak zorunda.

"Sorun ne Press?"

Preston yutkunmaya çalıştı ama boğazı zımpara kâğıdı gibiydi. "Bizimle geri gelmesi gereken biri daha var. Durumlar biraz karışık."

* * *

Her Şeyden nce Ellwood, Ryan ve Alice'in, dikkatleri üzerlerine toplamadan avluyu boydan boya geçmesi gerekiyordu. Botlarının ucu arkalarındaki kan ve su birikintisinde çizgi halinde izler bırakır halde Ellwood'u aralarına alıp daha önce yaptıkları gibi çekiştirerek götürürken neredeyse imknsızdı bu. Őüpheci gözler onları takip etti. Preston, yakında Longsight Gençliği tayfasının geri döneceğini biliyordu. Valflere giden yoldaki son kapıyı geemeyeceklerini anlayacaklardı. fkeden kuduruyor olacaklardı.

Yazı odasında Alice, Mace'e sarıldı ve ağladı. Preston, Ellwood'u birkaç saat önce lider olarak konuştuğu duvarın dibine bırakınca Mace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ryan, Mace'in elini sıktı ve garip bir şekilde başlarından geçenleri anlattılar: Kısa, duygusuz ve korkudan epey uzak hikâyeler. Herkes onun getirdiği suyu dolaştırıp titrek bir huşu içinde çikolatayı paylaşırken Mace, telefonuna bol bol sesli notlar aldı. Preston ne yapması ve ne kadar çabuk yapması gerektiğini prova ederek korkudan yanıp tutuşmamaya çalışıyordu. Veribantları ve gözlükler. Doğruca valflere. Herkes dışarı. Sanki mümkün değilmiş gibi hissetti ama olmak zorundaydı; herkesi buradan uzaklaştırıp zgr kılmalıydı. Üstelik sonra bir de Armstrong vardı.

"Ben kalacağım," dedi Alice bitirdiklerinde. "Bu konuyu Ryan'la da konuştuk ve kalıyorum."

Preston kalbinin teklediğini hissetti. Bunu tek başına yapamazdı. "Hayır," dedi. "Lütfen."

Ryan boğazını temizledi. Alice'in yakınında, ayakta duruyordu; tıpkı bir zamanlar okulda oldukları kadar yakın. "Onun için geri geleceğim."

"Sen geri gelene kadar Chowdhury'nin yanından ayrılmayacağım," dedi Alice gülümseyerek. "Karar verilmiştir."

Preston konuşmak istedi ancak Alice ona bir daha bakmadı.

Artık onu arkadaşlıktan feragat etmişti ve Preston bunun bedelini ödemek zorundaydı.

Valf odasının içi karanlıktı ama valflerden biri nefes alıyordu ve ışığı zayıfça parlıyordu.

Preston ferahladı. Mace önlerine düşüp onları valfin yanına götürdü ve sonra arkasını dönüp çantasını açtı. Veribantlarını dağıtırken, "Bunları sıkıca kolunuzun üst tarafına takın," diye açıkladı. "Üstünde iğneler var. Canınızı yakacak. Bok gibi de kaşındırıyor."

Ryan kaşlarını çatmıştı; bileğinin üstünden çekiştirdiği cırt cırtl bantlarla uğraşırken küfretti. "Soktu beni."

"Aynen," dedi Mace. "İyi haber. Acıyı hissetmen lazım."

Preston bantlardan birini Ellwood'a taktı. Kolunu kaldırarak bandı yerine itti ve sıkılaştırdı. İğneler kolunun üst kısmındaki esmer tenini delince nefes alıp verişinde bir canlanma oldu ve Preston bunun iyi bir şey olduğunu tahmin etti. Bandı kontrol etti. Yüzünü onunkine yaklaştırarak alnından aşağı gözlüklerini taktı dikkatlice ve sonra onu valfe doğru taşıdı. Kollarındaki şekli hem merak uyandırıcı hem de tanıdık bir his veriyordu. Mace peşlerinden geldi. Alice geride kaldı; Ryan ona sarılırken gözleri yaşlarla dolmuştu. Preston ona biraz zaman verdi. Ryan sarılmayı bırakarak Alice'in ellerini eline aldı ve yumuşak ve alçak sesle bir şeyler söyledi. Sonra yüzünü kompartıman sırasına çevirdi.

Yiyecek valfi, MABET'tekinden farklıydı; daha küçük ve eskiydi. Işıkların düzeni diğerleri gibi değildi. Binanın yukarı kısmındaki valflerin büyük, parlak ekranları vardı. Bütün o yanardönerli titreşim ve göz kırpmalar falan. Fakat bu yaşlı canavarda kapının solunda yer alan kör bir lamba vardı sadece; canlı olduğunun tek göstergesi olan oval bir parlaklık. Alice ağlıyordu artık. Preston gözlüğünü kontrol etti ve ileri doğru bir adım attı; karanlık kompartımana girmeye hazırdı.

Ayrılmaya işte bu denli yaklaşmışlardı.

Sonra karanlıkta biri belirdi, gölgeden müteşekkil bir şekil. İleri doğru bir adım attı; çocuk bir deri bir kemikti. Güçlü omuz ve kollar, kısa, kızıl saç, küçük, siyah gözlerin üstündeki gözlükler. Arkasında, karanlıktan üç silüet daha çıktı. Geri dönmüşlerdi.

“Pekâlâ,” dedi Fox. Konuştuğunda sesi testere gibi çıkıyordu. Sözleri nedense sorudan çok tebliğe benziyordu. “Kart hangi piçte?”

Preston herkesin kendisine bakacağını biliyordu.

Ryan, Ellwood'un baygın vücuduna bakarak bilinçsizce ondan tarafa doğru kaşlarını kaldırdı, kazara bir ele verişti bu. Alice gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşetle ona bakıyordu. Longsight Gençliği her iki yanında kümelenmişti.

Diğer taraftan Mace'in neler döndüğünden haberi yoktu ve olan biteni çenesine dayadığı telefona kaydediyordu. "Az sayıdaki mahkûm arkadaş bize katıldı."

Fox, yeni gelene baktı. "Sen de kimsin lan?"

Mace boş boş konuşmaya devam etti. "Bir çeşit manyetik karta sahip olduğumuz gibi yanlış bir izlenimleri var."

"Mace," dedi Preston. "Tanrı aşkına sus."

Fox dişlerini göstererek, "Yeni çocuk," dedi. "Tüm gözler senin üzerinde." Elini uzatıp parmaklarını gererek avucunu açtı. "Gönder gelsin."

Preston'ın düşünecek vakti yoktu. Midesi suda seken bir taş gibi yerinde zıpladı. "Benim bir şeyden haberim yok."

Fox güldü. "Yok ya," dedi sertçe. Bunun üzerine adamlarından birine döndü ve fare suratlı bastıracak bir çocuk liderinin bakışını işaret fişeği olarak algıladı. Çocuk Alice'i yakalayıp kollarını arkadan kısırarak aşağı bastırdı ve kızın bileklerini tek elinde toplayarak ezdi. Alice irkildi ve nefesi kesildi. Yüzü

korkuyla doldu. Fox leş gibi tırnaklarıyla dişlerini karıştırdı. "Kartı ver piç."

Preston elini kaldırdı. "Anlaşıldı. Tamam. Dur." Ryan'a anlaşılabileceğini umduğu bir bakış fırlattı. Valf, arkalarında birkaç adım uzaklıktaydı. Çok yaklaşmışlardı.

Ellwood'un nefesi zayıf ve kesik kesikti. Preston, dikkat çekmemeye özen göstererek kanca haline getirdiği parmağıyla veribandını kontrol etti. Ryan o kadar alçak sesle bir şeyler fısıldadı ki Preston duyamadı. "Ne yaptığını sanıyorsun?" gibi bir şey miydi? Güvenoyu olmadığından bok gibi emindi.

Ancak Preston başka çıkar yol göremiyordu. Ayağa kalkıp numaradan ceplerini karıştırarak, "Belki burada bir şeyler vardır," dedi.

"Düzeltilme," dedi Mace telefonuna doğru. "Görünüşe bakılırsa, bahsi geçen kart sahiden de meslektaşım Preston Faulkner'daymış." Başını kaldırıp Fox'a baktı. "Siz benim kusuruma bakmayın."

Mace, Preston'ın bakışlarını görünce biraz bozuldu. Preston salak salak kotunun ceplerine vurarak vakit kazanmaya çalışıyordu. Kartı çıkarıp havaya kaldırdı. "Şanslı günündesin." Sesi yankılandı. Kendini hazırladı. Bundan sonra olacakların çoğu canını acıtacaktı. "Yakala." Bileğini savurarak kartı bir yay çizecek şekilde başlarının üstüne doğru fırlattı.

Fox gözleri havada, dönüp duran kartın nereye gideceğini tahmin edemedi.

İşte bu Preston'ın ona doğru koştuğu ve onu büyük bir güçle yere devirdiği andı. Bıçağın Fox'un arka cebinde olduğunu biliyordu. Boğuşarak bıçağı almayı başardı ve uzaklara fırlattı. Daha sonra Longsight Gençliği de olaya dahil oldu. Alice'i bir kenara attılar ve dişlerini gösterip şiddetli tekmelerle kavgaya daldılar. Artık Ryan da aralarındaydı. Mace telefonuna yorum yapmayı bırakmış, bir ragbi oyuncusunun topa koşması gibi er meydanına koşuyordu.

Bazı okul kavgaları göstermelidir. Arkadaşının zaptettiği bir çocuk, "Bırak beni. Gel lan buraya. Kimsin lan sen?" gibi şeyler söyleyerek şov yaparken, diğer çocuk abuk sabuk konuşup kalabalığı tahrik eder. Bazı kavgalar hızlı ve onur kırıcıdır. Tam yerine oturmuş iki ya da üç yumruk ve bir kafa darbesiyle çocuklardan biri fena halde benzetilmiş olur ve geri çekilir. Bazı kavgalarsa tamamen alt alta, üst üste; kim kime, dum dumadır. Beden eğitimi dersinin soyunma odası kavgaları gibi dişler, saçlar ve yumruk sallamanın bile zor olduğu dar bir ortam.

Bu kavga sonuncusuna benziyordu.

Preston biliyordu ki işin püf noktası karşıdakine yakın durmak, sıkı güreşmek, gözlerini korumak ve piçlerin gözlüğünü kırmadığından emin olmaktı. O da öyle yaptı. Yerde, Fox'la birlikte dönüp duruyorlardı; tekmeler havada uçuşuyordu. Ryan'sa yakınlarda bir yerde, çocuğun birine sopa çekiyordu. Alice, Fox'u onun üzerinden almaya çalışıyordu. Mace, "Dev gereksiz," diye bağırdı ve birinin burnuna yumruk attı. Preston, Fox'un onu boğmasından kurtulmaya çalışarak sert ve hızlı yumruklar savurdu. Hiçbiri kimseye değmedi. Birisi saçına asılıyordu. Arkaya doğru bir dirsek çıkardı; bu sefer birine değmişti. Birinin burnundan çok fena bir kırılma sesi geldi ve biri acıyla bağırdı. Preston kim olduğunu görmedi.

Çok geçmeden Fox'un elleri boğazındaydı. Başparmaklarını soluk borusuna bastırıyordu. Sırtkan ağzından akan büyük bir tükürük Preston'ın suratına inmek üzereydi. Derken Fox kayboldu; Ryan onu künyesinden tutmuş, öfkeyle haykırıp yumruklayarak geri çekiyordu. Alice deli gibi tekme atıyor, yerdeki Longsight Gençliği üyesi küfredip lanet okuyordu.

Herkes aklını kaçırmıştı. Mağara onları hayvana dönüştürmüştü.

"Hadi gidiyoruz!" diye bağırdı Mace. Gözlüğünü takmış, haykırıyordu valfin kapısında. Preston, fare suratlı çocukla

yumruklaşıyordu ve çenesine sağlam bir tane yerleştirmişti. Derken arkasında biri belirdi; kollarını başının etrafına dolamış, çeviriyordu. Görüşü bulanıklaştı. Mace'in, "Gidiyoruz. Çabuk ol!" diye bağırdığını duydu.

Alice ona yardım ediyordu şimdi. O olduğunu biliyordu çünkü aldığı darbenin üzerine birisi, "Orospu," diye haykırıyordu.

Mace'in bağırışlarına Ryan da katılmıştı artık. "Press! Hadi! Alice, koş. Kaç!"

Preston, arkasından çekiştiren çocuktan, yüzüne dirsek atıp kurtularak valfe doğru geri çekildi. Alice de serbest kalmış, burnu kanayarak geri çekiliyordu. Longsight gençleri yere serilmişti. En azından iki tanesi.

"Alice, kaç!" diye bağırdı Ryan. "Git! Chowdhury'yi bul. "

Alice yüzünü sildi, rasgele elini salladı ve sonra arkasına dönüp koşmaya başladı.

Ryan, Ellwood'u valfin eşiğinden içeri doğru çekiyordu. Mace kapıda durmuş bağıyor, eliyle gelmelerini işaret ediyordu. Preston koşmaya başladı. Bin yıl sürmüş gibiydi, sanki yapış yapış bir sıvının içinde depar atmaya çalıştığı bir rüyadaydı. Sonra ayakları birbirine dolaştı ve düşerken dizleri soyuldu. Tekrar toparlandı.

Artık kapıdaydı. İçeride turuncu bir ışık yanıyordu ve o kadar soğuktu ki arkadaşlarının nefeslerinin buğulandığını görebiliyordu. Yerde Ellwood'u gördü, Ryan gözlerine gözlükleri yerleştiriyordu. Mace şalterin başındaydı. Kapıyı kapatmak için arkasına döndü.

Fox ve bıçağıyla burun buruna geldi.

"Siktiğimin kılını bile kıpırdatma piç," diye bağırdı ağzından salyalar saçarak.

Preston donakaldı. Yüreği ağzına gelmişti. Mace şalteri şimdi, kapı yarı açıkken bile indirebilir ve üçü birlikte eve gidebilirdi. Kendisi yarı baygın şekilde dışarı fırlar ve Fox onu deşerdi.

Onun yerine Fox daha ilginç bir şey yaptı. Eleman bir süreligine duraksadı, bıçağı indirdi ve gözlüğünü burnunun üstüne doğru kaldırdı. "Beni de içeri alın. Sizinle gelmeme izin verin." Preston'ın nutku tutulmuştu, söyleyecek kelime bulamadı. Alnından sürekli kan geliyordu, bu yüzden sürekli gözlerini silmek zorundaydı. Yeniden rüyada olup olmadığını merak etti. "Lütfen," dedi Fox, bıçak olan elini biraz daha aşağı indirerek.

Preston dudaklarını yaladı. Bir zamanlar, belki sadece birkaç gün önce doğru olanı yapardı. Çıkarıp karşısındakine vermeye hazır bir şekilde veribandına uzandı. Parmağıyla kenarından tuttu, cırt cırtın ayrılmaya başladığını duydu. Doğru olanın ne olduğunu biliyordu; bandı Fox'a vermeli ve kendi yerine onu yollayarak Alice'le kalmalıydı.

Ancak bunu yapmayacağını kavradı. İşler değişmişti. Balon tartışmasını hatırladı.

Sonra Fox'un gözlüklerine doğru bir yumruk attı ve çocuk valfin merdivenlerinde geriye doğru sendeleyip yere düşen bıçağı tıngırdayarak uzaklaşırken kapıyı kapattı.

"Hadi gidelim," dedi Preston.

Işık yanıp söndü ve valf nefes almaya başladı. Preston eliyle gözlüğünü yokladı. O garip his geri gelmişti; sanki ayaklarının altında yürüyen bant varmış gibi olan acayip bir hareket hissi.

Valf çalışıyordu.

Onları taşıyor, getirip götürüyor ve revolver topu gibi dönüp duruyordu. Işık korkunç bir şekilde pır pır edip duruyordu. Göz kürelerini yakacak kadar parlaktı. Preston garip bir şekilde deniz tutmuş gibi hissetti. Loş ışıktaki Mace'in hafifçe dengesini kaybederek Ryan'ın koluna tutunduğunu gördü. İkisi de ayakta giden tren yolcuları gibi bacaklarını açarak dengelelerini sağlıyordu.

"Berbat hissediyorum," dedi Ryan. "Olmadı mı hâlâ?" Elini karnına koydu. "Kusmak üzereyim."

"Bekle," dedi Preston. "Bir-iki saniye sonra bandı hissedeceksin."

Öyle olması için dua etti.

Gerçekten de bir-iki saniye sonra öyle oldu. Derilerini donduruyormuş gibi garip bir kasilma oldu. Sonra iğnelerin girişini hissetti. Kolunun üst tarafı birden buz gibi oldu. Tuhaf bir baş dönmesi hissiyle gözlerini kırıştırdı.

Mace irkildi ve elini bant olan koluna götürdü. Bir süre sonra, "Bitti, değil mi?" diye sordu. Bandı sökerken, "Evdeyiz," diye ilan etti.

Gözlüğünü çenesine doğru ilk indiren Ryan oldu; kapıyı açtı ve dışarı baktı. "Sessiz," diye tısladı. "Dışarısı karanlık." Bir an durakladı. "Değişik bir koku var ve tamamıyla sessiz gibi." Başını ve omuzlarını dışarı uzattı. "Burada kimse yok," dedi. Sonra dışarı çıktı.

Preston gözlüğünü yukarı doğru kaldırdı ve Ellwood'un üstüne eğilip dikkatlice onunkini de çıkardı. Kızın başı sarktı. Onu dışarı taşırlarken Preston arkadaşlarının koyu silüetini görebiliyordu. En uzunları olan Ryan, ellerini arkadan beline koymuş, bir şeyleri inceler gibi yukarı bakıyor; Mace'se telefonunu çıkarmış, sesli mesaj kaydediyordu. "Açıklaması zor," dedi resmi ve yavaş bir şekilde. "Burası..." Boğazını temizledi, bir anlığına telefonu indirdi ve sonra tekrar ağzına götürdü. "Burası olmamız gereken yer değil."

Ellwood'u, Preston'ın ceketini yastık yaparak soğuk ve sert beton zemine indirdiler. Nefes alıp veriş i zayıf ve titrekti. Durumu kötüydü. Ayakta durup nerede olduklarını anlamaya çalıştılar.

Valfe MABET'in bodrum katındaki uzun, duvarlarda ışıkları yanıp sönen teknolojik aletlerin olduğu, yüksek pencereli ve çukur bahçeye açılan ağır bir yangın çıkışının olduğu geniş mekândan girmişlerdi. *Ama burası? Böyle olmaması gerekiyordu.* Buz gibi ve sıkışık bir odada dikiliyorlardı. Tavan alçaktı ve yağmurun sesiyle takırdıyordu. Duvarlar sıvasız tuğladandı. Çıktıkları valf her yanı pasla kaplanmış, eski bir prototipe benziyordu. Kaba ve hantaldı. Solunda, üstünde buruşturulup etrafa atılmış solgun not kâğıtlarının olduğu bir masa, tekerlekli bir sandalye, boş bir evrak dolabı ve hat sesi gelmeyen (Ryan kontrol etmekteydi) bir telefon vardı. Mekânın karşı tarafındaysa streç filmle paketlenmiş, üzerinde konserve gıda ve su olan devasa ahşap paletler vardı. Yüzlerceydi. Konserve et, hazır çorba, patates, hepsi gönderilmek üzere paketlenmişti.

Erzak gönderilen valflerden biri olmalıydı bu. Esther, Blackstone Edge'de bir tane olduğundan bahsetmişti. Preston konuşacak gücü bulabildi. "Diğerleri çoktan kapanmış olmalı. Valf bizi açık olana yönlendirdi. Belki de açık olan son valf

budur.” Belki de borularda kapana kısılmadan birkaç dakika önce gelmişlerdi.

Karşı duvar, garaj kapısı gibi yerden tavana kadar kepenkle kaplıydı. Preston yan tarafında, duvarda yer alan düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. Belki de motoru çalışmıyordu artık. Preston ve Ryan kepengin altına ellerini sokmaya çalışırken Mace, Ellwood’un yanına çömelerek nabzını kontrol etti. Yukarı kaldırdılar ve kepenk zangırdarak tiz bir gıcirtı kopardı. Biraz oynamıştı. Mace de yardıma geldi.

“İşaretimle birlikte: Bir, iki, üç!” dedi Ryan ve tekrar yük-lendiler. Aşağı-yukarı otuz santimetrelik bir aralık oluştu. Sürünerek altından geçmeye yeterdi. “Bana biraz daha yer açın!” dedi nefes nefese. Preston ve Mace kepengi birkaç santim daha kaldırdılar, sonra birkaç santim daha. Eski, paslı bir kapıydı ve hareket ettirdikçe cıyaklıyordu. “Hey!” dedi Ryan, “Bakışlarınızı kaldırın dostum. Şu havayı içinize çekin! Çok güzel!”

Kepengin altından geçmiş, karanlıkta kaybolmuştu. Çömelip aralığa doğru eğildiğini duydular, omzu kepenge dayanmıştı.

“Neredeyiz?” dedi Preston. “Ne görüyorsun?”

Bir an sessizlik oldu. Sonra Ryan’ın sesini duydular. “Buna inanamayacaksınız.” Ellwood’u kontrol ettiler, sonra Preston ve Mace de karınlarının üstünde sürünerek dışarı süzöldüler.

Gerçek dünyaya geri dönmüşlerdi ve bu enfes bir şeydi.

Dikenli telle çevrilmiş bir otopark vardı. Asfaltı süpüren buz gibi ıslak rüzgâr, binanın yan tarafını dövüyordu. Hava temiz ve insanın dişlerini takırdacak derecede soğuktu. Uzakta, görünmeyen bir yerdeki otoyoldan trafik uğultusu geliyordu. Asma kilit ve gevşek bir zincirle kapatılmış bir kapı vardı ve bir de minibüs. İngiltere plakalı, jant kapakları olmayan beyaz bir Ford Transit.

Tel örgünün ötesi çayırlıktı. Blackstone Edge. Preston ileri doğru birkaç adım atıp manzaradaki koyu şekilleri izledi.

Tamam. Tanıdık, boş ve kasvetli Britanya çayırlarındaydılar. Binanın etrafında toplanmış az sayıdaki ağaç, çok geçmeden alçak, yamuk yumuk çalılara dönüşüyor, sonra süngersi turbalara* ve en sonunda da ıslak çayırlara açılıyordu.

Mace ansızın titreyerek omzunun dibinde belirdi. Sırtını yağmura vermiş, telefonunu çenesinin altına sokmuştu. "Gecenin köründe gizemli bir çayırkıstayız. Uzakta ışıkları parlayan bir şehir var. Durum itibariyle dünyanın herhangi bir noktasında olabiliriz. Hatta belki de uzak bir gezegene ayak basmış yabancılarız..."

Preston eliyle işaret ederek, "Orası Manchester," dedi.

Mace bir an için konuşmasına ara verdi ve iç çekti. Kaydına devam etmeden önce, "Meslektaşım Preston Faulkner da hazır bulunmakta," dedi. "Başka bir yerden geri dönüş yaptık. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama yemin ederim ki içeri girdiğim nokta burası değildi. Görünüşe bakılırsa şehrin altında bir çeşit tren çalışıyor olabilir ve biz de yüksek güvenli bir ulaşım sistemine denk geldik..."

Preston dudak büktü. "Hadi ama Mace. Biraz gerçekçi ol."

Mace ıslak parmağıyla sesli notun kaydını durdurdu. "Manchester'ın iptal edilen metro sistemini geliştirme planları efsaneye dönüşmüş durumda. Piccadily Bahçeleri'nin altında devasa bir çukur var. Çin Mahallesi'nin altında nükleer bombaya dayanıklı, uzunluğu on kilometreyi bulan tüneller var dostum. Yüzde yüz altmış ciddiylim." Gerçekten ateş saçan gözlerle Preston'a baktı. "Önümdeki manzarada, bulutların alt kısmında tüyler ürpertici ışık oyunları var. Elimdeki telefona bakılırsa saat sabaha karşı dört ama doğruluğundan emin değilim..."

Preston dönerek, "Shade'in yanına gitmeliyiz," dedi. Veribantlarındaki küçük ilaç keseciklerini düşünüyordu. Acaba bir kazadan sonra da uygulanabilir ve insanın iyileşmesine yar-

* Fosilleşmiş yosunlardan oluşan ve yanabilen bir toprak çeşidi.

dım edebilirler miydi? "Ellwood'a yardım edebilir." Parlak ve kaygan asfalttan geri döndü. Yerleşkenin sınırına doğru gidip yüzünü tel örgüye yapıştırarak etrafı inceleyen Ryan da geri dönüyordu. Elleri ceplerinde, kambur bir silüete benzemişti.

Preston başıyla minibüsü işaret etti ve "Sürebilir misin?" dedi.

İçeride, Preston Ellwood'un başını dikkatle tutarak kontrol etmek için eğildi. Korkutucu derecede hareketsiz görünüyordu. Yavaşça soluk alıp veriyordu ama nefesi yorgun ve tükeniyor gibiydi.

Ryan, "Beetham Kulesi'ni görebiliyorum," dedi masanın çekmecelerini boşaltırken. "Manchester şu tarafta, birkaç kilometre ötede."

"Onu Shade'e götürmemiz lazım," dedi Preston. "O ne yapılması gerektiğini bilir." Preston söylediklerine inanıp inanmadığından emin değildi ama yine de devam etti. "Sonuçta bize göz kulak oluyor."

Ryan homurdandı. "*Göz kulak olma* tanımın farklı sanırım. Çılgınkutuları yapan adam bu, öyle değil mi? Eğer kendisiyle karşılaşacak olursam daha çok onu dövme havasında olurum... İşte!" Çekmeceden çıkardığı bir grup anahtarı havaya kaldırarak döndü. "Şuna bakın!" dedi parmağında çevirerek. "Eğer bunlar dışarıdaki paslı tenekeye uyarsa hâlâ şansımız var demektir. Hadi gelin."

Minibüste dökülmüş benzin, soğutma sıvısı ve kimyasal madde kokuları vardı. Ön camın iç tarafı buzla kaplanmıştı ve Ryan ceketinin koluyla orayı ovmak zorunda kaldı. Nefesi buğulanmıştı. Preston, Ellwood'u kollarının altından nazikçe tutarak minibüse taşımaya yardım ediyordu. Mace'se botlarından tutmuştu. Kapıyı çekti ve çarparak kapandı.

Önde Ryan direksiyon ve emniyet kemeriyle uğraştı. Koltuklar yumuşaktı ve sigara yanıklarından delik deşik olmuş durumdaydı. Gösterge paneli toz içindeydi. Yağmur altında

kapıları açmaya çalışırken sıırıslıkam olan Mace, Ryan'ın yanına geçmiş, harita bulmak ve kimi temel yol tariflerini yapmak için telefonunu kullanıyordu.

Araç homurdandı, titredi ve sonunda canlandı. Sadece tek bir farı yanıyordu. "Tanrım," diye söylendi Ryan. "Hurdaya dönmüş bu. Hadi ama!" dedi vites dişlileri gıcırdarken. Minibüs isteksizce hareket etti.

Kapıları kapatmakla uğraşmadılar. Preston, engibeli bir hatta yavaşça ilerlerken arkalarında uzayıp giden yola baktı. Yol yüzünden zıpladıkça süspansiyonlar gıcırdıyordu. Çayırlıklar sanki yol, rotayı gizlemek için ikiye ayrılmış gibi her iki taraftan aşağı doğru iniyordu. Bazen, babası onu "tepele-re doğru" dedikleri arabalı gezilere çıkardığında, tesadüfen tek başına bir yapı fark etmiş ve ne olduğunu merak etmişti. Güneye yayın yapan bir televizyon direğinin istasyonu ya da su birliğinin çelik grisi çayırılık depolarından birinin yakınındaki ek binalardan biri olabilirdi ama onun dışında tepelerde vahşi doğa hüküm sürüyordu. Buralarda tel örgüyle çevrilmiş küçük bir yerleşke çok fazla dikkat çekmezdi. Yedek valf için muhteşem bir gizlenme noktasıydı.

Yolun son kısmı o kadar inceydi ki sanki yan taraftaki sazlıkların turba yığınlarına düşecekmiş gibilerdi. Ryan minibüsü birkaç kere stop ettirdi. Motor durdu. Küfrederek tekrar çalıştırdı. Çok geçmeden daha geniş bir yola –en azından kedi gözleri ve işaretler vardı– vardılar ve vadiden aşağı, kentin banliyölerine doğru ilerlemeye başladılar.

Zangırdarak sabit bir hıza eriştiklerinde Mace, "Ya polis çevirirse ne olacak?" dedi.

Preston babasını düşündü ve tüyleri ürperdi. "Buralarda devriye arabası olmaz."

Ryan elini kaldırdı. "Susun bir dakika." Yan aynaları kontrol ediyordu ve arkalarından yaklaşan bir çift farı farkettilerinde nefeslerini tuttular. Arkadaki araba onları geçene kadar

endişeli bir sessizlik ve sonra hızlanıp uzaklaşınca da rahatlama oldu.

Preston, "Sanırım durumu kötüleşiyor," dedi Ellwood'u kontrol ederek. "Acele etmeliyiz."

Çayırlardaki terkedilmiş kimi köyleri geride bıraktılar ve yerleşimler yoğunlaşmaya başladı. Eski fabrikalar ve tekstil atölyeleriyle birlikte, barlar ve postaneler görüldü. Ryan onları, toplu konut alanlarından geçirip şehre, çok katlı kulelere doğru götürürken kırmızı ışıktaki oturup motor sesini ya da antika silecek kollarının cıyıklamasını ve kaloriferin öksürür gibi çalışmasını dinlediler. Başlarda radyo çalışmadı, sadece tıslayıp çıtırdadı ama çayırılık alanlar geride kalıp şehir merkezindeki sokak lambaları ve reklam panolarına yaklaştıkça Mace, hiçliğin içinden yerel bir istasyon belirene dek radyonun düğmesiyle oynadı.

Sabah beş haberlerini yakaladılar. Preston dinledikçe günlerden çarşamba olduğunu anladı; pazar günkü ilk gece yürüyüşünden bu yana üç gün geçmişti. VDT'ye geçeli yalnızca yirmi dört saat olmuştu. Shade'in verdiği sürenin dolmuş olduğunu fark etti. Alice ve diğerleri, çıkışı olmayan bir pislik ve leş gibi bir koku içinde kapana kısılmıştı. Valfleri tekrar açmak zorundaydılar.

Aniden dikkati keskinleşti. Sunucu, "Kaybolan bir grup Manchester'lı çocuğu arama çalışmaları yoğunlaştırılıyor," dedi, sonu kötü bitebilecek hikâyeler için ayırmış olduğu kasvetli ses tonuyla. "Polis, hepsi de Millenium Quarter'daki aynı okula giden dört çocuğun yerini belirlemek için takip ettikleri ipuçları hakkında daha fazla yorumda bulunmaktan kaçındı."

"Meşhur olduk," dedi Ryan duygusuzca. Bir üst geçidin altından geçiyorlardı şimdi ve sokaklarda yaşam belirtileri vardı. Bir grup öğrenci sallana sallana Oxford Sokağı'ndaki yurtlarına geri dönüyor, taksi sırasındaki iki adam gülüşerek

birbirinin kollarını yumrukluyordu. Bir polis arabası, bir son-
raki ışıklarda çekip gidene kadar kanlarını dondurdu.

“Adalet Bakanı Christopher Armstrong, dün Manches-
ter’deki basın toplantısında liderlik yarışıyla ilgili soruları
doğrudan reddedememesiyle,” diye devam etti sunucu, “Yeni
Muhafazakâr Parti’nin taraftarları ve siyasetçiler arasında tar-
tışma yarattı.” Preston elini kaldırarak herkesi susturdu. “Bay
Armstrong’un günün ilerleyen saatlerinde Manchester’da
başlayacak olan parti kurultayında, yorumculara göre partiyi
bölecek bir hamle olan, adaylığını açıklayacağı söylentileri ya-
yılmaya devam ediyor. Asayiş ve düzen üzerine keskin görüş-
leriyle sağ görüşlü baskı gruplarının desteğini alan Bay Arms-
trong, bu akşamki açılış konuşmasında Birleşik Krallık’taki
ceza adalet sistemini güçlendirmek için cüretkâr teklifler sun-
maya hazırlanıyor.”

“Bu akşam,” diye tekrarladı Preston, sunucu başka bir
hikâyeye geçerken. Babasının da dahil olduğu parti kurulta-
yı hazırlıklarını tümünden unutmuştu. Politikacılar ve yaverleri,
muhabirler, TV kamerası ekipleri... Hepsi açılış konuşması için
toplanıyorlardı ve o da bu geceydi.

“Armstrong,” dedi Ryan, “Chloe’nin dediği adam mı? Hani
şu...”

“Evet,” dedi Preston, kızın başını dikkatle dizlerinin arası-
na yerleştirerek. “Babasını öldüren adam.”

Trafik ışıklarının birinde durunca silecekler cıyaktı ve
motor homurdandı. Mace, “İyi de ne yapabiliriz ki? Yani, sa-
dece biz?”

Preston düşünerek başparmağını ısır-
dı.

Öyle ya da böyle her şey bu gece bitmek zorundaydı. Sade-
ce nasıl olacağını bulması gerekiyordu.

"Haberlerde gördük," diye açıkladı Mace, Ryan araba kullanırken. "Ellwood'un babası Jacob Ellwood'un trafik kazasında öldüğüyle ve Armstrong'un soruşturmaya yardım ettiğiyle ilgili bir haber vardı..."

Preston sözü aldı. "Ama Ellwood kaza olmadığını biliyor ve işin iç yüzünü öğrendiğinden Armstrong onu VDT'ye yolladı."

"Yani biz de onu geri getirdik..." diye lafa girdi Ryan.

"Elimizde bir silah var," diye tamamladı Preston. "Ve güçlkle de olsa hâlâ hayatta. Eğer bir şekilde onu iyileştirip ayağa kaldırabilirsek..."

Ryan başıyla onaylayarak devam etti. "...bu Armstrong denen herifin piçin teki olduğunu ispatlamak için kullanabiliriz."

"Aynen."

"O zaman hastaneye gidelim. Salford Kraliyet ya da Manchester Kraliyet Hastanesi'ne götürürüz." Ryan rotayı hesaplayarak yan aynaları kontrol ediyordu. "Sonra şu söylediğin bantlardan biraz alır ve Alice için geri dönerim."

"Biraz yavaş ol," dedi Preston. Kolay cevap yoktu. Her şey bir kumardı. "Onu tanırlar, öyle değil mi?"

Mace durumu idrak ederek elini alına koydu. "Ellwood kayıp şahıs olarak aranıyor. Bütün gazetelere çıktı." Mace hikâyenin nasıl ele alındığını herkesten daha iyi biliyordu.

Kaybolduktan sonraki günler ve haftalarda onu yeterince takıntı haline getirmiş ve kantindeki herkesi can sıkıntısından gebertmişti. "Televizyon haberlerine falan çıktı hep. Ya hastane personeli onu tanır mı?"

"Aynen. Üstüne bir de polisler olay yerine damladı mı onu temelli kaybederiz." Preston, Ellwood'a baktı. Göz kapakları tuhaf bir şekilde kıpırdamaya başlamıştı. Hâlâ hayattaydı, en azından şimdilik. Fakat ne kadar zamanları kalmıştı? "İşte o zaman Armstrong'dan hesap soramayız," diye bitirdi. Ellwood'un ona her şeyi anlattığı geceyi düşündü. İçindeki o söndürülemez ateş, o intikam tutkusu. Öylece yok sayabiliyordu bunu? Onu hastaneye bırakıp iyileşmesini mi ummalıydı? Yoksa bunu erteleyerek onu öldürüyor muydu?

"Hadi ama beyler," dedi Ryan. "Çok fazla zamanım yok. Alice için geri dönmem gerek. Bir karar verin. Ne tarafa gidiyoruz?" Şehir merkezine yaklaşıyorlardı artık. Hava açıktı ve aydınlanıyordu. Çalışmaya başlamış bir otobüs onları geçti. Yanmakta olan iç ışıkları, başları önde, telefonlarıyla ilgilenen işçi kalabalığını aydınlatıyordu. Minibüs, Cross Caddesi'nin orta yerindeki trafik ışıklarında durdu. Açılmakta olan bir fırın, yeni gün için hazırlık yapıyordu. Bir kitapçının girişindeki rutubetli gölgelerde, adamın biri uyku tulumunun içinde döndü. Preston, Ellwood'un nabzını ölçtü; zayıf ama düzenliydi. Duyduğu endişe yüzünden göğsü sıkıştı. Ellwood ne olmasını isterdi?

"Hadi," diye ısrar etti Ryan. Trafik ışıkları yeşile dönmek üzereydi. "Çok vaktim yok."

Preston öne eğilip bir dönüşü göstererek, "MABET şurada, solda," dedi.

"Hastane işi ne olacak?" diye sordu Mace.

"Ellwood'un tanınmasını göze alamayız. Şimdilik idare ediyor. Öncelikle Shade'i bulmamız lazım."

* * *

Ryan, motoru tekleyen minibüsü yavaşlattı ve Back Half Moon'a döndü. İlerledikçe sarı far ışığında yıkanan her iki taraftaki duvar da yakın ve yüksekti. Aracın sesinin yankılanışı Preston'u gerdi. Şu anda yakalanmaları bir felaket olurdu. Ryan ara sokaktaki köşeyi dönüp aracı sağ taraftaki dar alana yanaştırdı ve minibüs yeniden stop edince çalıştırmaktan vazgeçip sert bir şekilde el frenini çekti.

Bahçedeki yerden aydınlatmaların, gün doğumu öncesi yaydığı parlaklıkta beyaza boyanmış cephesiyle MABET karşılarındaydı işte. Burayı tekrar görmek garipti. Back Half Moon Sokağı'ndan içeri adımını ilk attığından bu yana sadece üç gün geçmişti ve bu kısa zaman içinde tüm dünyası –sadece kendi dünyası değil– gerçekten *bütün dünya* bambaşka bir yere dönüşmüştü ve bu kısa yürüyüşü geri almanın yolu yoktu.

Mace bodrum kat kapılarını ve ardındaki valfi işaret ederek, "İşte içeri girdiğimiz yer," dedi. Manasız bir yorum gibi görünse de aynı zamanda bütünüyle şaşırtıcı ve garip bir şeydi.

Ryan, "Benim de. Sıraya sokulmuş çocukları gördüm," dedi. Gözlerinin önüne gelen saçları geri itti ve direksiyonun üstüne doğru eğildi.

"Shade'i bulmamız gerek," dedi Preston, Ellwood'un omuzlarını kavrarken.

Preston, minibüsten inmelerinden önce bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Çayırıltıdaki uyuyan valften dışarı çıkmış olmaları kötüye işaretti. Armstrong'un kapanış işlemlerini bitirdiği ve MABET'teki valflerin çoktan ölmüş olduğu anlamına geliyordu ancak Preston sessizce ve dikkatlice kapıdan geçip yalnızca birkaç gece önce Shade'in onu, gece bekçilerinin dünyasına soktuğu kapıya doğru yürürken karşılaştığı şeyi beklemiyordu.

Öncelikle kapı açıktı ve başıboş şekilde çarpıyordu. İçerideki asansör çalışmıyordu. Ellwood'la beraber merdivenleri çıkmak için uğraştılar. Aralarında sarkarken daha da ağır geldi,

taşıması zordu. Mace tekrar nabzını kontrol etti ama bulamadı ve telaşa kapıldı. Bu yüzden Preston eğilip kulağını, dudaklarına dayadı ve nefes aldığından emin olmak zorunda kaldı. Merdivenlerin başındaki kanatlı kapıyı omuzlayarak açtılar ve Preston sırtı dönük olarak mekâna girdi. Kasları yorgunluktan zayıf düşmüştü.

Antrepo içi boş bir midye gibiydi.

Ellwood'un ayaklarını tutmakta olan Mace, içeri girdiğinde neredeyse kızı düşürecekti. Sonunda, kalan son gücüyle Ellwood'u yavaşça yere bıraktı.

Preston uzun bir süre boyunca dizlerinin üzerinde kaldı.

Mace, yavaş ve küçük daireler çizerek yürüyüp elindeki gözlüğü boşluğa doğru sallarken, "Burada komple bir ofis vardı..." dedi. "Şurada sandalyeler vardı, burada da bir masa. Yiyecek otomatı nerede? Televizyonlar?"

Uzun süre kimse konuşmadı. Antreponun kirli camları, soğuk gün doğumuyla parladı. Daha önce mobilyaların olduğu yerlerde rengi atmış beton dikdörtgenler vardı. Hastaneyi es geçmiş, ağır hasta olan bir kızı onun yerine içinde hiçbir şey olmayan teknolojik alet antreposuna getirmişti. Bilgisayarlar gitmişti; televizyonlar, bilgi-işlem merkezleri ve dolaplar da. Veribantları gitmişti. Ellwood bu manasız yerde ölecekti ve Alice VDT'de kapana kısılmıştı.

Sinirden bağırıp gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu.

Ryan başı önünde, dizlerinin üstüne çökmüş, ellerini tozlu zemine yapıştırmıştı. Başını kaldırıp gözlerine inen saçları üfledi. "Peki bantlar nerede o zaman? Alice'i nasıl dışarı çıkaracağım şimdi? Orada ölecek Faulkner. Alice ölecek." Gözlerindeki yorgunluğu ovuşturarak uzaklaştırdı, tozdan suratı kirlendi.

Preston, gidişatı şu anda eline almazsa kimsenin almayacağını biliyordu. Kavga edip birbirlerini suçlayacak, sinirden

köpürüp burunlarından soluyacaklardı. Sonra öfkeleri dinecek ve oldukları yere yığılacaklardı. Anne babalarını ve polisi arayacaklardı; gözü yaşlı kavuşmalarla basın toplantıları olacaktı.

Bu şekilde bitemezdi. Orada, lanet olası bir adada Alice, Chowdhury, Gedge ve diğerleri. Armstrong, küçük deneyiyle ilgili kimse bir şey bulamasın diye evrakları yırtıp dosyaları yakar, hard diskleri iskartaya çıkarıp ofisleri boşaltırken yiyeceği tükenmekte olan ve birbirlerinin hastalığını soluyan koca bir çocuk güruhu vardı. Ryan basına demeç verir miydi? Peki Mace, hikâyesini anlatır mıydı? Preston yüzünü ekşitti. Yapsalar da bir şey fark etmezdi. Ellerinde kanıt yoktu. Gece bekçileri gitmişti. Mahkûmlar hiçbir şekilde eve dönemeyeceklerdi. Kim onlara inanırdı ki?

Üstelik konuşacak olursak, diye düşündü Preston, Armstrong korkunç şeyler yapabilir.

Düşüncesi bile kanını dondurmaya yetmişti. Armstrong gelip onları bulacak ve işlerini bitirecekti. Preston, parmaklarını boynunun esmer tenine bastırıp yaşam belirtisi ararken, Ellwood'un göz kapaklarının hafifçe titremesini izledi ve rüya görüp görmediğini merak etti. *Eğer yapabilse Ellwood ne derdi?* Armstrong'un neler yapabileceğini herkesten daha fazla biliyordu. Yüzlerini gizlemiş takım elbiseli ve eldivenli kiralık katiller, muhakkak onları yok etmek için gelirdi.

En kısa zamanda, belki de birkaç gün içinde Ryan'ın parçalanmış bedeni tırmanmayı planladığı kulelerden birinin dibine serilmiş olarak bulunacaktı. *Şehir kâşifliği akımı kontrolden çıkıyor. Talihsiz genç, trajik bir düşüş sonucu öldü.* Mace'inki kesin trafik kazası olurdu. Peki ya kendisi?

Preston kararını vermişti. Eğer şimdi harekete geçmezlerse ölümü bekliyor olacaklardı sadece.

"Dinleyin," dedi. "Bu işi hâlâ düzeltebiliriz. Daha her şey bitmedi."

Mace, "Bitti Press. Etrafına bir bak. Hadi eve gidelim," dedi.

"Hayır." Preston ayağa kalkmak için zorladı kendini. "Yapamayız. Armstrong dışarıda olduğumuzu öğrendiğinde peşimize düşecek ve bizi bulacaktır."

Mace tavana doğru baktı ve derin bir nefes verdi. "404 olduk." İçi açılıp boşaltılmış gibi görünüyordu. Bakışlarında korku ve çaresizlikten başka bir şey yoktu.

"Hadi ama Mace," diye zorladı Preston. "Radyoda Armstrong'la alakalı ne demişlerdi?"

Ryan onlara umutsuz bir bakış fırlattı. "Parti kurultayı var. Armstrong orada bir konuşma yapacak." Gözlerini kapadı. "Bunun Alice'e bir faydası yok, değil mi?"

"Aklından neler geçiyor?" dedi Mace. "Ellwood'u oraya götürmek mi?"

Preston omuzlarını silkti. *Mümkün müydü?* Ellwood'un bileğine dokundu, sonra eğilerek yüzünü onunkine yaklaştırdı. Böylelikle onu öpebilirdi. Dudaklarında onun zayıf nefesini hissetti. Öylece oturmaya devam ederlerse zamanında iyileşmesi mümkün değildi. "İlk önce bir doktora ihtiyacımız var. Doktor tanıdığı olan var mı?" Etrafındakilere baktı. Cevap apaçık ortadaydı.

Mace tükürdü ve ağzını sildi. "Elimizde hiç kimse yok."

Sonra her şey değişti.

"Tam olarak öyle değil," dedi arkalarında bir yerlerden gelen zımpara kâğıdı gibi ses. Hepsi dönüp baktı. Preston bu sesi tanıyordu. Kalbinin dolup taşığını hissetti. Ayak sesleri duyuluyordu.

Bir silüet, tozlu mekânı arşınlayarak onlara doğru geliyor-du. Hafif kambur bir silüet. Yorgun biri.

Gelen Jonathan Shade'di.

Preston neredeyse ağlayacaktı.

Boğazı düğümlendi ve gözleri kaşındı. Shade, Ellwood'a doğru eğilip nabzını kontrol etti ve nefes alıp verişini dinledi. Tatmin olunca diğerlerine baktı; çökmüş suratı hüznün ve pişmanlıkla kararmıştı.

"Ellwood kızını biliyorum," dedi. Preston gece bekçisinin uyuyup uyumadığını, gözlerini kapatınca neler hissediyor olabileceğini merak etti. Olan bitenin yükünü taşımak çok zor olmalıydı. Yarattığı hapishaneden kaçmaya çalışan masum çocuklar kendilerini öldürmüştü. Şimdi kalanlar da açlıktan yavaş yavaş ölmeye terk edilmişti.

Kimse ne diyeceğini bilmiyordu, o yüzden kimse bir şey söylemedi.

Shade başını kaldırıp bakamıyordu. Bakışlarını yere dikmiş, boşaltılmış olmasına hâlâ hayret ediyormuş gibi ara sıra etrafına bakıyordu parmaklarını esneterek. "Asla böyle olmasını istememiştim. Bir gün uyanıp hapishane bekçisi olacağım diye düşünmedim hiç. Hayat böyle bir şey değil. Her gün gördüğünüz insanların -hani şu otobüslere doluşup şehre çalışmaya gelenler- pek çoğu yapmakta oldukları şeyleri yapmak istemiyor. Onlar da kapana kısılmış durumda." Durup nefes aldı. "Bazı insanların hücresi, diğerlerinininkine göre daha bü-

yük olabilir ama yine de hepimiz bir hapishanedeyiz." Preston, Shade'in mekânlardan değil, seçimlerden bahsettiğinin farkına vardı. Geçtiğimiz hafta boyunca onun önüne de böyle bir dizi seçme şansı gelmişti ve hep yanlış olanları seçmişti; hem de yanlış seçim üstüne yanlış seçim yapmıştı. Her şey kısa mesajla başlamıştı ve üst üste gelmişti: Polise söylediği yalanlar, Mace'le tartışması, valf, veribantları. Ellwood yarı ölüydü, Alice kapana kısılmıştı. Mekânlar değil, seçimler...

Shade yeniden konuşmaya başladı. "Ve bu oyunda," diye devam etti, "geriye gidemezsin. Her ne yaptıysan," omuzlarını silkti, bakışları donuktu, "yapmışsındır. Artık tüm yapabileceğim, hatalarımı düzeltmeye çalışmak."

Bu kadar işte, diye düşündü Preston. *Hayat zamanla düzeltmeye çalıştığın hatalar kümesi haline geliyor.* Boğazını temizledi. "Shade. Diğer bazı hataları düzeltmek için yardımına ihtiyacımız var."

Bir göz kırpışıyla hüznünü savuştururken Shade'in gözleri parladı. Sonra kuru ve yorgun bir kahkaha attı. "Ben varım. Çabalayıp düzeltmemiz gereken çok şey var." Ardından mık-natıs gibi olan bakışlarını Preston'a sabitleyerek elini uzattı. "Hadi anlaşalım."

Preston bir an için ilk tokalaşmalarını hatırladı ve adamın eldiven giyip giymediğini kontrol etmek zorunda hissetti. Giymemişti.

Tokalaştılar ve Preston yaşlı adamın elini kendinden emin bir şekilde sıkıca kavradı. Bundan önce aralarında ne geçmiş olursa olsun, artık aynı taraftaydılar.

"Bana veribantlarından lazım," dedi Ryan. "Ve tekrar içeri girmem gerek."

"Biraz zaman alacak," dedi Shade, "ama bu konuda yardım edebilirim. Hem de düşündüğünüzden daha çok."

"Ve Ellwood'a yardım etmeliyiz," dedi Preston. Kazayı tekrar anlatırlarken Shade dikkatle dinledi. Yüzü önce düşmüş,

sonra aydınlanmıştı. Preston hikâyede sona yaklaşırken, “Yukarıdaki depoda tuttuğunuz bütün o tıbbi şeyler geldi aklıma,” diye açıkladı. “Senin ne yapılması gerektiğine dair bir fikrin vardır...” Ses tonu zayıfladı, kalbi korkuyla gümbürdüyordu.

Shade düşünerek çenesini sıvazladı. “Tıbbi gereçlerin çoğu, ilaçlar ve sakinleştiriciler gitti. Üst kattaki depoda hâlâ birkaç yüz tane veribandı, on kutu koruyucu gözlük ve bir miktar da İyuiyukular var ancak hepsi bu kadar. Blackstone Edge valfini açık tutmayı başardım. Çok fazla zamanımız yok ama depoyu komple patlatabilirim sizi VDT’den çıkaracak kadar takım elde ederiz. Yine de buradaki arkadaşınız için bir faydası olmaz.” Pencereye doğru yürüdü ve ellerini arkadan kenetleyerek arkası odaya dönük şekilde durdu. Sonra düşüncelerini toparlamış şekilde döndü; kararını vermişti. “Projenin tüm ihtiyaçları Kraliyet Hastanesi’nden gelirdi. Bütün malzemelerimiz ilaç şirketleri tarafından yapılır ve hastaneye bırakılırdı. Armstrong, MABET’le ilgili garip sorular sorulmasını istemişti. O yüzden hepsi oraya teslim ediliyordu. Aradaki bağlantıyı kimse kuramazdı.”

“Orada iletişime geçebileceğin biri var mı?” Preston bir umut parıltısı hissetti.

Shade kaşlarını çatı. “Armstrong şimdiye kadar hepsini kapatmıştır. Proje artık kapanış aşamasında. Kanıtların izlerini yok edecektir.” Bir an düşündü. “Gerçi ilaçları hastanenin hangi bölümünden alabileceğimizi biliyorum.”

“Nereden?”

Shade boşluğa bakarak hatırlamaya çalışıyordu. “Stoklarımız azaldığında Esther’la gitmiştim bir kere. Ağrı kesiciler, antibiyotikler, kolesterol düşürücüler var orada. Eğer birini içeri sokabilirsek...” Ceplerine hafifçe vurdu, sonra kalem ve kâğıt çıkararak bir şeyler yazmaya başladı. Çiziktirdiği listeyi havaya kaldırarak, “Ellwood’un bunlara ihtiyacı var,” diye homurdandı.

“İlaçları bulmaya gitmeyecek misin?” Preston korkunun göğsüne bir yumruk gibi oturduğunu hissetti.

Shade başını salladı. “Hayır. İşin o kısmını size bırakacağım.”

“Shade,” dedi Preston, Ellwood’u dikkatle kucaklayarak. “Yapma böyle. Bize yardım etmen lazım. Yanlış ilaçları alabiliriz. Sen nereye bakmak gerektiğini bilirsin.”

“Halledilmesi gereken birdençok problem var. İşte adamınız burada,” dedi Shade, Ryan’ı göstererek. “Ve onun veribantları. Halletmem gereken işlerden bir tanesi de o. Elimde tüm Eksen Altı’yı boşaltmaya yetecek kadar var ama hepsini paketinden çıkarıp hazırlamak birkaç saati bulur. Eğer bu öğleden sonra çayırıklara varabilirsem, Armstrong valfi açık tuttuğumuzun farkına varmadan önce VDT’ye geçebilirim. Herkesi dışarı çıkarabilirim. Denemek zorundayım.” Saatini kontrol etti. “Sabah vardiyası başladı. Önce hastaneyi halledin. Kâğıtta yazan talimatları uygulayın. İçeri girmenin bir yolunu bulun. İlaçları çalın. Hepsini buraya getirin ve onu tedavi edin. En azından bir süreliğine burada kalıp yardım edeceğim. Ama şimdilik,” diye sözünü bitirdi, “düzeltmem gereken şeyler var.”

“Seninle geleceğim,” dedi Ryan.

Shade bir anlığına yürüdü ve başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Düşün biraz.” Kalan yıpranmış sabrıyla planını açıklamaya başladı. “İlaç işini çözdüğünüzde kongre merkezine gidin. Bu geceki parti kurultayı orada, değil mi? Armstrong da orada olacaktır. Mekânı gözetleyin. İçeri girmenin bir yolunu bulun. Kimsenin gözüne görünmeyin, yakalanmayın da. Herhalde buradaki herkes aynı şeyi düşünüyordur, öyle değil mi?” Çocuklara doğru baktı. “Öyledir, değil mi?”

Bir sessizlik oldu.

“Aynen,” dedi Mace. Sonra açıklama amacıyla ekledi. “Armstrong’un Merkez Bankası’nı kullanarak askeri gruplara yapılan bağışları nasıl finanse ettiğini düşünüyoruz, değil mi?”

Shade gözünü kırpıştırıp boğazını temizledi. Vurgulamak amacıyla tek parmağını kaldırarak, "Hayır," dedi. "Onu düşünmüyoruz."

Mace kaşlarını çatı. "Pekâlâ ama düşünmeliyiz."

Ryan, "Sen parti kurultayında ortaya çıkabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Shade alnını sildi ve başıyla onayladı. "Yakında Armstrong dışarıda olduğunuzu anlayacak. Hiçbirimiz güvende değiliz. O bize ulaşmadan önce biz ona ulaşmalıyız. Yani evet, hepimiz bu gece ortaya çıkabilir ve hayatta olduğumuzu duyurabiliriz. Durumu onun için rahatsız edici bir hale sokabiliriz. Kame-raların önünde tüm projeyi ifşa ederiz. Sadece orada olarak Armstrong'u alaşağı ederiz."

"İyi de asla içeri giremeyiz," dedi Ryan. "Güvenlik çok sıkı olacaktır. Polisler, televizyon ekipleri..."

Shade tek kaşını kaldırdı. "Sen Jüpiter'in Eli olan çocuksun, değil mi?"

"Aynen."

"Hadi ama," dedi Shade gülerek. "Sana burada ihtiyacı-mız var. Ben Eksen Altı'yı tek başıma halledebilirim ama sen ve ekibin oldukça zor koşullar altında pek çok yere girmenin yolunu buldunuz, bulmadınız mı?" Eliyle yelpazelendi. "Biraz yaratıcı ol. Yanına birini al, kongre merkezini incele, içeri girecek bir yol bul, yere çök." Kulağa çok kolaymış gibi gelmesini sağlamıştı. "Ve Tanrı aşkına sakın yakalanmayın." Shade ekibe bakıp sırtı. "Artık gerisi size kalmış. Benim burada kalıp veri-bantlarını hazırlamam lazım. Her şey yolunda giderse bu gece görüşürüz ama ondan önce VDT'ye gitmem gerek."

Oraya vardıklarında sabahın erken saatleri sona ermişti. Manchester Royal Infirmary Hastanesi'nin otoparkı doluydu ve ön taraftaki giriş kapısı kalabalıktı. Binayı gözetlerken, plastik paketteki süpermarket sandviçlerini her lokmasının tadına vararak aç kurtlar gibi yediler. Hastalar ve ziyaretçiler gelip giderken otomatik kapılar düzenli olarak ileri geri tıslıyordu.

Ryan, Shade'in alelacele karaladığı listeye gözlerini kısarak bakıp tekrar kontrol etti. "Faulkner," dedi. "İkinci kattaki ilaç depolarına gitmemiz gerektiğine göre içeri girmenin en iyi yolu hangisi?"

Preston bir yandan yemeğini yerken diğer yandan sessizce hastaneyi gözlüyordu. Talimat listesini alıp inceledi. "Şu taraftan girmeyi deneyebiliriz. O göz şeylerinden var, anlarsın ya, lazerli retina taraması falan. Dönüşte de ana koridorları kullanabiliriz. Doğruca içeri girmek için çok kalabalık görünüyor."

Mace saatini kontrol etti. "Saat on biri geçiyor. Çabuk olmalıyız. Hadi gidelim."

Kraliyet Göz Hastanesi, ana binayla bitişikti ama daha sakin görünüyordu. Stajyer doktorlar girişte kahve içiyordu. Resepsiyon boştu. Beyaz önlük, bone ve mavi galoş takmış bir hemşire dosya arabasını itiyordu.

Mace lobiden geçerlerken, "Hangi kat olduğunu söyler misin tekrar?" dedi. Ayak sesleri yankılanıyordu. Önlerinde iki asansör ve danışma bankosundaki ak saçlı adam vardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Mace kekeledi. "Ninemizi görmek için gelmiştik. Annem hangi koğuştta kaldığını mesajla yolladı." Adam başıyla onayladı ve masasındaki telefon çalınca dikkati oraya kaydı.

Asansörün kapıları ikinci katta açıldı ve dışarı çıktılar. Sterilize edilmiş pırıl pırıl koridorların olduğu bir yere çıkmışlardı. Mavi, mor, limon yeşili, turuncu renkteki işaretler onları Akut Konsültasyon Merkezi, Oftalmik Görüntüleme, Elektrodiyagnoz ya da Oküler Protez Bölümü gibi yerlere yönlendirmekteydi. Büyükçe ekranlarda, "Dünya çapında göz tedavisinde 200. yıl" yazıyordu. Afiş ve bilgi panolarında, "İki yüzüncü yılımızı kutlarken bize yardım edin" duyurusu vardı.

Preston, tereddüt ederlerse dikkatleri üzerlerine çekeceklerini biliyordu. Hemşireler, temizlikçiler ve doktorlar hızlıca bir bölümden diğerine gidip geliyorlardı. Eğer kim oldukları belli olmayan bir grup çocuk ortalarında başıboş dolaşırsa, kısa sürede birilerinin onları fark edeceğini anlamıştı Preston. Ne yapacaklarsa kendilerinden emin bir şekilde yapmaları gerekiyordu.

"Bu taraftan," dedi Preston. Shade'in talimatlarını fazla açık etmeden birbirlerine kimi öneriler fısıldayarak kliniklerin olduğu kısma doğru geri yürüdüler.

"Burası galiba," dedi Ryan yanından geçerlerken. "Yürümeye devam edin." Sadece birkaç adım ileride bir kantin vardı. Müşteriler gelip gidiyordu. Yerleri cilalamaya yarayan döner çarkı olan bir makineyi kullanan, tulum giymiş bir temizlikçi vardı. Koridorların kesiştiği bir noktaya geldiler ve u dönüşü yapıp tekrar geri yürümeye başladılar.

Preston belli etmemeye çalıştı. Bir çift camlı kapı ve manyetik bir kilitti yalnızca. Kapılardan biri zile basılınca içeriden

açılıyordu. Camlardan, içeride uzanan koridoru ve masa başında çalışan, telefon ahizesini omzuyla başı arasına sıkıştırmış bir görevliyi görebiliyordu. Aynı anda hem konuşuyor hem de bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

Tekrar yürüyüp geçtiler, sonra yine geri dönüp kantin kapısının yanındaki bir masaya oturdular ve bir bardak sıcak çikolata alarak duvara monte edilmiş televizyonda parti kurultayı hazırlıklarını veren öğlen haberlerini izlemeye başladılar. "İşin fenası," dedi Mace, sıcak çikolatayı elden ele dolaştırırlarken, "masadaki kadını nasıl atlatacağız?"

Ryan, bir gözü televizyonda, "Birinin dışarı çıkmasını bekleyebiliriz," dedi saati kontrol ederken.

"O iş biraz zor," dedi Preston. Elleri telaşlıydı. Tırnaklarını kemirdi. "Bir tür dikkat dağıtmaya ne dersiniz?"

Mace bu teklifi düşünerek sıcak çikolatayı yavaşça bitirdi. "Bana uyar." Dudaklarındaki çikolatayı yaladı. "Ben kaybolmuş ve kafam karışmış gibi görünürüm. Bir ton müthiş garip soru sorarım..."

"...ve sen kadını oyalarken birimiz içeri girer," diye tamamladı Preston. Üç arkadaş, biraz sonra yapacaklarına inanamamış bir an için birbirlerine baktılar. Sonra Ryan kâğıt bardağı bilinçli bir şekilde yavaşça düzleştirdi ve takoz gibi olana kadar katladı. "Bu," dedi sırtarak, "işimize yarayabilir."

Preston ve Ryan, resepsiyondaki kadının, Mace'in kapının camına dayanmış olduğu açık avucuna tepki olarak başını kaldırıp bakmasını izledi.

Mace sırtıttı ve elini aptalca salladı, sonra saçma sapan bir ton laf etti. Kapı vızıldadı. Mace'in sağ elinde bozuk paralar vardı ve kapı açılınca onları ayaklarının dibine saçtı. "Kahretsin! Pardon! Bir saniye..." Paraları toplarken kadın sabırla izledi ve Mace yerden paraları alırken katlanmış bardağı kapıyla zemin arasındaki boşluğa sıkıştırdı. Uzun süre dayanmazdı.

Ryan iyice eğilip görünmemeye çalışarak, emekleyerek ileri doğru gitti. Preston da ona uydu. Mace, ayağa kalkıp duvar dibindeki masaya doğru ilerlerken, "Pardon!" dedi. "Her şey karman çorman oldu. Ninemi arıyorum da."

Masadaki kadın gözlerini kırpıştırarak bıkkınlıkla baktı. Preston, koridorda dikkatlice emekleyerek Ryan'ı takip etti ve içeri girdi; resepsiyonist kadınla arasına Mace'i koyuyordu.

Mace ilerliyordu. Bozuk paraları, kadının görüş açısını engellemeye dikkat ederek önündeki masaya düşürdü. "Pardon," dedi tekrar. "Bende obsesif kompulsif bozukluk var da. Bozukluklarımı..." Duraksadı, doğaçlama yapıyordu. "Onları tarih sırasına göre dizmem gerek. Bir saniye beklerseniz ben..." Tedavüle giriş tarihlerini yüksek sesle söyleyerek hepsini tek tek kontrol etti ve dikkatlice cebine yerleştirdi. "Bin dokuz yüz doksanlı yılların çift olanları ceketimin sağ ön cebine," diye açıkladı. Preston ileri doğru emekledi. Midesi ağrıyor, elleri titriyordu. "İki binlerin tek sayılı yılları sol ön ceb..."

"Nasıl yardımcı olabilirim genç adam?" dedi kadın. Preston kadının çelik grisi saçları ve buruşuk yanakları olduğunu görebiliyordu. Dudakları huysuz ve sertti. Mace'in laflarına inanmış gibi görünmüyordu. "Ninem," dedi güçsüzce. Preston, arkasında kapının kapandığını duydu. Geçici kapı takozu yerinden çıkmıştı.

Ryan kavisli resepsiyon masasına kadar gitmişti artık. Yere yapışıp kendini Mace'in ayaklarının dibine doğru itti. Preston da ona katıldı ama Mace'in ayaklarına sürtünüp dikkatini dağıtmıştı. Kahretsin, hakikaten aşağı baktı. Bir saniyeliğine iki arkadaş şaşkınlıktan ağızları açık bir şekilde birbirlerine baktılar. Preston dört ayak üstünde durduğu pozisyondan yukarı, yüzünde korku dolu bir ifade ve fal taşı gibi açılmış, yalvaran gözlerle Mace'e doğru baktı. Mace nerede olduğunu hatırladı ve yeniden kadına baktı. Kızarmamaya çalışarak gülümsedi. "Ninemi bulamıyorum," dedi güçsüzce.

Koridorun devamında koğuş ve bazı açık depolar vardı. Ryan başıyla o tarafı işaret etti ve ikisi de olabildiğince dikkatli ve çabuk bir şekilde o tarafa yöneldiler. Bir yandan da Mace'in denediği duygusal yaklaşımı dinliyorlardı. "Hasta o," diyordu hayalinisi için. "Bu bozuklukları ona çiçek ya da başka bir şeyler almak için biriktirdim ancak nerede yattığını bulamadım."

"Koğuş numarasını biliyor musun?"

Mace klasını konuşturuyordu. "Unuttum. Eğer şöyle güzel bir şeyler alabilseydim..."

"Bir alt katta dükkân var."

Preston emeklemeye devam etti; spor ayakkabıları cilalı zeminde cik cik öttükçe irkiliyordu.

"Bu geçen yıl basılmış!" dedi Mace. Tekrar bozuk para masalına dönmüştü. "Eğer dört yıldan yenilerse ayakkabımın içinde saklıyorum," diye açıklayıp spor ayakkabılarının bağcıklarını çözerek göstermeye kalkıştı. "Çoraplarımın kusuruna bakmayın..." dedi iki büklüm olmuş şekilde.

İşe yaramıştı. "Tamam, hadi bakalım," dedi kadın sandalyesinden kalkarak. "Paralarını daha sonra sıraya sokarsın. Beni takip et de sana hediyecek eşya dükkanının ne tarafta olduğunu göstereyim." Tombul elleriyle sırtına masaj yaparak kapıya giden koridora yöneldi. Mace bozuklukları avucuyla toplayıp cebine doldurdu ve Preston'a göz kırptı. Sonra kadının peşinden gitti.

Preston girdikleri deponun arka tarafındaki duvara kendini dayayarak gizlendi. Çoktan ilaçları ve elinde tuttuğu kenarları buruşmuş listeyi kontrol etmeye başlamış olan Ryan'la omuz omuzaydı. Preston, Ryan'ın listeyi elinde sabit bir şekilde tutmakta zorlandığını fark etti.

Duvarlar cam kapaklı dolaplar, açık raflarla kaplıydı ve kaydı yapıp imzaları atıldıktan sonra dizi dizi sıralanmış baloncuklu poşetler, plastik şişeler, ilaç kutuları ve paketler vardı. Etiketleme sistemi, aradıkları şeyi bulma konusunda iş-

lerini kolaylaştırmıyordu. Shade'in kargacık burgacık yazdığı talimatlarını okumak için Ryan'a doğru eğildi. *Vico-parastatin*.

Bir ya da iki dakika geçti. Preston dışarıda kauçuk tabanlı ayakkabıların cilalı zeminde çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Resepsiyon masasındaki telefon çaldı. Beyaz önlüklü doktorun biri geçerken aramalarına son verip odanın uzak köşesindeki duvar dibine saklanmak zorunda kaldılar. *Siktir, az kalsın yakalanıyorduk*. Preston tuttuğu nefesini bıraktı ve terleyen avuçlarını kotuna sildi. Eğer burada yakalanacak olurlarsa, anlatılabilecek hiçbir hikâye onları bu işten kurtaramazdı.

Ryan, "Evvvet!" diye tıslayarak işaret etti. *Vico-parastatin*. Preston neredeyse bağıracaktı. Bir avuç dolusu kutuyu çantasına doldururken yaşadığı rahatlama hissiyle âdeta tükenmişti. Rafta kalan kutuları, düzgünce istiflenmiş etiketli kutu ve kapları yerlerinden oynatmamaya çalışarak büyük bir ciddiyetle öne doğru çekti ancak elleri aptal aptal titriyordu ve parmaklarını, korku ve suçluluk duygusuyla dolma gibi hissediyordu. Kaplardan ikisi devrildi ve bir tanesi yere düştü.

Siktir, siktir. Üstelik kapağı yerinden fırladı ve bir avuç mavi kapsül her yöne doğru saçıldı. Ryan yere çöküp dökülenleri toplamaya çalışırken küfretti fakat hiç ümit yoktu. Sıçrayıp döne döne her yere yayılmışlardı. Üstüne üstlük biri geliyordu şimdi de; düzenli ayak sesleri duyuluyordu. Geniş adımlar. Yeşil üniformalı, esmer bir erkek hemşire gelip durdu. Şaşırmıştı. Elindeki tepsiyi düşürecekti neredeyse. Preston dizlerinin bağının çözüldüğünü sandı.

Adam bir an için ne diyeceğini bilemedi. Depoda ilaç çalan iki ergen çocuk vardı. Küfretti. Şaşkınlığı öfkeye dönüşerek, "Siz ne bok yediğinizi sanıyorsunuz?" dedi. Alnı kırışmış, kara kaşları birbirine yaklaşmıştı.

Preston çantayı arkasına sakladı, nutku tutulmuştu. Sonunda Ryan boğazını temizledi ve her nasılsa cesaretini toplayıp konuştu. "Kim? Biz mi?"

Preston ve Mace, boş antreponun kirli camlarından kararmakta olan havayı izliyordu. Saat neredeyse dördtü artık; çok yakında Deansgate ve Cross Caddesi'ndeki trafik yoğunlaşır ve banliyölere gitmek için yola çıkan arabalar, yağmurdaki küçük metal kutular olarak art arda dizilirlerdi.

Soygun işi daha iyi gidebilirdi, orası kesindi. Ryan hemşireyi omzuyla yere serdikten sonra depar atmak için varını yoğunu ortaya koymuştu. Üstelik adam öylesine öfkeliydi ki peşlerinden bağırarak çok uzun bir süre kovalamıştı onları. Bir ara kovalamacaya bir çift hastabakıcı da katılmıştı ki aslına bakılırsa Mace'in yerlerini belirleyip kaçışa katılmasını kolaylaştırması bakımından faydalı da olmuştu fakat Mace ayakta tedavi bölümünün yanındaki merdivenlerde komik bir kayışın ardından kıştı oturduğunda yakalanacaklarmış gibi gelmişti. Sonra, iki ambulansın sirenlerini çalarak kaza ve acil vaka sebebiyle aynı anda gelmesiyle, nasıl olduysa meydan dayğından kurtulmuş oldular. Geri dönüş yolunda şehrin içinden geçmek yavaş ve sinir bozucuydu; çocuklar her siren çalışında sıçrayarak saklanacak yer aramışlardı.

Preston, Mace'i pencerenin kenarında bıraktı. Tırnaklarını kemirerek Ellwood'un etrafında anlamsız daireler çizerek odayı

arşınladı. Bilinci hâlâ yerinde değildi; başının altında yastık olarak katlanmış bir mont, üstünde de üçüncü kattaki depolar-
dan alınma bir battaniye vardı. Gözleri, rüya görüyormuş gibi
göz kapaklarının hemen altında titreşiyordu. Ryan onu kont-
rol edip Shade'le konuştuktan sonra, Preston'la buluşmak için
sözleştikleri kongre merkezine gitmek için yola çıkmıştı. Pres-
ton, bileğine dokunup parmaklarında kan basıncını hissederek
Ellwood'un nabzını tekrar kontrol etti.

Shade üst kattan aşağı indi, yorgun adımları merdivenlere
ağır geliyordu. Ryan gittikten sonra yukarıdaki depolarda ka-
lanları temizlemek için yarım saat daha harcamıştı. Büyük bir
çantayı, ağzı kapalı plastik veribandı paketleriyle doldururken
dikkati dağılmışa benziyordu. Onları yirmilik gruplar halinde
sayıyor, sıkıca paketleniyor, kontrol ediyor ve sonra tekrar kont-
rol ediyor, gözlüklerini düzeltiyordu. Sonunda bitirip teçhiza-
tını bir kenara koyunca, "Tamam," dedi. "Gitmeden önce şu
ilaçlara bir bakalım."

Preston ve Mace baloncuklu naylon içindeki vico-parastatin
paketlerini çıkardı. Çıt diye tehlikesizce açabileceğiniz küçük
cam şişeciklerin, Shade onlara ampul diyordu, içinde renksiz
bir sıvı ve ağzı kapalı plastik poşetlerde bir çift şırınga vardı.

Shade ilaçları incelerken memnuniyetle başını salladı onay-
larcasına.

Şırınganın tepesine birkaç fiske vurarak hava kabarcıklarını
tepeye çıkarıp hafifçe iteleyerek sıvıyı dışarı atarken Shade'in
elleri şaşırtıcı derecede sabitti. Preston'a baktı. "Hazır mısınız?"
Preston başıyla onaylayınca Shade, iğnenin ucunu Ellwood'un
kolunun ön kısmına bastırdı.

Çocuklar enjektörün aşağı inip ilacın Ellwood'un vücut sis-
temine girmesini izledi. İş bittiğinde Shade boş şırıngayı yere
koydu ve avuçlarını yavaşça birbirine sürterek izledi. Elini
Preston'ın koluna koydu hafifçe. Ellwood'un omzunu ne ka-
dar sıkı tuttuğunu görene kadar, gece bekçisinin ne demeye

çalıştığını anlayamamıştı. Tutuşunu gevşetti. Nefesini tutmaktan ve gergin tendonlar yüzünden delirmek üzereydi. Mace, gergin ve enerjik adımlar atıyordu.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Preston. Boğazını temizledi, pozisyonunu değiştirerek kızın rahat olduğundan emin oldu.

Shade çukurlaştırdığı avucuyla çenesini ovdu. “Anlayabilmemiz için en azından birkaç saat geçmesi gerek ama kandaki oksijen seviyesinin dengelenmesi lazım. Nabızı güçlenecek ve solunumu derinleşerek normale dönecektir. Dediğim gibi,” diye konuştu Shade açıkça, “birkaç saati bulur. Kızı yere bırak genç.”

Preston kızardığını hissetti. “Olur, tabii.”

Beklemek işkence gibiydi. Preston’ın aklında bir şey vardı ve bir türlü boş veremiyordu. Ellwood’un battaniyesini düzeltilti. “Shade,” dedi. “Valfin diğer tarafına gittiğimde şu mağaraya vardım. Kayalardan dinamitle oyulmuşa benzeyen büyük ve karanlık odalar vardı.” Shade bağdaş kurarak Ellwood’un yanına oturup kızı kontrol etti, sonra dizlerini toparladı ve başını onaylarcasına salladı. “Üstelik oradaki çocukların hepsi aynı yerde yatıyor, hepsi hastalanıyor ve açlıktan ölüyorlardı.” Preston konuşurken anlattıklarının bekçi için duyması kolay şeyler olmadığını fark etti ve cümlesinin sonunu kekeleyerek getirebildi. “Orada gördüğüm son şeylerden biri de yiyecek için büyük bir ayaklanma çıktıydı...”

Shade bakışlarını indirdi. Dudaklarını ısıırıyordu, birkaç denemeden sonra konuşacak kadar kendini toplayabildi. Sonra, “Kapanışla ilgili söylentileri aylar önce duymaya başladık. O yüzden konserve gıdayla şişe su stoklayarak Blackstone Edge valfinde sakladık. Sonra da aşağı yukarı her hafta diğer tarafa geçmeye çalıştık,” dedi. Ses tonu sonlara doğru bitap düşmüş bir şekilde kısılmıştı. “Armstrong er ya da geç farkına varacaktı. MABET’te çok fazla vakit geçiriyordu. Teslimatları

durdurmak zorundaydık. İçeri daha fazlasını sokma imkânı bulamadığım için üzgünüm. Herkes hâlâ... hayatta mı?"

Preston öyle olmasını umarak başını evet anlamında salladı. Sonra Shade'e tuzaklıkapıları, duvardaki delikleri nasıl oyduklarını ve kendilerini nasıl yukarı çektiklerini anlattı. Uzun, beyaz koridoru ve yürüyen merdivenleri tarif etti.

Eksen Altı'nın fuayesi, kara gece ve ötesindeki dalgalı denizi tarif edince Shade'in yüz ifadesi karardı. Preston tarif faslının sonuna gelmişti. "Orası neresi yani?" diye sordu.

Shade uzun süre cevap vermedi. "Bilmiyorum."

Preston kaşlarını çattı. "Yok artık. Cidden, neresi orası? Kim inşa etti?"

Shade ağzından çıkanları dikkatlice tartarak, "Biz inşa etmedik," dedi. "Kardeşim ve ben... orayı öylece bulduk."

Preston'un bunu sindirmesi ve tüm bunları düşünce süzgecinden geçirip taşları yerli yerine oturtmaya çalışması için uzun bir sessizlik olması gerekti. "Buldunuz." Antreponun, hapishane sisteminin merkezi olduğu zamanlarda boş olan üçüncü masayı hatırladı. Shade'e kimin masası olduğunu sormuştu. *Ağabeyimin*, demişti. "Yani sen ve erkek kardeşin valfi açtınız ve orası -Eksen Altı- diğer tarafta öylece duruyor muydu?"

Shade sessizce düşüncelere daldı. "Öyle sorular soruyorsun ki sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi. Öyle değil."

"Soruyorum," dedi Preston şansını zorlayarak, "çünkü VDT'de, aşağıda yalnızca bizim olmadığımızı söyleyen bir çocuk vardı."

Shade'in dudağının kenarı seğirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve hareketsizleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Rivayete göre orada yaşlı bir adam var," dedi Preston. "Çocuklar ona Robinson Crusoe diyor."

Shade diğer tarafa döndü.

* * *

Ryan, Manchester Central Kongre Merkezi'ni dıştan inceledi. Tarama ve planlama yapıyordu. Ellwood'un başında beklemekten yorgun düşmüş olan Preston, Ryan'a katılmak için yağmur altında Deansgate'ten aşağı doğru yürüyordu. Gözcülük yaparken dikkatinin çatıdaki kavise kaydığını fark etti. Buzlu camdan, ters dönmüş bir tekneye benziyordu. Babasının bir keresinde, orasının eskiden tren istasyonu olduğunu ve lokomotiflerden çıkan buhar yüzünden böyle çok yüksek çatılı tasarlandığını söylediğini hatırladı. O büyük cam kıvrım artık aşağıdaki sahneyle salona, basın merkezine, toplantı odalarına, galerilere, röportaj alanına bakıyordu. Binanın çatısındaki kavisin tepe noktasındaki beyaz saat, dolunay gibi asılmıştı: 16:55. Kurultay en fazla iki buçuk saat içinde başlayacaktı. Satain altındaki düz tavanlı fuaye, dışarıdaki kesme taşlı yaya yoluna taşmıştı. Yaylı çalgılar dörtlüsü, kapının hemen iç tarafında akort yapıyordu. Minibüsler yanaşıp malzemelerini boşalttı ve gitti.

Preston, Ryan'ın tırmanışa bayıldığını biliyordu ama ne kadar akıllı ya da korkusuz olursa olsun, çatıdaki kavisin tepesine tırmanabileceğini hayal bile edemiyordu. Şüphesiz ki giriş yolu başka bir yerde olmak zorundaydı. Kaldırımlar ve binanın önündeki merdivenler, polisler tarafından işgal edilmiş ve insanların sıraya girmesi için geçici olarak bariyerlerle bölünmüştü. Sıradan bir insanın ön kapıyı kullanarak içeri girmesinin yolu yokmuş gibi görünüyordu.

Bu yüzden geriye binanın yan tarafları ve belki bir de arkadaki personel girişi kalıyordu.

Ryan'ın dikkatini verdiği yer de orasıydı. Bridgewater Konser Salonu'nun çelik ve camdan girişine sığınarak üstüne akşamüstü karanlığı çökmüş insan ve araç kalabalığı arasından gözetlediler.

Ryan, başıyla yer seviyesinden, aşağıdaki karanlık katlara doğru inen eğimli yolu işaret ederek, "Yer altı otoparkı var,"

dedi. Bariyer, ödeme noktası ve bir de görevli vardı. Parti kurtulmayı haftası nedeniyle fiyatlar ikiye katlanmıştı. "Sanırım oradan içeri girmenin bir yolu olabilir." Ryan ileri çıktı ve parmaklarının ucunda yükseldi. Korku ve heyecan duygusuyla gaza gelip coşmuştu. "Görünüşe bakılırsa binanın arka tarafını teslimatlar için kullanıyorlar. O zaman içki ve yiyecek de vardır, değil mi? Şampanya ve istiridye gibi şeyler. Nereden içeri sokuyorlar acaba?"

Tramvay istasyonuna çıkan basamakları tırmandılar ve merkezin arkasındaki, yükünü boşaltmış tırlara baktılar. İlave güvenlik ekipleri için yerleştirilmiş iki prefabrik kulübe vardı. Kazınmış kafaları ve kalın yağmurluklarıyla altı adam, ellerindeki portatif tarayıcıyla teslimatları kontrol ediyordu.

Ryan küfretti. "Düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacım var." Preston saatine baktı. Ryan yüzünü ekşitti. "Tamam, tamam. Zamanımız kalmadı. Plan yapmamız lazım."

Binanın girişinin karşısındaki Midland Otel'i'nin tentesinin altına geri döndüklerinde Preston üşümüş, aç ve korkudan altüst olmuş halde, Ellwood'u ve sonra da Shade'i düşünürken buldu kendini tekrar. Armstrong, gece bekçisinin elindeki her şeyi almıştı: İşini, maaşını, çalışma ve yaşama sebebini. Binaları boşalttırmış, malları yok etmiş, hesapları dondurmuş ve valfleri kapattırmıştı ancak Shade'in elinde hâlâ bir şeyler var gibi görünüyordu; korkutucu ve gitgide büyümekte olan, işleri yoluna koyma kararlılığı. Preston, Armstrong'un konuşmasıyla ilgili sabahın erken saatinde radyoda duymuş oldukları haberi hatırladı. Radyo, *Birleşik Krallık'taki ceza adalet sistemini güçlendirmek için cüretkâr teklifler sunmaya hazırlanıyor*, demişti. Shade, bu gece Armstrong'un açılış konuşmasını yapacağını söylemişti. Herkes orada olacaktı. Televizyon kameraları, muhabirler, haber spikerleri, yazılı basın ve fotoğrafçılar. Armstrong'un gaddarlığının üzerindeki örtüyü kaldırmak için Preston'ın aklına daha iyi bir yer gelemezdi.

Derken düşünceleri Alice, Chowdhury, Gedge ve valfin diğer tarafındaki tüm çocuklara kaydı. Caddelerin, kongre merkezinin büyük çatısının ve Midland Oteli'nin mutfağından, taksi sırasından ve babasının elini tutarak kaldırımdaki çatlakların üzerinden atlayan kızıdan gelen seslerin altına saklamış koca bir dünya vardı.

Bunu yapmak zorundaydılar, yoksa o çocuklar asla dışarı çıkamayacaktı. İçeri girmenin bir yolunu bulmak zorundaydılar, hem de hemen. Ancak Ellwood'un da yanlarında olması gerekiyordu.

"Ben tekrar Ellwood'a bakmaya gidiyorum."

Ryan öyle derin düşüncelere dalmıştı ki ona cevap bile vermedi.

Ellwood'un eli kıpırdadığında saat neredeyse altıydı.

Tozun içinde bir el hareket ediyordu. Preston dizlerinin üstüne çöktü ve gezinip duran eli kaldırdı. Mace kızın nefesini dinledi.

"Sakin," dedi Shade. "Bu iyiye işaret, evet ama daha işimiz bitmedi."

Preston kızın esmer tenine ve geniş alınlı, kısa saçlı, karakteristik yüzüne baktı. Göz kapakları yarı uyanık birininki gibi titreşiyordu. Sonra yeniden sakinleşti ve Preston ona uzun uzun baktı; aklından birbiriyle yarışan resimler geçiyordu: Alice, Ellwood. Eski arkadaşlıklar, daha yenileri.

Bir süre sonra Shade'in yüzü gölgelendi. Saatini kontrol edip kaşlarını çattı. Artık veribantlarıyla dolu büyük çantasını toplamakla daha fazla uğraşamayınca Preston'ı kenara çekerek Ellwood'un yanına çöktü.

"Ne oldu?"

Shade kızın nabzını kontrol etti, sonra yavaşça göz kapaklarını kaldırarak göz bebeklerini inceledi. "Bir şey olmayabilir."

Mace, "Tekrar iğne yapmak gerekir mi?"

Shade başını salladı. "Fazla doz riskine girmek istemiyorum."

"O halde sorun ne?"

"Daha erken işe yaraması gerekiyordu," dedi Shade.

Mace, Ellwood'la kaldı ve Preston, kemiklerindeki bezdirici ağrıya rağmen kendini sokaklara atarak kongre merkezine yollandı. Hava kararmak üzereydi. Eğer oraya varıncaya kadar Ryan bir boşluk bulamamış olursa işleri bitmiş demektir.

Ryan'ı daha neşeli bir ruh haliyle buldu. "McDonalds'taki bir çocuktan şarj aleti ödünç aldım," dedi Preston ona doğru gelirken. "Şuna bir bak." Ryan, otelin tentesinin altına saklanarak ıslak parmaklarıyla telefonuna tıkladı ve ekranı gösterdi.

"Ne bu?" dedi Preston telefona doğru eğilirken.

Ryan uygulamalı olarak gösterdi. Binanın tüm kat planını önlerine sererken, "Faydalı bir site, ha?" dedi. İç mekânları gösteriyordu. Bölümler isimlendirilmişti: Merkez Salon, Charter Fuayesi, Exchange Oditoryumu. Üstelik tıklayınca harita dönüyor ve odalar arasında kaydırdıkça içeriğinin simülasyonunu ekrana getiriyordu.

"Bu," dedi, "bizim için yapılmış. İzle." Telefonu kaldırdı, kendini kaldırımın ortasına yerleştirerek telefonla kendi yönünü ayarladı ve kat planıyla karşılaştırarak önündeki manzarayı incelemeye başladı. "İçeriden fotoğraflar da var," diye mırıldandı. "Ve küçük, yararlı açıklamalar." Kat planını incelerken yazılanları okudu: "'Çok amaçlı, teknoloji harikası, sekiz yüz koltuk kapasiteli, yüksek özellikli görsel ve işitsel sistemlerle donatılmış oditoryum.' O zaman konuşmaların yapılacağı yer burasıdır ve bu, ön taraftaki bölüm..." Üstündeki yağmur damlalarını silerek ekrana dikkatle baktı. "'Ağ oluşturmak için dinlenme odaları.' Ne demekse artık."

"Nereden içeri gireceğiz yani?"

Ryan parmağını kaldırdı ve sessizce kat planını inceledi tekrar. Sonra doğruldu. Sesi heyecandan canlanmış bir şekilde, "Şurada olmamız lazım," diyerek parmağıyla işaret etti. "Eğer fuayenin çatısına çıkabilirsem orası en azından biraz düz.

Tesisat borularından ya da havalandırmadan içeri girebileceğimi sanıyorum. Sonra Charter Fuayesi ve Galeri'ye," dedi dönüp telefonu Preston'a gösterirken. Ekrana dokundu. "Şu kısmı görüyor musun? Vestiyerler, personel odaları, tuvaletler ve depo var."

Preston başıyla onayladı. Anlamıştı. O alanlarda daha az delege, dolayısıyla daha az güvenlik görevlisi olacaktı. Odalar bir sonraki adımda her ne halt edeceklerse o zamana kadar saklanabilecekleri bir yer sağlayabilirdi.

Yine de en önemli şey, Ellwood'un yanlarında olmasıydı. Eğer gizli silahları yanlarında olmazsa tüm bunların hiçbir anlamı olmazdı. Başından sonuna kadar yanlarında olması gerekiyordu. "Peki Chloe'yi nasıl içeri sokacağız?" İsim ağzından çıkar çıkmaz kulağa bir tuhaf gelmişti. "Ellwood'u yani."

Ryan öfkeyle iç çekti. "Çatıdan içeri girebilmenin bir yolunu bulabilirsem yangın çıkışı ya da personel girişine erişme şansını da yakalayabilirim."

Binanın dışında dolanarak bir on beş dakika daha geçirdiler. Mekân kalabalıklaştıkça daha zor olmaya başladı. Girişteki merdivenler, toplanıp cam giriş ve ardındaki açık alana yönelen politikacılar, diplomatlar, asistanlar ve yaverlerle dolmuştu. Her birinde ayrı aydınlatma teçhizatı olan televizyon kameraları ve binanın dışındaki spot ışıkları, yağmurun yıkadığı kaldırıma sert gölgeler düşürüyordu.

En sonunda Ryan aradığı şeyi buldu; yarı karanlık, sessiz bir köşe. Üç tane kayar kapaklı çöp konteyneri ve tabii ki kilitli bir kapı vardı. Burası gözden kaçmıştı. Eğer şehir kâşifi değilseniz her şey gözden kaçmış durumdaydı zaten ancak Ryan şansı yaver giderse kapı her nereye açılıyorsa oraya girebileceği için memnun görünüyordu.

"Tamam," dedi. Preston, Ryan'ın sesinin titrediğini fark etti. Herkes kadar o da korkmuştu. Tüm bunlar birkaç saat önce antrepoda olanlardan daha az aptalca görünmüyordu.

“Ben burada bekleyeceğim. Kalabalığı gözleyip güvenliklerin ne yaptığına bakacağım. Sen Ellwood’u kontrol etmek için geri döneceksin, değil mi?”

Preston başıyla onayladı. “Ve Ben ve Mace, onu saat sekizde buraya getireceğiz.”

Ryan tırnaklarını yiyerek saatini kontrol etti. “Sekiz. Tamam. O zaman bu kapıda olun. Fazla göze batmayın.”

Preston başını evet anlamında salladı. “Anladım.”

Ryan ağırlığını hantalca bir ayağından diğerine verdi. “İyi şanslar,” deyip elini uzattı.

Preston elini sıktı. “Sağ ol. Sana da.”

Preston’ın yağmur altında Back Half Moon Sokağı’na doğru giderken gördüğü son şey, elleri ceplerinde, koruyucu gözlüğü boynunda asılı, kongre merkezi saatinin beyaz kadrana bakıp binanın çatısının eğimini inceleyerek hesap yapan Ryan’dı.

En önemli tırmanışını planlıyordu.

Geri döndüğünde saat neredeyse yediydi. Ellwood uyanmamıştı.

Shade, Mace’i kendisiyle beraber minibüsü kontrol etme işine koşmuştu ve şimdi ikisi de gergin bir sessizlikle oturuyordu. Hazırlıklar çoktan bitmişti.

“Dinleyin,” dedi Shade, kızı tekrar kontrol ettikten sonra. “Daha fazla oyalanamam. Blackstone Edge’e gidiyorum. O eski bir valf. Yavaş çalışıyor. Diğer tarafa gitmem epey zaman alabilir. Armstrong’un teknik ekibinin, onun hâlâ açık olduğunun farkına varmasını göze alamayız.”

“Biraz daha kal,” dedi Mace. “*Lütfen*. Yani, uyandığında ne yapacağız?” Biraz bocaladı. “Eğer uyanırsa.”

“Eğer uyanırsa hiç sorun olmaz. Eğer uyanmazsa...” Shade cümlesini yarım bırakıp saatine baktı. “Elimden geldiğince çabuk bir şekilde kongre merkezine geleceğim. Her şey yolunda

giderse dokuz gibi orada olabilirim. Umalım da çok geç kalmış olmayayım." Shade dudağını ısırды, derken son bir kez daha Ellwood'un yanına gidip eğilerek onu kontrol etti. Preston bir umut kıvılcımı görebilmek için bekçinin yüzüne baktı ama beklediği şeyi bulamadı. "Kahretsin," diye tısladı Shade, parmağını kızın boynuna bastırırken. "İşe yaramıyor."

Sonra sessiz ve düşünceli bir şekilde gitti.

Preston ve Mace kaçışan örümcekler, toz ve yankılanan seslerle baş başa kalarak iş çıkışı trafiğinin son demlerini dinlediler. 19:30. Dışarısı artık karanlıktı ve sokak lambalarından vuran ışık, boş antrepoyu kehribar rengine boyamıştı. Bir şeyler yapmazlarsa kongre merkezine çok geç kalacaklardı.

"Mace," dedi Preston. "Gidip Ryan'ı bulsan iyi olur. Sonra ben de gelirim."

Arkadaşı gidince, ki giderken sesli not kaydetmişti, Preston tırnaklarını yemeyi durdurabilmek için ellerini ceplerine sokarak antrepoyu arşınladı. Saat neredeyse sekizdi artık. Preston, Armstrong'un kısa süre sonra sahneye çıkacağını tahmin etti. Konuşmasını yapacaktı. Karnının korkudan gerildiğini hissetti. Eğer Ellwood kısa bir süre içinde uyanmazsa muhtemelen asla kurtulamayacaktı. Koma ya da beyin hasarı gibi bir şey olacaktı.

Derken bir şey oldu. Ellwood'un topuğu zemine sürttü. Preston arkasını döndü ve hayretle baktı.

Tanrım. Hareket etti.

Preston çabucak yanına gitti. Nabzını bulması biraz zaman aldı, çok gergindi. Sonra başparmağının altında, Shade'in söylediği gibi güçlü ve düzenli vuruşlar hissetti.

Daha sonra ansızın Ellwood içine derin bir nefes çekti. Göğsü doldu, kolları gerildi, başı yattığı yerden yükseldi. Bir yüzücü gibi yüzeye çıkmıştı. Gözleri kapalıydı ama benzindeki solukluk gitmişti artık. Canlanıyordu. Preston gözlerini sildi ve titrek bir nefes koyuverdi.

"Hoyle," dedi Ellwood. Ne dediğini, neyi yeniden yaşadığını anlaması biraz zaman aldı. Gözlerini açıp hızlıca kırptırdı ve aynı ismi tekrar söyledi. Dudakları çatlamış, kanıyordu. Preston dudaklarına hafifçe su çarptı ve kız suyu içti.

"Manchester'dayız," deyip durdu Preston. "Güvendesin."

"Hoyle."

"Hayır," dedi Preston. Kollarına almış, onunla ilgileniyordu. "Hoyle burada değil." Preston, Hoyle'un ne cehennemde olduğunu düşünmek istemiyordu.

Ellwood'un dili dolaştı ve tükürdü, sonra kalkıp oturmaya çalıştı. "Faulkner," dedi nihayetinde. Preston çılgınca bir gurur duydu. Onu hatırlamıştı. "Neler oldu?" Preston yüzüne en sakinleştirici gülümsemelerinden birini yerleştirdi. Kız suyu geri itti. Dik duruyordu artık ve gözleri kötü bir rüyayı savuşturmuşçasına berraktı. "Armstrong," dedi. "Onu bulmam gerek."

Ellwood geri dönmüştü.

Manchester sokaklarındaki yürüyüşleri yavaştı. Kısmen Ellwood'un bitap düşmüş olması ve titremesi yüzünden, kısmen bir fırının kapanış saatinde kalan böreklerden alabilmek için (buruşuk bir beşliğe yarım düzine almışlardı) sıraya girdiklerinden ve kısmen de kız gülümseyerek özgürlüğün tadını çıkararak etrafa bakınıp binaların ışıklarını izlediği, yağın yağmuru yüzünde hissederek parti yapan âlemcilere ve çalışanlara baktığı içindi.

Kongre merkezine vardıklarında saat sekizi biraz geçmişti. Çöp konteynerleri binanın kenarına, mutfakların yakınına sırlanmıştı. Preston hızlıca bir mesaj yolladı: *Geldik*. Telefonunun bitmek üzere olan şarjına küfrederek yere çöktü. Ellwood yemeğini iştahla yedi ve bir şişe suyu bitirdi. Kendine gelmişti artık. Beklerken karşıdaki Midland Oteli'ndeki odaların, palpeteği gibi ayarlanmış parlak pencerelerini izlediler. Ara sıra perdelerin arasındaki sarı bölgeden bir şekil geçerek orada bir silüet oluşturunuyordu. En üst katta pencereden eğilmiş bir adam, sigara içerek cep telefonuyla konuşuyordu.

Saklandıkları yerden sıralanan taksileri ve oluklardaki yağmur sularına dikkat ederek inen yolcuları, haber bültenlerini sunan kamera ekipleriyle muhabirleri görebiliyorlardı. Kapılar tıslayarak açılıp kapandıkça yaylı çalgılar dörtlüsünün çalısını duyabiliyorlardı.

Arkalarındaki personel kapısı aralandı.

Ryan'ın yüzü görüldü. *Tanrı'ya şükür.* Aralık genişledi. Metal kapı paslıydı ve homurdanıyordu. Bu arka kapıyı bir süredir kullanan olmamıştı. "Çok büyük değil," dedi Mace içeriden. "Ama biz ona yuva diyoruz."

Ellwood ve Preston içeri süzöldüler. Preston'ın, müttefikleriyle olmanın verdiği acayip bir rahatlama duygusuyla, gereğinden fazla uzattığı dörtlü bir kucaklaşma gerçekleşti. "Uzun hikâye," dedi aralarındaki dar alana.

"Sen iyi misin Chloe?" diye sordu Ryan.

Ellwood saçlarını karıştırdı. "Daha iyi günlerim olmuştu."

"Selam," diyerek tanıttı kendini Mace. "Benim adım Elliot."

Ellwood ona gülümsedi. Şimdi daha sıcaktı ve her daim güçlü.

Preston, bayat böreklerin olduğu kese kâğıdını avucunun içinde tutarak, "Yiyecek bir şeyler getirdik," dedi.

Briket duvarlı, küflü ve havası kuru bir servis koridorundaydılar. Hurdası çıkmış raflı bir dolap, eski bir yangın söndürücü ve bir yağmurluk, son kullanıma dair tek işaretlerdi.

Ryan bir yandan yemek yerken koridorun ilerisini işaret ederek, "Buradan böyle gidince birkaç tane depo ve tuvaletler var. Kapıların çoğu kilitli, binanın geri kalanı da insan kayna-yan devasa bir açık alan. Havalandırma şaftlarını geçmek gerçekten kolaydı ama bundan sonrası çok zor olacak. Bir ton güvenlik görevlisi var. Siyah ceketli iri arkadaşlar," diye açıkladı.

Ryan konuşurken dikkatlice sığınaklarını inceleyen Ellwood, bakışlarını manalı bir şekilde hafifçe yukarı kaldırdı. Preston dönüp kızın bakışlarını takip edince sorunu gördü. Yukarıda, köşede duvara monte edilmiş, kapalı devre bir güvenlik kamerası vardı. "Eski görünse de," dedi Ellwood, "işimizi şansla bırakamayız. Gelin şurada duralım."

Sırtlarını kameranın altındaki duvara verip görüş açısından çıktılar ve börek yeme lüksüyle zevkten inleyerek tadını

çıkardılar. Preston, "Düşünüyordum da," dedi yutarken. "Konuşmalar falan olacak, öyle değil mi? Münazaralar, toplantılar, sunumlar gibi şeyler. Birazdan başlamaları lazım, değil mi?"

"Eee?" dedi Ryan.

Ellwood iyice konuya dönmüştü artık. Gözlerinde bir parıltı vardı. Bunun sebebi kısmen ilaçlar, kısmen yediği yemek, kısmen de amacına ulaşmaya çok yakın olmanın getirdiği şevkti. Armstrong yakınlardaydı ve bu bilgi Ellwood'un her kararında ve hareketinde, konuştuğu her kelimenin netliğinde görülebiliyordu. "Yani ortalık sessizleşecek. Sonra biz de hareketlenmeye başlayabiliriz. Neler olup bittiğini ve Armstrong'un nerede olduğunu öğrenmemiz gerek."

Ryan yağlı parmaklarını üzerinde kaydırarak telefonunu açtı. İnternet hızına küfrederek kat planını yeniden kontrol etti. Ryan, "Aynen," dedi konuşulanları toparlayarak. "Bize kurultay programı lazım. İşleyiş düzeni ya da onun gibi bir şey." Telefonu cebine sokup gözlerine düşen saçları geriye itti. "Nerede, ne zaman gerçekleşeceğini öğrenemezsek Armstrong'un konuşmasını bok basarız."

"Aynen."

Ryan gözlerini ovuşturdu. "Belki..." diye söze girdi. Rafılı dolabı fark etmişti. Küçük bir asma kilidi vardı. "Şuna bir el atsanıza."

Çıkan gürültüden irkilip tedirgince kamerayı kontrol ederek dolabı tekmelediler. Kapak kolayca açıldı ve örümcek yuvaları ortaya çıktı. Preston ince örümcek ağlarını kenara ayırdı ve hızla didik didik aramaya başladı. Eldivenler, fosforlu bir yelekle baret, birkaç kutu boya, gri renkli tamir bandı ruloları ve biraz da kibrit vardı.

Mace telefonuna doğru konuştu. "Bir tür servis koridorundayız ve bir dolabı patlatıyoruz. Ne yazık ki işimize yarayacak hiçbir şey yok."

"Bir dakika." Ellwood bir şey görmüştü. "Şu tabela."

Preston onu pılı pırtının içinden çıkardı ve ceketinin koluyla sildi. Kirli, PVC kaplı, metal bir tabelaydı. Üzerinde koyu harflerle "Hizmet Dışı", hemen altında da "Manchester Central, bakım çalışmaları boyunca meydana gelen sıkıntılardan dolayı özür diler" yazıyordu.

"Bu. Bir de bant..." diye başladı Ryan, gözleri biraz ışıltıydı.

Preston sırtarak tamir bandına uzandı. "Aynen. Bize en azından bir süreliğine saklanacak bir yer sağlayabilir."

Ryan düşünerek tırnaklarını yedi. "Bize daha geniş bir yer lazım. Doğru dürüst bir bilgisayarla düzgün bir internet bağlantısı olan daha konforlu bir yer. Güzel, küçük bir sığınak. Kapıya tabelayı da astık mı, kimse bizi rahatsız etmez."

Ryan karanlık, alaycı bir yüz ekşitme ifadesiyle, "Harika," dedi. "Kesinlikle harika."

Tuvalet kabinine dördü birden zar zor sığışmıştı. Sahip oldukları kısa zamanda, içeri girmiş oldukları servis koridorunun sonunda bulabildikleri tek yer burasıydı. Ryan gruba bir dizi yangın kapısının ardında ne olduğunu göstermişti: Devasa boyutta kongre merkezi alanları, yüksek kemerli çatının altında yer alan uçak hangarı büyüklüğünde odalar, kurumsal tasarımlı mavi halılar ve siyah beyaz fotoğraflarla süslü beyaz duvarlar.

Ve tabii ki insanlar. Binlercesi değirmen taşı gibi dönüp duruyor gibi görünüyordu: Gece elbisesi giymiş saçları yapılı kadınlar, takım elbiseli adamlar, ellerinde kanepeler olan dimdik garsonlar, kalabalığın arasından şampanya kadehleriyle ustaca süzülen siyah servis üniformalı kızlar, kamera ekipleri ve medyacı tipler, telefonlarıyla heyecanlı konuşmalar yaparak haber sitelerini kontrol eden asistanlar.

İçeride saklanabilecekleri bir yer yoktu. Küçük, güzel bir ofis bulup kapısına "Hizmet Dışı" tabelası asabilmelerinin

mümkünatı yoktu. Kalabalığın azalmasını beklerken Preston, "Zaten," diye fısıldadı "neden bir ofisin kapısına 'Hizmet Dışı' tabelası asalım ki? Bir şeyin hizmet dışı olabilmesi için işleyen parçalarının olması gerekir."

Böylece hepsi gönülsüzce onayladı.

Orası Charter Fuayesi'nin erkekler tuvaletiydi; bulabildikleri en yakın ve en sakın yer orasıydı. Dördü birden bir süreligine kollarını manyakça bir kardeşlik içinde birbirlerinin omuzlarına koyarak yerdeki karolara ve ayaklarına baktılar.

Preston, Ellwood'un yakınlığını hissetti ve belki de onu sevdiğini düşündü.

Kısmen korkularını bastırmak, kısmen olan bitene anlam vermek, kısmen de her şey sona ermeden evvel beraberliklerinin son saatlerini planlamak için fısıldayarak konuşmaya başladılar.

Ellwood her geçen dakika korkusunu yenerek daha da coşuyordu. "Eğer kurultay programını ele geçirebilirsek neyin ne zaman olacağını hesaplayabiliriz," diye fısıldadı.

"Oraya buraya bir şeyler bırakanlar olacaktır illa ki, değil mi?" dedi Ryan. "Şansımız yaver gider de birileri program kitapçığı bırakırsa bizim de yap..." Lafını tamamlayamadan tuvaletin kapısı açıldı ve birisi parlak rugan ayakkabılarıyla yer karolarını arşınlamaya başladı.

Korkuyla sessizliğe gömüldüler. Ryan, Preston ve sonra da Mace yavaş ve dikkatli bir şekilde klozetin üstüne çıkıp sırtlarını kabinin duvarlarına dayadılar; böylelikle ayakları görünmeyecekti. Ellwood da onları takip ederek klozetin üstüne çıktı ve çömeldi. Absürt bir durumdu. Dördü birden iki büklüm olmuştu. Sessizce nefeslerini tuttular.

İkinci bir adam daha geldi. Aralarında kısa bir konuşma oldu ve telefon çaldı. Bir ses onay ve talimatlar dizisi sıralamaya başladı. Birisi boğazını temizledi ve anlaşılmaz bir fıkra anlattı. Üstünkörü gülüşmeler oldu. Sonra kapılar yeniden çaparak kapandı ve ortam sessizleşti.

Dikkatlice aşığı indiler. "Bu tabelayı istediğimiz her sıcıığı-
mın kapısının üstüne koyabilirdik," dedi Mace. "Ve biz bunu
seçtik."

Sonraki yarım saat işkence gibiydi. Dakika başı mümkün oldu-
ğunca sessiz bir şekilde, başları önde, klozetin tepesine çıkıp
birbirlerinden destek alırlarken ve muhabbetler edilir, telefon
görüşmeleri yapılırken öylece beklediler. Daha sonra tekrar
aşığı inip gelen adamları doğru saymış olduklarını umut ede-
rek sessiz ve dikkatlice, daha konforlu olan ayakta dikilme po-
zisyonuna geçtiler ve devamında nereye gidebilecekleri konu-
sunda fikir alışverişinde bulunup web sitesindeki "Manchester
Central'ı Keşfedin" bölümüne yeniden baktılar. Shade'in han-
gi cehennemde olduğunu merak edip ona kızarak ve Alice'in
sağ salim eve dönüp dönmediğı konusunda endişelenerek,
kapı tekrar tekrar açıldıkça kendilerini klozetin tepesine attılar
ve bu döngü böylece devam edip gitti.

En sonunda mükafatlarını aldılar. Ryan güven telkin eden
bir sessizlikten sonra kabinin kapısının üstünden etrafı dikiz-
ledi ve lavaboların yanına bırakılmış bir kitapçık gördü.

Kapıyı arkasından kapatıp kitapçığı dördünün arasında
havaya kaldırıp, "Tanrı'ya şükür," dedi ancak sonra hepsinin
aynı anda bakma hevesi ve elleriyle kollarının birbirine dolaş-
ması üst üste gelip kitapçığın Ryan'ın elinden düşmesine se-
bep oldu. Kurultay programı yere, aralarına düştü ve Ellwood
pozisyonunu değiştirmeye çalışırken ayağıyla onu kazara tek-
meleyince döne döne yandaki tuvalet kabine gitti.

Dış kapı milyonuncu kez açıldı ve dördü birden derhal ze-
minle bağlantılarını kestiler. Kalpleri kırılmış gibiydi adeta,
hepsi birbirine kızgındı. Ellwood dişlerini gıcırdattı, gözleri
alev alevdi. Preston kendini suçlayarak duvar karolarına bak-
tı boş boş. Kitapçığı Ryan'ın elinden düşüren yukarı kalkmış
eliydi, değil mi? Tam olarak bilemiyordu.

O kadar kızgınlardı ve gözleri bir şey görmüyordu ki giriş-çıkışları saymıyorlardı. İçeride kimin olup olmadığını takip etme işini unuttular. Saçma sapan bir telefon melodisi olan herif hâlâ gitmemiş miydi? Peki ya parasetamolle iltihaplı boğazına gargara yapan adam? Kendini bok gibi hisseden borsa-cı? Ellwood, sessizce geçen bir sürenin ardından başıyla onay işareti yaptı ve Ryan aşağı inip dikkatle karolu zemine eğildi. Nefesini tutmuştu.

Sessizlik.

Nefesini bıraktı. "Tanrım," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Yan tarafa geçip almam gerek. Bu senin hatandı Faulkner."

Ryan konuşmaya devam ederken Preston yere gerekenden daha erken inmiş olduklarının farkına vardı. Dışarıda hâlâ biri vardı. Kalbi alev alarak güm güm atmaya başladı. Ellwood da anlamıştı. Gözleri öfkeyle fal taşı gibi açıldı. Ryan irkilerek eliyle yüzünü kapattı.

"Kim o?" dedi sert bir ses. Erkekti, belki orta yaşlarda. "Kim var orada?" diye bağırdı.

Grup, her biri diğerinin akıllıca bir şey söylemesini dileyerek sessizce birbirine baktı. Ellwood ciddiyet içinde tek kaşını kaldırdı. Nerede oldukları göz önünde bulundurulursa erkeklerden birinin cevap vermesi gerekiyordu. Mace boğazını temizledi ve boğuk bir ses tonu takınarak, "Ben varım," dedi. Utanarak uydurdu. "Arkadaşa yardım ediyorum."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı diğer ses. Uzun, buz gibi ve ürkütücü bir duraklama oldu. Daha sonra adam, "Güvenliği çağırıyorum. Hem de derhal," dedi.

Dış kapı ıslık sesi çıkararak açıldı ve çarparak kapandı.

"Hay sikeyim," dedi Ellwood.

Bu, her şeyi özetlemişti.

Başka yolu yoktu. Adam gittiğinde derhal harekete geçmek zorundaydılar. Ellwood aptallıklarına küfrederek kapının sürgüsünü çekti ve hep beraber dışarı çıktılar. Tuvaletler boştu. Ellwood düşmüş olan kurultay programını işaret etti ve Mace bulmak için kabinlere bakmaya başladı.

Sonra gitmek zorundaydılar.

Kapının önünde duraladıklarında, *Buraya kadarmış*, diye düşündü Preston. Dışarı çıkmak. Eğer güvenlik görevlileri yakındaysa her şey çabucak ve acı verici biçimde sonlanacaktı. Bunu Ellwood da sezdi ve derin bir nefes aldı. Sonra kapıyı açtı ve dışarı süzüldü.

Dışarıda kurultay başlamıştı. Konuşma ve toplantılar devam ediyordu; kalabalıksa dağılmıştı. Bar alanının yakınında, okyanus mavisi halının üstündeki bir grup adam içki içip sohbet ediyordu. Bir gazeteci kalabalığı bir kameranın üstüne eğilmiş, erken saatlerde yapmış oldukları çekimi kontrol ediyor ve sestten sorumlu eleman da mikrofonları ayarlıyordu. Güvenlik görevlilerinin çoğu girişteki fuaye alanında olmalıydı. Dolgu-lu, siyah mont giymiş tıknaz bir herif vardı sadece ve hepsi buydu. İçki içenlerin alçak sesli uğultusu ve toplantılarla sunumların boğuk sesi dışında her yer sakindi.

Sağ taraflarında Preston'ın haritadan "Galeri" olarak hatırladığı yer vardı; siyah beyaz fotoğrafların sıralandığı geniş bir koridordu. Sağ ve sol taraflarındaki kapılar toplantı odalarıydı ama harita o tarafta daha küçük odalar da göstermişti. Bunu Ellwood da gayet iyi biliyordu. Başıyla o tarafı işaret etti ve Galeri'den geçerek ana salonun ve giriş fuayesinin ters istikametine, küçük odalara doğru sekerek koşmaya başladılar.

Bir tanesi boştu, önüne koyulan ahşap bir takozla kapısı açık tutulmuştu. Mace kapının önünden geçerlerken, ürkek ilerleyişlerini durdurmak için elini kaldırdı. İçeri çekilip kapıyı kapattılar. Preston kilit olmadığını fark etti.

İçeride alçak sesli fakat rahatlamış fısıltılarla konuştular. Toplantı odasının ortasında küçük bir masa ve üstünde de çiçekli bir vazo vardı. Akıllı tahta ve projektör de mevcuttu.

Mace resmî etkinlik takvimini aralarına açtı ve düzleştirdi. Titrek parmaklarıyla sayfaları çevirirken, "Bu şey işe yarasa iyi olur," dedi. Hemen ardından aradıkları şeyi buldu; bu geceki etkinliklerin tam sayfalık özetini.

Dördü birden eğilip baktı.

İlk önce Ellwood görmüştü. "Burada." Parmağını kararlı bir şekilde sayfaya bastırdı. "Konuşma dokuzda başlıyor."

"Saat kaç?" dedi Press. Telefonunun şarjı bitmişti.

Mace, "Sekiz kırk," diye cevap verdi. "Eee, ne tarafa gitmemiz gerekiyormuş?"

Ryan programı incelerken, "Exchange Oditoryumu isimli bir yere," diye mırıldandı. Telefonunu çıkarıp birkaç kere tıkladı. "Çok amaçlı, sekiz yüz koltuk kapasiteli konferans salonu," diye yüksek sesle okudu. "Şu tarafta." Başını kaldırıp yönünü ayarladı. "Birkaç dakikalık mesafede."

Mace gözlerini ovuşturdu. "Yani şimdi içeri girip saklanmayı mı deniyoruz?" Hepsine beklentiyle tek tek baktı. "Yoksa ateş ediyoruz gibi bir şey mi?"

Bir an hiç kimse konuşmadı. Bir planları yoktu. Fikirlerinin ulaşabildiği en uç nokta buydu. Preston beklenti içinde Ellwood'a baktı.

Kız kaşlarını çatı. "Bu benim kavgam." Soğuk ve içermiş görünüyordu. "Eğer herhangi bir şekilde içinde yer almak istemezsen Faulkner, sorun değil. Anlarım."

"Hayır," dedi Preston. "Öyle demek isteme..."

"Öyle bakma o zaman. *Tüm cevaplar bende* oyunu oynamıyorum burada."

Preston yutkundu, ne istediğinden emin olamamıştı. "Her neyse."

Ryan dudaklarını büktü. "Tanrım, siz ikiniz."

"Ne demek oluyor bu şimdi?" dedi Ellwood. Küçük oda sessizliğe bürünmüştü. Mace, aralarına ekstra mesafe koymak işe yarayabilirmiş gibi bir adım geri çekildi. Preston, Eksen Altı'daki o ânı düşünüyordu. Yanına Hoyle'u alıp gittiği zamanki o isyan olayını. *Her şeyde yaptığın gibi bunu da ince eleyip sık dokuma*, diye bağırmıştı Ryan. Bir anlığına intikam vakti gelmiş gibi göründü ancak Ellwood, Ryan'a bakarak sessizliğini korudu.

"Şu demek oluyor," dedi Ryan yavaşça. "Tüm o Chloe Ellwood şeylerini yapıyorsun yine ama bu sefer Faulkner'a."

"Chloe Ellwood şeyleri mi?" dedi kız sert bir vurguyla.

Ryan köpürmüştü. "Aynen. Bana yaptığın şeyler." Ryan soğukça Preston'a baktı. "Sakın bulaşma Faulkner. Bela anlamına gelir."

Ellwood yalandan bir kahkaha attı. "Bela ne demektir bilir misin Ryan?" Kollarını kavuşturdu. "Kız arkadaşını aldattığın için pişman oldun ve şimdi de beni mi suçluyorsun? O zamanlar bu konuda pek mücadele ettiğini hatırlamıyorum."

"Sürtük."

Ellwood parmağını Ryan'ın göğsüne sapladı. "Nerede o şimdi Ryan? Yine ektin onu, öyle değil mi?"

Ryan bu laf üzerine patladı ve kendini masanın üzerinden Ellwood'un üstüne attı. Çiçek dolu vazo yere düştü ve içindeki soğuk su yere döküldü. Mace kollarını tutmuş, onu dizginlemeye çalışıyordu ama Ryan kendini kurtarmayı başardı. Ellwood, gencin tutuşundan kaçınarak geri çekildi.

Preston, kolları açık bir şekilde aralarına zıplayarak onları ayırdı. Bu gürültü dikkat çekecekti. "Durun!" dedi tıslayarak. "İkiniz de!"

Odadaki tansiyon geldiği gibi aniden kayboldu. Ryan arkasındaki Mace'e aldırış etmeden, yüzüne gelen saçları ayırarak masadan uzaklaştı. Ellwood gözlerini sildi. Elleri titriyordu.

Preston, "Birbirimizden hoşlanmak zorunda değiliz, tamam mı?" dedi. Sessiz bakışlar ve düşüncelere dalmalar. "Ancak bir saat daha bir arada olmalıyız ve sonra her şey bitmiş olacak." Mace çiçekleri toparlamaya çalışıyordu. "İlerlemeye devam etmemiz gerek. Güvenlik görevlileri burada olduğumuzu biliyorlarsa nihayetinde bizi bulacaklardır."

Ryan sonunda ikna olmuş görünüyordu. Bıyık altından birkaç kere küfretti. Sonra telefonundan haritayı yeniden kontrol etti. "Tamam. Bakalım şu oditoryum neye benziyormuş," dedi kıyafetlerini düzeltirken.

Ellwood başıyla onayladı.

Çiçek demeti gibi bir araya toplanmış şekilde odadan çıktılar. Sol taraflarındaki toplantı odalarının kavisli duvarı görüş açılarını bozuyordu. Dolayısıyla ötedeki Galeri ve Charter Fuayesi'nde olup biteni anında göremediler. Önde Ellwood, arkasında Ryan ve Preston, başlarını köşeden bir anlığına uzatarak daha ileri sokulmak zorunda kaldılar.

Preston, güvenlik görevlisinin elleri arkasında, fotoğraflara bakarak yavaş yavaş Galeri'ye doğru ilerleyişini gözetledi. Ryan gruba dönerek başını salladı ve açık alana çıkarak başları önde süratle yürüdüler. Preston nabzının uçuşa geçtiğini

hissetti ama kısa süre sonra fark edilmeden açık alanı geçmiş, kapıların karşısına varmış, geniş yapraklı bir çift iç mekân bitkisinin yeşillikleri arasına saklanmışlardı. Üstünde bir sürü yarım bırakılmış içki olan bir sehpa ve üç boş sandalye vardı. Ellwood gizlenip kaşlarını çatarak salonun cam panellerinden içeri baktı.

Ryan yeniden telefonuna başvurdu. Gözlerini kısarak kat planına göz gezdirdikten sonra bakışlarını kapılara yöneltti. "Buradan ilerisi," dedi, "Exchange Salonu. Sonra, karşı kapılardan çıkınca Exchange Fuayesi'ne geliyoruz. Oradan da oditoryuma geçebiliriz."

"Burası daha kalabalık," dedi Ellwood. "Başka bir yol var mı?"

Ryan telefonunu kaldırarak, "Buna göre yok," dedi. "Salondan içeri, karşı taraftan dışarı."

Mace penceredeydi şimdi. Preston da ona katıldı. Çabucak camın ardındaki alana bir göz attı ve geri çekildi. "Siktir."

Mace başıyla onaylayarak bu değerlendirmeye katıldığını belli etti. İlerisi başka bir geniş sergi salonuna açılıyordu: Kavisli yüksek tavan, bar alanı, etrafına deri sandalyeler dizilmiş yuvarlak masalar, uzak köşede rahat koltukların olduğu bir dinlenme alanı ve karşı tarafta Ryan'ın bahsettiği çift kapı.

Ancak orada otuz kadar insan olmalıydı. Yüzleri ön tarafa dönük, masaların etrafında gayriresmî bir şekilde toplanmışlardı. Tabletleri, gazeteleri, evrak çantaları ve içkileri vardı. Bir çeşit görüşme ya da tartışma sürüp gidiyordu.

Preston umutla, "Sırtları kapılara dönük," dedi.

"Ve yapmaları gereken tek şey dönmek, yine de..." diye mırıldandı Mace.

Ryan, "Sürünebilir miyiz?" diye sordu.

Ellwood başını camdan kaldırırken, "Hiçbir koruma olmadan, halıda yüz metre boyunca mı?" dedi kaşlarını çatarak. Ryan yumruklarını sıkarak diklendi. Ellwood sakince baba-

sının saatine baktı: 20:45. Ryan'ın içten içe alevlenen öfkesine aldırmadan, "On beş dakika," dedi. "Sonra her şey değişecek ve buralar delegelerle dolup taşacak."

"Ee, plan nedir o zaman?" dedi Mace.

"Tamam. Hadi yürüyelim bakalım," dedi Ellwood. Bir duraklama oldu. Ryan öfkeyle burnundan soluyordu. Kulağa saçma derecede kolay geliyordu. "Sadece yürüyeceğiz. Ciddi. Sakince. Sanki buraya aitmişiz gibi."

Ryan kıyafetlerini gösterdi. "Şaka mı yapıyorsun?"

Preston kaşlarını çatı. Hepsi kirle kaplıydı ve kokuyorlardı. Mace'in saçına tünemiş gözlükleri işaret etti ve arkadaşı onları çıkararak cebine attı. Yine de bu iş yürümeyecekti. Mace telefonunu çenesine dayadı. "Ülkenin en güçlü politikacılarının üst düzey güvenli kurultayına sızmak üzereyiz," dedi telefona doğru. "Hem de ön kapıdan girip neşeyle el sallayarak."

"Kaldır şunu Mace, Tanrı aşkına," dedi Preston.

Mace hayal kırıklığına uğrayarak, "Meslektaşım Preston Faulkner da hazır bulunmakta," dedi tıslayarak. "Ve tabii diğerleri de." Telefonu ortalarına doğru uzattı. "Kendinizi tanıttın arkadaşlar." Hiç kimse konuşmadı. Ryan elinden bir kaza çıkacakmış gibi baktı. "Ne var?" dedi Mace.

Vakit dezavantajını ve başka planları olmadığını dikkate alıp kalpleri güm güm atarak dizildiler. Önde Ellwood, ikinci sırada Ryan. Sonra Mace geliyor, Preston da sıranın sonunu oluşturuyordu. Hepsi korku içindeydi. Kirli kıyafetlerini anlamsızca düzelterek kendilerini hazırladılar.

Derken Ellwood kapıyı iterek açtı ve yürümeye başladılar.

Hiç de iyi başlamamıştı.

Kapıların ıslık sesiyle açılmasıyla oturan gruptan birkaç surat döndü ve her ne kadar göz teması kurmayacağına yemin etmiş olsa da Preston kendini o tarafa bakarken buldu. Üç ya da dört meçhul yüz, salonun ortasında onlara bakıyordu. Preston, Mace'in sırtına bakarak yürüdü ancak kayıtsız görünmek mümkün değildi. Bacakları kaskatı kesilmişti ve kendini uygun adım tören yürüyüşü yapıyormuş gibi hissediyordu. Aslında bir noktada, nasıl olduğunu söyleyemese de tökezlemeyi bile başardı.

Yolu yarılamışlardı artık. Preston yapışkan bir korku hissiyle kalabalığın konuşmasının sıfıra indiğini fark etti; sessizliğe bürünmüşlerdi. Bu yalnızca tek bir şey anlamına gelirdi ki o da pasaklı çocuklardan oluşan tören alayını izledikleriydi. Preston doğru olup olmadığını öğrenmek için bakmaya cesaret edemedi. *Sakin ol. Yürü.*

Çifte kapıya ulaşmak artık mümkün görünüyordu. *On metre sonra. Belki de yedi.* Kalabalıktan biri ayağa kalkmıştı. Sonra yüksek tonda bir ses, "Pardon," dedi. Preston gözlerini kapatıp yürümeye devam etmeye çalıştı. Öndekilerden biri yavaşladı ve Preston kendini sakarca Mace'e yapışırken buldu. Neredeyse durmuşlardı. "Pardon!" Bu sefer ses daha sertti. Preston

yumuşak halıdaki ayak seslerini duyabiliyordu. Biri geliyordu. *Siktir.*

Sonra işler tahmin edilemeyecek kadar kötüleşti.

Önlerindeki çifte kapı açıldı.

Güvenlik gelmişti; dolgulu siyah ceket ve kalın botlarıyla zırhlı üç adam ve beraberinde Armstrong'un, MABET'in deposunda saklanırken onları bulan asistanı. İşte o zaman Ellwood durdu ve sıra da yavaşlayarak ona uydu. Güvenlik görevlilerinin iki tanesinde silah vardı. Sahici silahlar.

En öndeki adam telsizini ağzına götürüp konuştu. "Onları yakaladık efendim," deyip yanındakilerden kısa boylu, ezik suratlı ve düz, geniş burunlu olanına başıyla işaret verdi. Adam silahını indirip dikkatlice yanlarından dolaşmaya başladı. Şimdi güvenlik görevlileri etraflarını çeviriyorlardı; sessiz bir üçgenin köşelerindeki, hepsi soğuk ve sert bakışlı üç adam, köşeli çeneleriyle SAS komandosı gibi onları kesiyorlardı. Armstrong'un asistanı bakışlarını Preston'inkilerden ayırmadan konuştu. "Bunlar tuvalette saklanan çocuklar."

Toplantıdaki delegeler, yüzleri bembeyaz olmuş bir şekilde geri çekilmişlerdi şimdi. Preston gözlerini kapadı.

"Başımız çok büyük belada," dedi Mace. "Babam beni öldürecek." İçinde tutuldukları ofisin kapısında, dışarıdaki nöbetçiye görebilmek için başını yukarı doğru uzatıyordu. Elleri arkalarından bükülerek sergi salonlarından geçirilip merkezin görülmeyecekleri kısmına götürülmüşlerdi. Orada, bir grup çalışma alanı ve toplantı odasının içinden havasız, küçük bir hücre boşaltılmıştı ve gençler de içine kilitlenmişlerdi. Mace dışarıdaki nöbetçiyle ilgili değerlendirmesini tamamladı. "Çatıya siyah helikopterler inecek," dedi gizemli bir şekilde.

Mace dikkatle hapisanelerinin asma tavanına bakarken, onun omzunun üstünden kaşlarını çatan Ryan, "Neyin peşinde bu?" dedi. Hiç boşluk, boru ya da delik yoktu. Yalnızca

havalandırma sistemi vardı. Silahlı adamlar onları kapatırlarken burayı itinayla seçmişlerdi. Şimdi bir tanesi dışarıya konuşlanmıştı ve Armstrong'un asistanı gitmişti. Preston, Armstrong'a tehlikenin bertaraf edildiğini haber vermeye gittiğini tahmin etti.

Preston iç çekti. "Mace her zaman böyledir. Devam et bakalım. Hadi bize tüm bunların güçlü bir toplulukla nasıl bağlantılı olduğunu anlat."

Mace ellerini havaya kaldırdı. İleri doğru uzattığı parmağıyla havayı delerek, "Yüzde yüz doksan beş ciddiym kardeşim," dedi. "Siyah helikopterler, şeytani bir askeri tarikatın acil durum araçlarıdır. Bahse girerim, bütün bir filo tam üstümüzdeki çatıda olacak. İnternette okumuştum."

"Tabii ki," dedi Ryan. "On beş değişik yazı tipinin kullanıldığı siyah arka planlı bir sitede."

Mace tükürükler saçarak, "Ne sakıncası var?" dedi şaşkınca.

"Şunu kesebilir misiniz artık?" dedi Ellwood. Sırtını dikleştirmişti ve dalgındı. Altdudağını kemirerek giderek artan bir sıklıkla saatine bakıyordu. "Plan yapmamız lazım."

Gergin bir sessizlik oldu. Ryan masanın yanından bir sandalye çekip oturdu ve uzun bacaklarıyla geriye doğru yaylanmaya başladı. "Chloe. Son yaptığın planın ana teması *Hadi öylece yürüyelim*'di. Yeni bir şaheser yaratma konusunda sana güvenebileceğimizi sanmıyorum. Yeni erkek arkadaşına sorsana."

Preston bu lafın üzerine dudağını ısırды ve kızarmamak için dua etti ama aynı anda boynunun ve yanaklarının ısındığını hissetti. Ryan bazen dallamanın biri olabiliyordu.

Ellwood ona ortaparmağını gösterdi. "Siktir git."

Ryan acı acı güldü ve "bana ne" anlamında elini salladı. "Buradan çıkmanın yolu yok." Telefonuna göz attı. "Üstelik Armstrong beş dakika sonra başlıyor. O güzel gösterisine su sıçratmayalım diye konuşmasını bitirene kadar bizi burada tutacaklar. Sonra da polisler gelecek."

“Ya da daha kötüsü,” dedi Mace. Preston başıyla onayladı. Armstrong öğrendiğinde, gitmelerine izin vermeyecekti. Onlar için bir dizi talihsiz kaza ayarlıyor olacaktı.

Mace yeniden telefonunu çıkarmıştı. “Hapishanemiz klostrofobik bir ofis odası,” diye fısıldadı kasvetli bir şekilde. “Tavan alçak, pencere yok. Altı sandalyesi olan ince, uzun bir masa bulunuyor. Dışarıda silahlı bir nöbetçi ve tahmin ediyorum ki fuayenin çatısında siyah helikopterlerden oluşan bir filo var.” Preston ellerini yumruk yaparak Mace’in histeri krizinin hiç sırası olmadığını düşündü. Kapı açıldığında sesini kesmesi için bağırarak üzereydi.

Çok ani ve beklenmedik bir şey oldu. Armstrong gelmişti.

Elliot Mason öylesine şoke olmuştu ki telefonu elinden düşürdü. Yerde bir kez seken telefon, masanın altına yuvarlandı.

Armstrong tebeşir beyazı çizgileri olan gri bir takım elbiseyle beyaz gömlek giymiş ve mavi kravat takmıştı. Gözleri Preston’ın şimdiye kadar gördüğü en soğuk şeylerdi. Çenesi gergin, dudakları ince ve kansızdı. Bir araya gelmiş olan gruba baktı.

Preston, en kötüsünün de Chloe Ellwood’u gördüğü zaman yüzünün hiçbir şeyi ele vermemesi olduğunu fark etti. Öldürmüş olduğu adamın kızını, ölümler diyarından dönen kızı tanıdığına dair en ufak bir titreşim bile olmadı.

Buna karşın Ellwood dik durmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Preston, kendini dizginlemeye çabalamasını izledi. Sandalyenin arkasını yakaladı. Kolları kıvrılmış gömleğinin altında kalan çıplak kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Gözleri doldu ve gözyaşlarını bertaraf edebilmek için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

Armstrong’un buz gibi bakışları hepsini içine çekti. Gözlerinin altında gri derisi torbalaşmıştı ve göz kırptıkça titriyordu. Sert bir şekilde elini uzatıp, “Telefonlar,” dedi.

Derhal itaat edildi. Suratı bembeyaz olmuş olan Ryan kendininkini verdi. Preston da öyle. Mace telefonunu yerden al-

mak için döndü ama sonra korkusunu yenip titrememeye çalışarak ayaktaki pozisyonunu korudu. Armstrong cihazları cebine atarken, "Yalnızca bir dakikam var," dedi. Korkutucu derecede sakindi. Preston hayatı boyunca kimseden bu kadar korkmamıştı. Daha önce de empati ya da pişmanlık duyguları olmayan psikopatlarla ilgili şeyler okumuştı ve Armstrong'un, Ellwood'un varlığını duygusuzca göz ardı edişini gördükçe, dinlediği kişinin de onlardan biri olduğunu anladı. Adam parmağının biri havadayken konuştu. Kol düğmeleri altındandı. "Şunu gayet net bir şekilde açıklamama izin verin," dedi Armstrong. Gri gözlerini bir kere kırptı ve parmaklarıyla sayarak listesini sıralamaya başladı. "Gördükleriniz hakkında kimseye bir şey söylemeyeceksiniz. Eksen Altı'ya yapmış olduğunuz ziyaretle ilgili hiçbir şey anlatmayacaksınız. Manchester Adli Bilim ve Enformasyon Teknolojileri'nin çalışmaları hakkında hiçbir şekilde açıklama ya da konuşma yapmayacaksınız. Bay Jonathan Shade ve Bayan Esther Klein'la bir daha hiçbir şekilde temas kurmayacaksınız." Tekrar her birine tek tek baktı. Ellwood bakışına karşılık verdi. İçinde bir yerlerde isyana yakın bir güç bulabilmişti fakat Ryan çökmüş gibiydi ve bakışlarını üzerinde hissedince Mace'in tek yapabildiği, ayaklarının üzerinde durup nefes alabilmektir. Armstrong devam etti. Sesi soğuk ve ölçülüydü. "Ve itaatsizliğin sonuçlarını da aynı oranda açıklamama izin verin." Armstrong'un söylediği tarzdaki *itaatsizlik* kelimesi, dünyanın en korkunç kelimesiymiş gibi dehşet vericiydi. Ağır ve parlak saatine baktı ve devam etti. "Özgürlüğünüz," dedi, "pamuk ipliğine bağlı." Cümlelerin tam olarak nüfuz etmesi için bir anlık sessizlik gerekti. Mace gözyaşlarını içine atıyor; omuzları, insan ağlamanın eşliğindeyken olduğu gibi zıplıyordu. Armstrong gülümsedi; bu haliyle sürüngenerlere benziyordu. "Eğer içinizden biri tekrar kaybolacak olursa aileleriniz harap olur ve tabii ki bu sefer kaybolursanız, yanınızda başkaları olmaz. Kaybolduğunuz yetmezmiş gibi bir de

tek başınıza olursunuz.” Kuru avuçlarını birbirine sürttü. Preston VDT’deki tek canlı insan olduğunu hayal etti. Kendisi ve Robinson Crusoe. “Kalan ömrünüzü geçirmek için vahim ve üzücü bir yol olur. Öyle değil mi?” Kapıya yöneldikten sonra döndü. “Yapmam gereken bir konuşma var. Sonrasında tekrar görüşeceğiz.”

Kapı arkasından yavaşça kapandı.

Mace ipsiz bir kukla gibi masaya yığıldı.

Valften geri geçme, o yolculuğu tekrar yaşama ve o yere tek başına varma fikri, karna kurşun yemek gibiydi. Bunları düşünürken kimse konuşmadı. Mace sandalyeye geçip kollarını kavuşturdu. Başını masaya dayadı ve titremeye başladı. Ryan gözlerini kırpmadan duvara bakıyordu.

Preston, Shade’i düşündü. Armstrong’un onları uyardığı şeylerin en dikkat çekenini oydu. Gece bekçilerinin isimlerini zikretmişti. Bu, şu anda bile ona tehdit oluşturdukları anlamına geliyordu. Esther bir keresinde ne demişti? *Tek yol, ileri doğru olmandır.* Armstrong’un foyasını açığa çıkarmak zorundaydılar ve bu iş bu gece yapılmalıydı. Yoksa VDT’ye geri döneceklerdi. Shade gelecekti. Dokuz demişti. Şu anda şehir merkezinden geçiyor olabilirdi bile.

“Saat kaç?” dedi Preston. Sesi kurbağa gibi çıkmıştı.

Ellwood saatine baktı. “Yirmi bir on bir.” O da Preston’la aynı şeyi düşünüyordu. Armstrong şu anda kürsüde olacaktı. Dışarı çıkıp salonlardan geçerek binanın diğer tarafına gitmeleri gerekiyordu; Exchange Oditoryumu’na doğru koşmaları lazımdı.

Her şey bitmek üzereydi.

Ellwood masayı yumruklayıp öfke ve hüsrânını bağırarak kustu. Küfretti ve ateş püskürerek atıp tuttu. Mace tedirgince Preston’a baktı. Geri çekildiler ve üzüntüsünü yaşaması için ona biraz alan bıraktılar. Ryan kayıtsızca izledi.

Ellwood'un ateşi kendi kendine söndükten sonra Preston yanına gitmekten kendini alıkoyamadı. İki defa saati sordu. Cevap birincisinde 21:16, ikincisinde 21:25 oldu. *Shade nelerde?* Gözlerini kısarak kapıdaki pencereden nöbetçiye baktı. Mace telefonunu aramak için masanın altına girdi.

Ellwood'sa oturmuş, elindeki ezikleri iyileştirmeye çalışıyordu. Dizlerini göğsüne çekmişti. Bakışları uzak ve bozguna uğramış haldeydi.

Gerçekleştğinde saat 21:40'tı.

Mace yüksek perdeden bir çığlık attı. Ryan neredeyse sandalyeden düşüyordu. Ellwood'un ayakları birbirine dolandı. Kapı biraz önce içeri doğru bükülmüştü. Devasa bir darbe inmişti kapıya. Dışarıdan birisi tekmeyle açmaya çalışmıştı. Kapı iyi dayanmıştı.

"Ne oluyor lan?" diyebildi Ryan.

Sonra bir darbe daha geldi.

Kapı ikinci darbeye içeri doğru katlandı ve odanın içine kördüğüm olmuş bacaklarıyla bir insan kalabalığı düştü. Sonra kapıdaki bir figür kadrāja girdi: alaycı bir şekilde sırtan, esmer tenli ve dağınık, siyah saçları olan bir çocuk.

Bu Chowdhury'ydi. *Bu lanet olası Chowdhury'ydi.* Beceriksizce elini kaldırdı. "Selamlar," dedi. "Her şey ortaya çıktı."

Preston'ın ağzı açık kaldı. *Shade başarmış.*

Yerde, Gedge ayağa kalkmak için mücadele ediyordu. Ellwood'un ekibinden biri daha vardı. Düşmenin etkisiyle sersemlemiş gibi görünüyor, yerde sırtüstü yatmış, tavana doğru göz kırpyordu.

Ve bir de Alice vardı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, omzunu ovalayarak sırtıyordu. Gözleri kocaman ve parlak, saçları kördüğüm olmuş ve pisti.

Bedeni, Eksen Altı'nın kireç tozlarıyla kaplıydı. Muhteşem görünüyordu. Preston, içinde kabaran mutluluğun ve gururun göstergesi olarak yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Benim sevgili Tanrım," diyebildi Mace. Ryan çığlık atarak masanın üzerinden Alice'e doğru atladı. Bir süre birbirlerine sarıldılar. Ryan, bir yandan rahatlama hissiyle Alice'i kollarının arasında sıkarken diğer yandan gülüyordu.

"Gedge," dedi Alice saçlarının arasından, "epey çetin bir arkadaş." Gedge, sol eliyle kirli kıyafetlerini silerken onlara sırtıttı. Sağ elinde gece bekçisinin eldiveni vardı. Ellwood pat pat omzuna vurdu ve birbirlerine sarıldılar. Tatlı İrlandalı ak-saniyla, "İyi akşamlar," dedi Gedge. Utanmış görünüyordu. Eldivenli elini yukarı kaldırarak neredeyse özür dilercesine odadakilere bakıyordu tepeden.

Preston sırasını bekledi ve Ryan onu aşağı indirdiğinde Alice'in dibinde bitti. O küçük odada, çok uzun zamandır olmadıkları kadar birbirlerine yakındılar. Alice, bir çeşit selamlama olarak kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkti.

Preston boğuk bir sesle, "Başarabilmene sevindim," dedi.

Alice başıyla onayladı. "Evde olmak güzel. Yani...neredeyse evde olmak." Kahkaha attı.

Gedge, "Diğer tarafta ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz," dedi.

Preston, son birkaç saatin Shade için nasıl geçtiğini hayal etmeye çalıştı. "Sizi kurtarmaya bir gece bekçisi gelmiş olmasın?" Veribantlarıyla dolu bir minibüsü kararan çalılıklara doğru sürmüş olmalıydı hızla. Terkedilmiş valfin olduğu yere tırmanmış, sonra VDT'ye geçtiğinde Alice ve Chowdhury'yi bulmak zorunda kalmış, Longsight gençlerini ikna edip herkesi geri getirmiş olmalıydı. Daha sonra bir şekilde onları Manchester'a getirmişti. En azından bir kısmını.

Chowdhury kaşlarını çatı. "Evet," dedi. "Tam olarak öyle oldu."

Preston biraz umutlanmış şekilde kalbi güm güm atarak, "Burada mı şimdi?" diye sordu. *Saat kaç? Hâlâ zaman var mı?*

Chowdhury tek omzunu silkti. "Gelmeye çalışacağını söyledi."

Gedge, "Hey, dinleyin. Bu Shade denen adam konuşma gibi bir şeyi basmaktan söz etti," dedi.

"Armstrong'un konuşması," diye araya girdi Ellwood.

Gedge başıyla onayladı. "Tamam. Anlaşıldı. O zaman harekete geçsek iyi olur. Gardiyanınız konuşmaların neredeyse bitmek üzere olduğunu söyledi." Gedge sırtarak eldivenli elini havaya kaldırdı. "El sıkışmadan önceydi tabii. Sihirli bir şey bu."

İyiuykular. Preston, ansızın tüm bunların başlamasına sebep olan, odasında avucunda küçük bir delik, zonklayan başı ve üstünde kıyafetleriyle uyandığı sabahı hatırlayarak, "Etkisi sandığından daha çabuk geçiyor," dedi.

Ryan yanında Alice'le birlikte kapıya yöneldi. Artık el ele tutuşuyorlardı. "Gitsek iyi olur. On dakikamız ya var ya yok."

Mace boğazını temizledi ve herkes durdu. Okul çocuğu gibi elini kaldırmıştı. Ne yaptığının farkına vararak elini indirip, "Dinleyin," dedi. "Tam olarak nasıl gireceğiz oraya?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Chowdhury.

"Demek istediğim şu," dedi Mace. "Dışarıda güvenlik görevlileri var. Hem de sürüsüne bereket. Üstelik bazıları silahlı da. Ne yapacağız? Öylece üstlerine doğru mu koşacağız?"

Ellwood ellerini saçlarında gezdirdi ve derin bir nefes verdi. "Galiba. Daha iyi bir fikri olan?"

Bir şey söyleyen çıkmadı.

Mace başını salladı. "Delilik bu. Diyelim ki konuşmaların yapıldığı yere kadar ulaştık. Peki ya sonra ne olacak? Çılgınca haykırarak ortalığa mı fırlayacağız?"

Preston odayı arşınlarken bu konuda biraz düşünmüştü. "Kalabalık halde gideriz," dedi. "Ve sessiz oluruz. Gidebildiğimiz yere kadar gideriz. Ellwood, senin kendini göstermen

gerekiyor. Tüm bu delegeler ve politikacılar babanı biliyorlardı, değil mi? Seni tanıyacaktırlar. Kayıp kız ölümünden dönmüş gibi olur. Biz de orada sessizce dikiliriz.” Preston doğaçlama yaprak, *Hayalet gibi olacağız*, diye düşündü.

Ellwood afallayarak baktı ve dudaklarını yaladı. “Kulağa bir planımız varmış gibi geliyor.” Bu son şanslarıydı. Detaylarla uğraşacak zaman yoktu.

Dışarıda daha da fazla çocuk vardı. Yaklaşık otuz tane çocuk koridorda omuz omuza dikiliyordu. Kiminin yanakları içine çökmüş, suratları korku ve yorgunluktan kırıkmış, yırtık elbise seli çocuklar. Gergin bakışlı kaçaklar. Kimisi geniş geniş sırtan, kötü kokan, hasta görünümlü çocuklar. Preston çoğunu tanıımıyordu ama Fox’u görmüştü. Siyah gözleri şişmişti. Grubun ön sırasındaki çocukların ayaklarının dibinde top gibi olmuş, rüya gören güvenlik görevlisi vardı.

Dünyanın en aptalca planı bu, diye düşündü Preston. Sergi alanına çıktıktan sonra artık saklanacak bir yer olmayacaktı. Konferans merkezi boyunca koşup baskın yapacak bir konuşma arayan mahkûm çetesi olacaktı yalnızca. Şüphesiz ki bir noktada şansları yaver gitmeyecekti. “Saat kaç?” dedi boğuk bir sesle.

Tam yanında Ellwood vardı. Kolları birbirine değıyordu. Babasının, kendisine birkaç beden büyük olan saatini sıyırarak kolundan çıkardı. “Bunu al.”

Preston kızardı. Saati aldı. “Olur.” Saat 21:54’tü. Merkezin diğer ucundaki bir oditoryumda, Armstrong muhtemelen sahneyi arşınlayarak liderlik için adaylığını açıklıyordu. Belki de şimdiden tebrikleri kabul ediyordu. Belki de çoktan o harika konuşmasını yapmaya ve Eksen Altı’yla Kepler valfi deneyinin sırlarını sonsuza dek ortadan kaldırmaya yetecek kadar uzun bir süre onları kapalı tutmuştu.

Ryan’ın bakacak bir haritası yoktu artık; Armstrong telefonunu almıştı ama mekânın genel hatlarını kavramıştı. Hangi

yöne doğru koşmaları gerektiğini biliyordu ve ihtiyaç duydukları tek bilgi buydu. Yedi dakikaları ya var ya yoktu. Hepsî sıraya girerken, "İntihar bu," dedi. "Ne olursa olsun, koşmaya devam edin."

Parlak ışıklı mekânlara doğru koşmaya başladılar.

Kalan son güçleriyle koştular. Önde Ellwood, hemen arkasında Chowdhury, Gedge ve Preston grup halinde, hızla koştular. Mace, Ryan ve Alice de Preston'ın sol tarafında bir yerdeydi. Cam tavanın geniş kavisinin altındaki ana salonun cilalanmış parke zemini boyunca koşturdular. Bazı küçük çaplı etkinliklerin değişim saati yaklaşıyordu; atölye çalışması ve münazaralar bitiyor, delegeler küçük odalardan çıkarak kurtulay alanına geçiyordu. Çocuklar geçerken etraftan çığlık ve bağırışlar yükselmeye başladı.

Koşmaya devam ettiler. Sergi salonunun karşısına kadar varmayı başarmışlardı; yeri döven ayak sesleri yankılanıyordu. Otuz çocuk, grup halinde koşuyordu. Acayip, vahşice bakan otuz çocuk hiçbir şey veya hiç kimse için durmuyordu.

Kalabalık sıklaştı ve koşmak o kadar kolay değildi artık. Daha çok, iş çıkışı tren istasyonunda depar atmak gibi olmuştu. Zikzak çizerek aralardan sıvışmaya veya omuz atmaya dönmüştü iş. Adımlar yavaşladı. Birinin kâğıtları ortalığa saçıldı. Bir içki tepsisi devrildi ve bardaklar paramparça oldu. Başka biri içkilere basıp kayarak düştü. Öfkeli yüzler, sinirli haykırışlar vardı. Beyaz saçlı, iri kıyım bir adam Gedge'i arkadan yakalayıp durdurmaya çalıştı ama çocuk omzunu silkerek adamdan kurtuldu ve adam sırtüstü masanın ve sandalyelerin üstüne düştü gürültüyle.

Koşmaya devam ettiler ve artan kalabalık, çığlıklar yükselince yarılmaya başladı.

Polisler. Beş ya da altı tanesinin elinde cop vardı ve diğer iki tanesiyse kılıf ve tabancalara bakılırsa silahlı müdahale ekibi

gibi görünüyordu. Açık alanın karşısından onlara doğru geliyorlardı. Preston sağ tarafında bir kargaşa olduğunu gördü ve birkaç çocuğun ana gruptan ayrıldığını fark etti. Beş ya da altı kişilerdi ve içlerinden biri Fox'tu. Ana fuayeye, gecenin karanlığının sağlayacağı özgürlüğe doğru koşuyorlardı. Yanlış hamleydi bu; biliyordu. Güvenlikler yaklaşıyordu. Grubun ayrılmasıyla onları takip etmek daha da zor oldu ama şu silahlı polisler çabuk ve akıllıydı. Silahlar çıkmıştı.

İyi gidiyorlardı. Ana salonu haykırışlar ve uyarılar eşliğinde geçip Galeri'nin yanındaki alana doğru korkmuş delege gruplarının arasından koşmuş, itip kakarak ilerlemişlerdi.

Sonra o vazo olayı oldu ve işler çığırından çıktı.

Preston biri beyaz, diğeri mor bir çift şatafatlı vazonun önünden geçtiğini gördü. İlerideki Galeri ve Exchange Salonu'na gitmek için masaların arasında sertçe zikzak çizen Chowdhury yüzünden olabilirdi. Her ne olduysa, bir çarpışma oldu ve kırılan porselen parçaları zemini sulayan gümüş rengi su dalgasıyla birlikte etrafa saçılmış, çiçek aranjmanlarını yere yuvarlamıştı. Önlerindeki alanın zemini lüks bir halıyla kaplıydı ama ana salonun zemini cilalanmış parkeydi. Preston ıslaklık yüzünden zeminin ayağının altından kaydığını hissetti ve dengesini ayarlayamadan tek kalçasının üstüne düşmüş buldu kendini. Bir eli suyun içinde, çılgın gibi patinaj yapıp ayağını sallayarak kendini yukarı itmeye çalışıyordu. Birisi gürültüyle üstüne düştü ve kimi başka çocukların da yere indiğini duydu. Sonrasında kayan bacaklar ve iten kollar kalabalığı vardı artık.

Preston ileride Chowdhury ve Ryan'ı hâlâ koşarken görebiliyordu ama Mace'in sol tarafında bir yerlerde dengesini kaybettiğinin farkındaydı. Çok fazla bağırışma vardı. Preston buz gibi suyun içinde sırtüstü yatıyordu. Acaba Ellwood hâlâ serbest miydi, yoksa yakalanmış mıydı? Bilmiyordu.

En sonunda ayağa kalkmayı başardı. Kıyafetleri üstüne yapışmıştı ve üzerinden sular damlıyordu ancak polisler ya da

güvenlik görevlileri çoktan gelmişlerdi bile. Kızgın suratlar, bağırışlar, telsiz sesleri. Preston oldukça uzakta dikildiklerini gördü. Polislerin beş metre mesafe bırakarak çember oluşturması, sahte bir saygı ifadesiydi bir bakıma. *Sakın aptalca bir şey yapmayın*, anlamına geliyordu. Mace, Preston'ın omzunun dibinde, ceplerini karıştırıyordu. Telefonunun kuru olup olmadığına baktığını fark etti Preston. Tutuklanmak üzere oldukları göz önünde bulundurulursa oldukça boktan bir öncelikti.

Alice de onlarla beraberdi.

Preston, Ellwood'un saatine baktı.

Bir dakikaları kalmıştı.

Preston nefes almak için bile çok yorgun olduğunu hissetti. Yere baktı, kirli su birikintileri titreşiyormuş gibi görünüyordu. Gözlerini kırptı ve odaklanmaya çalıştı. Sol tarafında Alice solgun ve tükenmiş bir şekilde ona bakıyordu. Etrafında diğer bitap düşmüş ve korkmuş yüzler vardı.

Polis kalabalığının ötesinde bir yerde Chowdhury ve Gedge, elleri başlarının üzerinde geri getiriliyorlardı. Hepsi yakalanmıştı. Hepsinin etrafı sarılmıştı artık. Silahlar doğrultulmuştu ve adamlar emirler yağıdırıyordu. *Hareket etmeyin, sakın kıpırdamaya kalkışmayın. Sakın. Kıpırdamaya. Kalkışmayın.* Bunun gibi şeyler.

Sonra Ryan, Gedge ve... İşte orada. Ellwood'u çemberin içine doğru ittiler. Güçlkle nefes alan, yüzlerindeki teri ve suyu silen, dikkatle birbirini süzen, en azından denediği için yarı muzaffer, daha çoksa yorgun ve bozguna uğramış olan bütün Eksen Altı çetesi, hep birlikte kapana kısılmış oldu.

Preston etrafa göz gezdirdikçe diğer çocukların bir şeyler yapması için ona baktığını fark etti. Alice sessizce yalvarıyordu ona. Ryan da.

Hafızası tuhaf bir biçimde ateşi tutuşturmak için o ânı seçmişti.

Alice'in tüm bu çılgınlıktan önce, tam da başlangıçta ona söylemiş olduğu şeyi hatırladı. *Bakışlarını kaldır.*

Bu yüzden yukarı baktı. Üstlerinde büyük, demir kirişler uzanıyordu. Onlarında ötesinde demir ve çelikle işlenmiş kavisli cam tavan vardı.

Ellwood yanındaydı artık. Koşmanın etkisiyle zor nefes alıyordu. Dudaklarını yaladı ve Preston'ın bakışlarını takip ederek yukarı baktı. "Ne oldu?" diye fısıldadı. Preston, ızgara şeklindeki buzlu tavan camlarından, şehir ışıklarının alttan aydınlattığı bulutlara bakıyordu. Yukarısı karanlık ve hareketliydi; şekilsiz bir siyah ve soluk bir sarı renkteydi.

Camlara vurup gri elmas dizileri şeklinde yol yol aşağı inen yağmur dışında görülecek bir şey yoktu yukarıda. Preston, yağmurun dışarıda pek çok kişiyi koşturmakta olduğunu düşündü. Barlardan çıkıp eve gitmek için taksiye koşanlar, restoranlara koşanlar ya da sığınacak bir yer bulmak için koşanlar.

Ellwood boynunu ovuşturdu ve ona baktı. "Faulkner," diye fısıldadı. "Tutuklanmak üzereyiz. Neden yağmuru seyreliyorsun?"

Preston o kadar yukarı baktı ki boynu küttledi.

Eğer yağmur içeri yağabilseydi herkesin dikkatini çekebileceğini düşündü. Onları koşturmaya başladılar. Her şeyi temizlemiş gibi...

Bu fikrin aptalca keyfi suratından da okunabiliyor olmalıydı ki Ellwood biraz endişeyle, biraz da büyülenmişçesine bakarak fısıldadı. "Neden gülümsüyorsun?"

Preston mekânın beyaz duvarlarını kontrol etti. Gözleri hızlıca oradan oraya atlıyor, düşünüyor, araştırıyordu.

Bir tane var. Tabii ki var. Ancak bunu yapmak intihar etmek demekti. İçinde hakiki mermiler olan silahlar vardı ortada. Tüm bunlar gerçektir. Onu vururlardı.

Ellwood onu dürttü. Ağzı kulaklarına varan bir gülümsemenin üstünde yer alan gözleri alev alev yanıyordu sabırsızca.

Mevzuyu o da anlamıştı.

Kız, "Ben yaparım," dedi yavaşça. Dudaklarını okuyabilsin diye sözcükleri tane tane söylemişti. Etraflarındaki çemberde yer alan polislerden biri bağırarak emirler veriyordu. Yaklaşıyorlardı. Zaman daralıyordu.

Preston'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yalvarırcasına Ellwood'a bakıyordu. Deli saçmasıydı. "Asla olmaz," dedi o da tane tane.

Kız bakışlarını Preston'a doğrulttu. Öfkeliydi ve tamamıyla çıldırmıştı. Sonra harekete geçti; aniden ve hızlıca. Diğer tarafa döndü ve koşmaya başladı.

Preston'ın tepki vermesi biraz zaman aldı. Gerçekten yapıyordu. Ya Armstrong'u yakalayacak ya da denerken ölecekti.

Kayıp dengede durmaya çalışarak grubun içinde döndü. Önce çocuklara omuz atarak kendine yol açtı ve sonra koşabildiği kadar hızlıca koşmaya başladı. Eksen Altı'daki çocuklar daha çok korku ve şaşkınlıkla önünden çekildiler. Preston derin bir nefes aldı. Sonra peşinden gitti. Yanlarından geçerken Ryan geriye sıçradı ama sonra Preston duyduğu ayak seslerinden onun da kendilerini takip ettiğini anladı. Şimdi üç kişi olmuşlardı. Daha sonra Alice yüksek sesle, "Hey!" dedi ve o da koşuya katıldı.

Birisi emirler yağdırıyor, güvenlik görevlilerinin oluşturduğu ağ, yer değiştirerek kırılıyordu. Hayvanca, sert ve korkutucu bir şekilde, "Durun!" diye bağırdı biri. "Derhal yerinizde kalın!" diye haykırdı bir başkası. "Derhal!"

Ellwood önde uçuyordu. Kıvrak, güçlü ve hızlı bir ceylandı. Preston dökülen suları geçip kuru zemine ulaştı ve biraz önce Ellwood da olduğu gibi ayaklarının yeri kavradığını hissetti. Ellwood soluk gri duvara doğru koşuyor ve o da takip ediyordu. Kalbi davul gibi şişmişti, patlamak üzereydi. Gruptan ayrıldıkça üstlerine doğru gelmekte olan silüetler olduğunun farkındaydı ancak Ellwood açıktaydı artık. Sol tarafında

bir yerlerde gürültü ve ışıklar olduğunun da farkındaydı. Bir kamera ekibi kalabalığı yararlanarak içeri girmeye çalışıyordu. Birinin fotoğraf makinesi deklanşör sesleri eşliğinde son sürat flaş patlatıyordu.

Birkaç tane güvenlik elamanının ayaklarını açıp dengelerini sağlamaya çalışarak silahlarını doğrulttuğunu görebiliyordu. Çok büyük bir kumar oynanıyordu. Bu adamlar silahsız bir kıızı vurmayacaklardı, değil mi? Üstelik herhangi bir hedefi olmayan, duvara doğru koşan silahsız bir kıızı. Ortalık bu kadar gazeteci ve televizyoncu kaynarken olmazdı. Onun yerine, yüz otuz kiloluk oyun kurucuların üstüne çullanıp kemiklerini kırarak dümdüz etmesi gibi aşırı acılı bir yere indirme olacağını tahmin etti Preston.

Sadece yangın alarmına ilk onun ulaşması lazımdı.

Hızla koştu. Ciğerleri tıkanmıştı ve batıyordu. Gözleri öndeki kııda ve ötesindeki, omuz hizasında bulunan cam kapaklı kutuda, soluk duvara kıyasla koyu renkli, hafifçe içeri gömülmüş düğmedeydi. Diğer her şey teferruattı; birer şerit ve bulanıklıktan ibaretti fakat depara kalkmış güvenlikler vardı artık. Tanrı'ya şükür silahlar inmişti ama yaklaşıyor, önünü keşiyor, hızla saldırıyor ve aynı zamanda bağıryorlardı. Hepsisi aynı noktada toplanıyordu. Görünüşe bakılırsa Ellwood hedefe daha yakındı ama her yanını sarıp onu kısıp alan bu adamlar daha hızlı ve güçlüydüler. Başaramayacaktı.

Birisi, "Dur!" diye haykırdı tekrar ama Ellwood durmadı. Daha fazla flaş patlamaya başladı. Arkalarında bir yerde tezhürat yükseliyor gibiydi.

Güvenlikler Ellwood'a yetişti. Sertçe ve gürültülü bir şekilde yere indirildi. İki adam ragbi oyuncuları gibi üzerine atılmış, onu etkisiz hale getiriyorlardı.

Ancak bu Preston'ı serbest bırakmıştı. Preston duvara o kadar sertçe vurdu ki neredeyse bilincini kaybedecekti. Sıkılı yumruğuyla alarmın camına vurdu hızla; parmağındaki ke-

mikler acımıştı ama cam yerinden kıpırdamadı. İkinci denemesindeyse paramparça oldu. Sonra sağ tarafındaki bir silüet ona yetişti ve yine sert bir ragbi hareketiyle onu paketledi. Preston kafasını duvara çarptı. Daha sonra da Ellwood'un yanında, yere sırtüstü sere serpe uzanmış durumda buldu kendini. Ciğerlerindeki hava dışarı çıkmak zorunda kalmıştı çünkü geniş omuzlu bir adamın altında eziliyordu. Nefes alamadı.

Bir anlığına hiçbir şey olmamış gibiydi. Daha sonra hiçbir şey duyamadığının farkına vardı çünkü kafasında ziller çalıyordu. Beyin sarsıntısı ya da onun gibi bir şey olmalıydı. Titreşen yıldızlar görmeye başlamıştı ve kulakları da yüksek sesli bir çınlamayla dolup taşmıştı. Belki yangın alarmı yüzündendi, belki de değildi.

İşe yaradığını bilmesinin sebebi, en sonunda yüzüne düşmüş olan suydı. Tepedeki kirişlerin oradaki fiskiyeleler döne döne her yöne çok geniş halkalar halinde yağmur gönderiyordu. Sonra yağmur damlaları kırılıp düşüyordu ve düştükçe devasa sergi salonundan buharlar yükselmekteydi. Gözlüğünün merceklerinde sular damla damla birikiyor, gazetecileri ve kamera ekiplerini sırlıslam ediyordu.

Üstündeki güvenlik görevlisi artık onu kaldırmış, harcadığı çabayla hırıldayıp yüzüne doğru bir şeyler bağırarak ayakta durması için çekiyordu. Preston, yanında Ellwood'u gördü. Saçından çeken adama vurarak bağırıyordu. Ryan ve Alice de onlara yetişmişti, Mace'se hâlâ koşuyordu.

...ve arkasındaysa Eksen Altı çetesi vardı. Hapishanenin onları ne hale getirdiğini ilk defa görmek gibiydi. Birlikte olağanüstü derecede korkutucu görünüyorlardı. Hepsi gözlüklerini takmıştı; sıksa, solgun yüzler ve parıldayan, büyük sinek gözleriyle, elmacık kemikleri çıkmış iskelet gibi çocuklar. Omuz omuza ayakta duruyorlardı. VDT'ye postalandıkları günkü sırlıslam kıyafetleriyle aç ve yorgundular. Fiskiyeleler üstlerine su attıkça saçları düzleşiyor ve yırtık elbiseleri koyulaşıyordu.

Hepsi kamera ışıkları ve patlayan flaşlarla aydınlanmış durumdaydı.

Artık içeri güvenlikler doluşuyordu ve ellerinde kamerayla mikrofon olan erkeklerle kadınlar geriye doğru itiliyorlardı. Birisi bileklerinden kavrayarak Preston'ın kulağına doğru bağırdı ancak tek duyabildiği kulaklarındaki şiddetli çınlamaydı.

Daha sonra elinde fotoğraf makinesi olan bir gazeteci güvenliği aştı ve birden Ellwood'un yanına yaklaşp makineli tüfek gibi flaş patlatmaya başladı. Ellwood'un başındaki nöbetçi, "İndir şunu! Fotoğraf yasak! Fotoğraf yasak!" diye haykırıyordu.

Sonra bu çılgınlığın arkası geldi.

Delegeler yan taraflardaki toplantı odaları ve oditoryumdan çıkıp ana salona doluşmuş, fıskiyelerden korunmak için kambur şekilde koşuşuyorlardı. Preston, görüş açısının kenarında açılmış şemsiyeler olduğunu fark etti. Aceleyle fuayeye kaçmaya çalışan gruplar, takım elbiselilerden oluşan sıralar vardı.

Delege grupları ana salona girince mükemmel fırtınanın ortasında kaldılar. Bir tarafta patlayan flaşlar ve hızla sağa sola dönen omuz üstü kameraları, diğer taraftaysa gazetecileri ve çocukları geri itmekle boğuşan güvenlik görevlisi kalabalığı vardı ama o insanların asla unutamayacakları şey, korkunç gözlükler takan, bir deri bir kemik kalmış mahkûmların görüntüsüydü. Yağmur altında bir araya gelmiş, paçavralar giyen, aç bilaç ve sıırıslıklam baca temizleyicileri çetesi.

Üstelik şimdi en ön sırada, yüzünü gazetelerden tanıdıkları siyahi bir kız, alnında gözlükleri ve yırtık kıyafetleriyle mahkeme suratlı bir güvenlik görevlisi tarafından sürükleniyordu.

Daha sonra kalabalığın arasından beyaz çizgili takım elbisesi ve mavi kravatıyla, bir arkadaşıyla gülüşerek ve olan bite-ni hafife alarak gelen Armstrong belirdi. Ta ki çocukları görene kadar. Preston bir anlığına, kimin geri döndüğünü görünce politikacının betinin benzinin nasıl attığının tatlı görüntüsünü izledi.

Onu önce Ellwood gördü ve döndü.

Preston'ın bileğini her kim yakalamışsa ansızın serbest bıraktı ama çocuk kıpırdıdayamadı. Etrafındaki her şey çığırından çıkmıştı; kameralar, mikrofonlar, sorular. En sonunda Mace koluna girdi ve iki arkadaş birbirlerini taşıyarak yürümeye başladılar. Preston gözlüğünü yukarı kaldırıp suların arasından gözlerini kırptı. Fuayeden içeri girmeye çalışan muazzam bir basın kalabalığı vardı; mikrofon ve kameralar Ellwood'a dönmüştü...

...ve Shade de oradaydı.

Röportaj veriyordu. Tutkulu, gözleri alev alev, arkasındaki karede yer alan mahkûmların ateş püsküren sözcüsü gibiydi. Preston'ın inanmaya cesaret edemediği şey gerçek olmuş gibi görünüyordu.

Haber yayılmıştı artık.

Armstrong'un lanet olası konuşmasında neler söylediği fark etmezdi artık. Yarınki gazetelerin birinci sayfa haberi olacaktı bu.

37

Kurultay günü, Manchester Central'da olanların üzerinden bir ay geçmişti. Preston başlangıçta polisin gözetimi altındaydı. Babası mahcup bir şekilde ofisin dışında bekliyor ya da gerilimi azaltmak için fazla mesaiye kalıyordu. Polisler tabii ki Eksen Altı ekibini ayırmıştı. Farklı sorgu odalarında çökmüş ve bitkin şekilde hikâyelerini tekrar tekrar anlattılar. Haftalar böyle geçmişti. Havasız odalarda geçirilen uzun saatler, konforsuz hücrelerdeki sert ranzalarda geçirilen geceler. Preston'ın annesi olayı duyunca Manchester'a dönüp bir hafta boyunca evde kaldı ve başından geçenleri duyunca çok ağladı. Bir keresinde annesi, babasını gelmeye ikna etti ve otomattan aldıkları kahveyi içerek sorgu odasında oturdular. Olan biteni tekrar ikisine birden anlattığında birbirlerine baktılar. Preston bu bakışların anlamını biliyordu: İçinde *sinir bozukluğu, ruh hastalığı, terapi* gibi sessiz kelimelerin olduğu gizli cümleler.

Soruşturmanın üçüncü haftasında polisler, Mace'in telefonundaki sesli notları alıp incelediler. Adli ses teknisyenleri sesi uzattılar, yükselttiler, düzleştirdiler ya da her neyse işte. Özellikle uzak mesafeden kaydedilmiş, ki masanın altından kaydedildiği ortaya çıktı, gibi görünen bir konuşmayla ilgiliydiler. Milletvekili Christopher Armstrong'a ait olduğu açıkça belli olan konuşmada, "Eğer içinizden biri tekrar kaybolacak olursa

aileleriniz harap olur. Ve tabii ki bu sefer kaybolursanız... tek başınıza olursunuz." Bundan sonra her şey aniden sessizliğe gömüldü. Ertesi gün gazeteciler ortadan kayboldu. Sorulan soruların ardı gelmedi, röportajlar sonuçlandırıldı.

Daha sonra başka bir evreye geçildi: Preston'ın okula geri döndüğü evre. İlk bir hafta sadece yarım gün gitti. Alice'e farklı günler vermişlerdi, o yüzden konuşamadılar. Her ne demekse artık, normalleşmeyle alakalı bir şeydi. Artık onunla hiçbir şekilde konuşamayacağının farkında değillerdi. Arkadaşlıklarının bütün bu gece yürüyüşü işlerinin başladığı akşam bittiğinden haberleri yoktu.

Dersler gayet normal ve güvenli görünüyordu ama Mace'in yokluğunda çok sıkıcıydı. Annesiyle babası yeni bir başlangıç yapması için onu başka bir okula yollamışlardı. Mace, eve dönüş otobüsünde gözlerini devirerek, "*Temiz bir sayfa*," tabirini kullanmıştı bir keresinde. Telafi olarak ona tablet almışlardı. Opus Dei hakkında bir dosya hazırlıyordu.

O sömestr boyunca Preston bir kere Ryan'a rastladı. Kasım ayıydı. Kantinde Birinci Dünya Savaşı bağış toplama etkinliği vardı ve Ryan'ın hayalini kurduğu eleme turu için yaş grupları karışmıştı.

"Faulkner." Kahve sırasına girmişti. Teneffüs zili henüz çalmıştı. Deneme sınavları yaklaşıyordu ve bir grup on birinci sınıf not kâğıtlarını değiş tokuş ederek tükenmez kalemlele oyalanıyorlardı. Bir grup lise iki ve lise son öğrencisi, ortak bir telefonda Youtube videosu izliyordu. Ryan'la sohbet zordu. Biraz Alice'ten –o ve Ryan yeniden beraberdiler– biraz da yapmacık bir şekilde Jüpiter'in Eli'nden bahsettiler. Ryan oldukça gergindi ve kafası karışık.

Sonunda, "Hiç Eksen Altı'yı düşündün mü?" dedi.

Preston gülümsemeye çalıştı. *Lanet olası her an*. Fakat başını iki yana salladı.

Ryan kahvesinden bir yudum aldı. "Ben düşündüm." Saçlarını geriye attı. "Lanet olası her an." Preston ne olduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıyordu onu. Fuayedeki o cam kapıların ötesine geçmesi ve yağmurlu geceye çıkıp ilerideki siyah denizin kıyılarını keşfetmesi gerekiyordu.

Cenazeler o ayın ilerleyen günlerindeydi.

Mezarlıkta yalnızca küçük bir kalabalık toplanmıştı. Halka kapalı bir şeydi. Zaten kapılar da arabalar içeri girer girmez kapatılmıştı. Mezar taşlarının üstünde ince bir buz tabakası vardı. Ağaçlar boş birer iskelet gibiydi ve son kalan yapraklar yavaşça dönerek mezarların arasındaki yola düşüyordu.

Babası, Preston'ın arkadaşlarıyla arayı kapatmasına imkân verecek şekilde uzakta durdu. Valften geçmeye çalışırken ölen her çocuk için kazılmış altı mezar vardı. Çukurların kenarı, yeşil çuhaya benzeyen bir şeyle çevrelenmişti; karanlığa inen tuzaklıkapılara benzeyen altı karanlık ağzın etrafındaki bir çerçeve. Mace, Alice ve Preston mezarların etrafında toplandığında tüm bunlar tuhaf ve altüst olmuş hissettirdi. Preston diyecek bir şeyler bulabilmek için birkaç kere yutkundu.

Mace boşluğu doldurmak için birkaç dakika boyunca gizli topluluklardan bahsetti.

Sonra Alice, Preston'a yarım ağız gülümsedi ve "Chloe'yle aranız nasıl?" diye sordu.

Zordu. Onu, polis sorgularının hemen ertesinde, Londra'ya dönmeden önce karakolun girişinde görmüştü bir kere.

Garip bir ruh halindeydi. Resepsiyonda bekliyordu, annesi arabadaydı. "Eve dönüyorum," demişti açıklama yaparcasına. "Yardımcı pilotuma son bir kez hoşça kal demeden Manchester'dan ayrılamadım." Bu yorumu bir sırtışla başından savmaya çalıştı ama ağırlığı altında ezildi. Pis pis sırtmış ve şuna benzer bir şeyler söylemişti:

"Hapishane dövmesi yaptırmayacak mıyız şimdi? Müebbetliklerinki gibi hani. Örümcek ağı."

Preston ne diyeceğini bilememişti. "Belki daha sonra seni arasam olur mu?" diye kekeledi.

Ellwood tek kaşını kaldırmıştı. Üstünde kaşmir kazak, siyah kot pantolon ve spor ayakkabılar vardı. Kulağına küçük, gümüş küpeler takmıştı. Preston'ın içi gitmişti. "Tabii ki," dedi. Bir anlığına olumlu bir adım gibi göründü ama numarayı yazıp verdiğinde, "Gazeteciler arayıp duruyor. Sık sık değiştiriyorum. Eğer cevap alamazsan nede-nini biliyorsun," diye ekledi.

Preston numarayı ezberleyip üç gün sonra aradı; rakamlara basarken saçma sapan bir şekilde titriyordu elleri.

Cevap veren olmamıştı.

"İyi herhalde," dedi Preston.

Daha sonra Mace'in tuttuğu gazeteden, Armstrong'un mahkemesiyle ilgili haberi sessizce okudular. Yeni yıldan önce bir karar beklenmiyordu. Tanıkların video konferans yoluyla ifade verebilmesi için özel ayarlamalar yapılmıştı. Bütün bunlar gelecekteydi.

Her biri mezarların başında saygılarını sundu. Valflerin ağzına benzeyen çukurlar, karanlığın kapıları. Alice çiçek getirmişti. Castlefield valfindeki çocuktan başladılar. Kapanışın başladığı gece Esther Klein'in taşıyarak antrepoya getirdiği çocuktu. Kimse adını bilmiyordu, kimse sormak da istemedi. Diğerlerini ziyaret etmediler. Bu çocuk tek başına hepsini temsil ediyordu.

Gökyüzü demir gibi koyu griydi. Alice'i bekleyen bir taksi vardı. "Gitmem gerek," dedi en sonunda. "Bir ara buluşalım."

Press gülümsedi. Mace başıyla onayladı. Her ikisi de bunun olmayacağını biliyordu. Tam gitmek üzere dönmüşken

Preston, "Alice," dedi. Kız döndü. Artık genç görünmüyordu.
"Özür dilerim."

Alice başıyla yavaşça onayladı.

Sonra donmuş çimlerin arasından yürüyerek kendisini bekleyen taksiye doğru gitti.

Ryan bölmenin içinden bir yol açtı ve kendini yukarı doğru çekerek sessiz, beyaz koridora ulaştı.

İleride onu Eksen Altı'ya götürecek olan kapı vardı. Onun ötesindeki fırtınalı kara denizi duyabiliyordu. Bölmeye doğru geri eğildi ve Chowdhury'nin elini tutarak koridorun duvarına beraberce yığılana kadar yukarı çekti. Aşağıda Shade'in çabalayarak homurdandığını duyabiliyorlardı. Kısa süre sonra gece bekçisinin yüzü belirdi; alnı ter damlacıklarıyla doluydu.

Üçlü kendilerini toplamak, ellerindeki sıva tozlarını temizlemek ve nefeslenmek için birkaç saniye oyalandı. Ryan elleri dizlerinde bekledi ve sonra başıyla işaret verdi. Kapıya doğru yöneldiler.

Daha ileride yürüyen merdivenler amaçsızca dönüp duruyor, jeneratör ışığı altında gıcırdayıp tıslıyordu. Kimse konuşmadı. Söylenecek bir şey yoktu. Merdivenler onları yukarı taşıdı.

Yukarı vardıklarında Ryan lobiyi geçti ve çukurlaştırdığı ellerini şakaklarına dayayarak cam kapının karanlığına doğru eğildi. Diğer taraftaki dinmek bilmeyen fırtınanın öfkesini sessizce izledi. Suların kayalarda kalp atışı gibi gümbürdemesini dinliyordu.

Yanındaki Chowdhury, "Yaşadığı yer burası," dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu gece bekçisi.

Chowdhury camdan bir adım geri çekilip başını kaldırdı. Her zaman olduğu gibi eliyle yelpazelendi ve ses tonunu ayarlayarak, “Hepsini bir rüyada gördüm.”

Shade, Ryan’a, “Bu çocuk gerçek mi?” der gibi baktı.

Ryan özür dilercesine omzunu silkti. “Tanrım. Chowdhury...”

Shade, “Ama eminsin, değil mi?” dedi.

Chowdhury burnunu cama dayayıp, “Daha önce hiç olmadığım kadar eminim,” dedi rüyada gibi. “Yaşadığı yer burası.”

“Yaşlı bir adam. Sakallı. Şu ileride, valfin bu tarafında.” Shade dudağını ısırarak onay bekledi.

Chowdhury, alnını cama dayamış şekilde başıyla onayladı. Uzun ve gergin bir sessizlik oldu.

En sonunda bekledikleri şey gerçekleşti. Orada, karanlıkta bir şey hareket etti. Bu, bitkilerin ve ağaçların rüzgârda sallanması gibi değildi. Servis bölmesiydi bu.

Ryan daha önce fark etmemişti. Parıldayan helikopter pistinin ardında, yüksek tel örgülerin yakınında, solda, Hoyle’un gözden kaybolduğu valflerin ötesinde dairesel bir kapak vardı; rögar kapağı gibiydi. Üstelik Ryan, Shade ve Chowdhury’nin bakışları altında tuzaklıkapı hareket etti. Altan itilmekteydi, havalanmıştı. Bir silüet belirdi. Kendinden emin bir çeviklikle hareket ediyordu. Hareketlerindeki bir şey, yaptığı şeye aşina olduğunu gösteriyordu. Çalışılmış ve tekrar edilmişti.

Yaşlı bir adamdı. Kolları çok inceydi. Ryan, giydiği çaputun altından kaburgalarını sayabiliyor, dirsek kemiğini ve elinin eklemlerini görebiliyordu. Buna rağmen kasları dinç ve güçlüydü. Chowdhury’nin dediği gibi hafif kamburu çıkmış, dağınık beyaz saçları uzun sakallarına karışmıştı. Kendini servis bölmesinden yukarı doğru çekti ve kapağı yerine koyana kadar bir süre çömelmiş şekilde durdu. Yere indirdiği bir sırt çantası vardı ve onun içinden el fenerine benzeyen bir şey

ıkarpı uçurumun kenarına yöneldi. Elinin birini yağmur ve rzgrdan korunmak için gözlerine siper ediyordu.

Shade oke olmuş bir şekilde, tıpkı nefesini tutan insanların yaptığı gibi hareketsiz ve sessizdi. Pozisyon değiştirdi ve floresan ışıklarının engellemek için şakaklarına dayadığı avuçlarını gerginleştirerek mürekkep gibi karanlığa doğru gözlerini kısarak baktı. Yerleşkenin ucunda rzgrdan hırpalanan, aputlara sarınmış kemikli silüeti izledi. Tanıdık bir görüntüsü vardı.

El fenerini kaldırmış, tepesi köpüklü olan gri dalgalara doğru yakıp sndryordu. Sinyal veriyordu. Orada biri mi vardı ki? Azgın, siyah sularda bir tekne miydi? Yoksa zavallı adam o umutsuz sinyal dizisini ezelden beri mi gönderiyordu?

“şaka yapıyor olmalısın,” diye fısıldadı Ryan.

İzlerken zaman kavramını yitirdi. Adamın ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyordu ama uzun dakikalar geçtikçe el fenerinin ışığı zayıfladı ve sonunda adam vazgeçti.

Ryan sinirle seğirdi. Bir şey, içinde saklanma isteği uyanırdıyordu. Adam eğer dönseydi, kan kırmızısı jeneratör ışıklarının belirginleştirdiği, gözden kaçırması imkânsız  silüeti muhakkak görürdü. Yaşlı adam yolunu tuzaklıkapının karanlık halkasına çevirdiğinde kendisini izleyen silüetleri gördü gerçekten de.

Adam şaşırmışa benzemiyordu. Havada girdaplar çizen yağmura aldırmadan hareketsizce durdu. Derin çizgiler olan yüzündeki ifadeyi kestirmek çok gt ama öfke ya da şaşkınlık olmadığını fark etti Ryan. Daha çok yorgun bir hüzün olduğunu tahmin etti.

Shade elini ağzına götürdü, şaşkınlıktan saçmalıyor gibiydi. Neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu.

“Bayım,” dedi Chowdhury. “İyi misiniz?” Gece bekçisi başını evet anlamında sallamayı başardı. “Robinson Crusoe,” dedi Chowdhury sırtarak. “Size söylemiştim. Robinson Crusoe bu.”

Shade alnını cama dayadı. Nefesi camı hilal şeklinde buğulandırdı. "Robinson Crusoe değil. O benim kardeşim."

Camın diğer tarafındaki karanlıkta, Robinson Crusoe selam verircesine elini kaldırıp açık avucunu havada tuttu.

Shade de aynısını yaptı; başlangıçta şüpheyle, sonrasındaysa amansız bir kararlılıkla. Avucunu cama dayadı. Nefesinin buğusuyla camda örümcek ağı izi çıkarıp sertçe bastırarak elini camda tutmaya devam etti.

Bir-iki saniyeliğine kimse yerinden kıpırdamadı.

Sonra diğer adam, bölmenin kapağını kaldırdı ve hapishanesinin karanlığına doğru indi.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın yazım süreci boyunca bana yardım etmiş olan pek çok kişiye şükran borçluyum. Öncelikle Imogen Cooper. Daha az tecrübeli bir editör, ben hikâyenin ortasını berbat etmek için daha karmaşık yollar buldukça umutsuzluğa kapılabildi. Imogen kapılmadı. İnsanüstü bir sabrı ve zekâsı var. Golden Egg Akademisi üyeleri, dört dörtlük bir efsaneniz oldu. En sonunda doğru bir iş çıkacağını her nasılsa bilen ve cesaret veriş, sezgisi ve sakın tavsiyeleri paha biçilemez olan Barry Cunningham'a; hangi sahnelerin montajda atılması gerektiğini içgüdüsel olarak ve doğru bir şekilde bilen Kesia Lupo'ya; tecrübesi, geri bildirim ve desteği için Laura Myers'a teşekkür ederim. Gürültülü bir alkış tufanı da Chicken House'taki herkese. Anlayışlı kılavuzluğu, enerjisi ve mizah duygusu için Ben'e teşekkürler. Ve tabii ki Jo, her şey için teşekkür ederim.

M.A.GRIFFIN

Manchester Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı okumuş olan M. A. Griffin, aynı şehirdeki bir okulda öğretmenlik yapmaktadır. Eskiden sınıf öğretmenliği, kütüphanecilik ve Fransa ile İspanya'da minibüs şoförlüğü yapan yazarın *M.A.B.E.T.* romanı, genç yetişkinler için yazdığı ilk eseridir.

**Manchester sokaklarına
bir korku hâkimdi:
Bir kız kaybolmuştu.**

Preston, kaybolan arkadaşını ararken şehri incelemeye, keşfetmeye başladı. Gizli bir bilim laboratuvarının derinliklerinde, suç işleyen çocukları uzaklaştıran kötücül bir makine buldu. Bu devasa yere hapsedilen ve cezaya çarptırılan Preston, kaçmakta kararlıydı. Fakat mahsur kaldığı yer, sıradan bir hapishane değildi.

**ÖZGÜRLÜK, İNTİKAM VE DEVRİM
İÇİN VERİLEN BU DOLUDİZGİN SAVAŞTA ARKADAŞLIKLAR
KURULACAK VE HAYATLAR KAYBEDİLECEK.**

Çeviren: Murat Padar

YABANCI

9 786052 177051

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satışı: ilknokta.com